Altı Milyon Gerçekten Öldü mü?

Richard E. Harwood tarafından

[Bu belge, orijinal kitapçığın tamamının, resimler de dahil olmak üzere taranmış bir kopyasıdır.]

giriş

Elbette, vahşet propagandası yeni bir şey değil. 20. yüzyılın her çatışmasına eşlik etti ve şüphesiz eşlik etmeye devam edecek. Birinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar, Belçika bebeklerini yemekle ve onları havaya fırlatıp süngülerle devirmekten zevk almakla suçlandılar. İngilizler ayrıca, Alman kuvvetlerinin, gliserin ve diğer emtiaları elde etmek için kendi ölülerinin bedenlerini kaynattıkları bir "Ceset Fabrikası" işlettiklerini iddia ettiler; bu, İmparatorluk ordusunun onuruna yönelik hesaplı bir saldırıydı. Ancak savaştan sonra geri çekilmeler geldi; hatta Dışişleri Bakanı, Avam Kamarası'nda, savaş propagandası olduğu kabul edilen Alman onuruna hakaretler için özür dileyen bir açıklama yaptı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra böyle bir açıklama yapılmadı. Aslında, yıllar geçtikçe azalmak yerine, Alman işgali ve özellikle de Yahudilere yönelik muamelesiyle ilgili vahşet propagandası, şiddetini artırmaktan ve dehşet kataloğunu zenginleştirmekten başka bir işe yaramadı. Korkunç kapaklı, tüyler ürpertici ciltsiz kitaplar basılmaya devam ediyor ve toplama kampları mitolojisine ve özellikle de bu kamplarda en az altı milyon Yahudi'nin yok edildiği hikâyesine sürekli olarak katkıda bulunuyor. İlerleyen sayfalar, bu iddianın en muazzam kurgu ve en başarılı aldatmaca olduğunu ortaya koyacak; ancak burada önemli bir soruya cevap bulmaya çalışılabilir: İkinci Dünya Savaşı'nın vahşet hikâyelerini Birinci Dünya Savaşı'nınkilerden bu kadar benzersiz kılan nedir? İkinciler neden geri çekilirken, birinciler her zamankinden daha yüksek sesle tekrarlanıyor? Altı Milyon Yahudi hikâyesinin siyasi bir amaca hizmet etmesi, hatta bir

tür siyasi şantaj olması mümkün mü?

Yahudi halkı söz konusu olduğunda, bu aldatmacanın paha biçilmez bir faydası olmuştur. Akla gelebilecek her ırk ve millet, İkinci Dünya Savaşı'nda acı çekmiştir, ancak hiçbiri bunu bu kadar başarılı bir şekilde işleyip böylesine büyük bir avantaja dönüştürmemiştir. Uğradıkları iddia edilen zulmün boyutu, uzun zamandır özlemini çektikleri Yahudi ulusal vatanına karşı hızla sempati uyandırmıştır; Savaş'tan sonra İngiliz Hükümeti, yasadışı ilan ettikleri Filistin'e Yahudi göçünü engellemek için çok az şey yapmıştır ve çok geçmeden Siyonistler, Filistin topraklarını hükümetten zorla alarak zulümden kurtuldukları sığınakları olan İsrail Devleti'ni kurmuşlardır. Nitekim, Yahudi halkının İkinci Dünya Savaşı'ndan muzaffer bir azınlık olarak çıkması dikkate değer bir gerçektir. Berlin'deki Yahudi cemaatinin eski baş hahamı Dr. Max Nussbaum, 11 Nisan 1953'te şöyle demiştir: "Yahudi halkının bugün dünyada işgal ettiği konum -muazzam kayıplara rağmen- yirmi yıl öncesine göre on kat daha güçlüdür." Dürüst olmak gerekirse, bu gücün, şüphesiz tüm zamanların en kârlı vahşet iddiası olan Altı Milyon'un sözde katliamı tarafından finansal olarak önemli ölçüde pekiştirildiğini de eklemek gerekir. Bugüne kadar, Batı Almanya Federal Hükümeti tarafından, çoğunlukla İkinci Dünya Savaşı sırasında henüz var olmayan İsrail Devleti'ne ve bireysel Yahudi davacılara olmak üzere, altı milyar sterlin gibi şaşırtıcı bir tazminat ödenmiştir.

MİLLİYETÇİLİĞİN KIRILMASI

Siyasi şantaj açısından ise, İkinci Dünya Savaşı sırasında Altı Milyon Yahudi'nin öldüğü iddiasının, Britanya ve Avrupa halkları için Yahudi ulusuna sağladığı avantajlardan çok daha geniş kapsamlı etkileri bulunmaktadır. Ve işte burada sorunun özüne geliyoruz: Büyük Yalan Neden? Amacı nedir? Her şeyden önce, her türlü milliyetçiliği engellemek için oldukça vicdansızca kullanılmıştır. Britanya veya herhangi bir Avrupa ülkesi halkı, ulus-devletlerin varlığının tehdit altında olduğu bir çağda vatanseverliklerini savunmaya ve ulusal bütünlüklerini korumaya çalışırsa, hemen "neo-Nazi" olarak damgalanır. Çünkü elbette Nazizm milliyetçilikti ve hepimiz o zamanlar ne olduğunu biliyoruz - Altı Milyon Yahudi yok edildi! Bu efsane yaşatıldığı sürece, dünyanın her yerindeki halklar ona köle olarak kalacaktır; uluslararası hoşgörü ve anlayış ihtiyacı, özgürlüğün garantisi olan ulus olma durumu ortadan kalkana kadar Birleşmiş

Milletler tarafından şiddetle bastırılacaktır.

'Altı Milyon'un ulus karşıtı bir silah olarak kullanılmasının klasik bir örneği, Manvell ve Frank'ın 'Yirminci Yüzyılda Soykırım'ı konu alan *The Incomparable Crime* (Londra, 1967) adlı kitabında ortaya çıkar. İngiliz olmaktan gurur duyan herkes, bu kitapta Britanya İmparatorluğu'na yapılan vahşi saldırı karşısında bir miktar şaşıracaktır. Yazarlar, Hindistan'daki bir İngiliz hapishanesindeyken şunları yazan Pandit Nehru'dan alıntı yapıyor: "Hitler bilinmezlikten çıkıp Almanya'nın Führer'i olduğundan beri ırkçılık ve Nazilerin 'Herrenvolk' teorisi hakkında çok şey duyduk... Ama biz Hindistan'da, İngiliz yönetiminin başlangıcından beri ırkçılığı tüm biçimleriyle biliyoruz. Bu yönetimin tüm ideolojisi 'Herrenvolk' ve üstün ırktı... Bir ulus olarak Hindistan ve bireyler olarak Hintliler, aşağılanma, aşağılanma ve hor görme muamelesine maruz kalıyordu. İngilizlerin, Tanrı tarafından bize verilen bizi yönetme ve içinde tutma hakkına sahip, emperyal bir ırk olduğu söylendi."

öznel olarak; itiraz ettiğimizde, 'emperyal bir ırkın kaplan nitelikleri' hatırlatılıyordu." Yazarlar Manvell ve Frankl daha sonra bu noktayı bizim için gayet açık bir şekilde ortaya koyuyorlar: "Avrupa ve Amerika'nın beyaz ırkları," diye yazıyorlar. "Yüzyıllar boyunca kendilerini bir Hcrrcnhalk olarak görmeye alıştılar." Yirminci yüzyıl, Auschwitz yüzyılı da çok ırklı ortaklığın tanınmasında ilk aşamaya ulaştı." *(ibici,* s. 14)

IRK SORUNU BASTIRILDI

Bu hicvin amacını gözden kaçırmak neredeyse imkânsız. Zira "çok ırklı ortaklık"a dair sinsi imasıyla. Zira Milyon suçlaması sadece ulus olma ilkesini ve ulusal gururu baltalamak için kullanılmıyor, aynı zamanda Irk'ın varlığını da tehdit ediyor. Halkın üzerinde, tıpkı Orta Çağ'daki cehennem ateşi ve lanet tehdidi gibi kullanılıyor. Anglo-Sakson dünyasının birçok ülkesi, özellikle Britanya ve Amerika, bugün tarihlerinin en büyük tehlikesiyle, içlerindeki yabancı ırkların yarattığı tehlikeyle karşı karşıya. Britanya'da Afrikalı ve Asyalıların ülkemize göçünü ve asimile olmasını durdurmak için bir şey yapılmadığı takdirde, yakın gelecekte, ırksal çatışmanın kanlı savaşından

çok daha öte, Saksonların gelişinden beri burada var olan İngiliz halkının biyolojik değişimi ve yıkımıyla karşı karşıya kalacağız. Kısacası. Avrupa kültürümüzün ve ırksal mirasımızın geri dönülmez bir şekilde kaybolmasıyla tehdit ediliyoruz. – Peki ya bir adam ırk sorunundan, biyolojik ve politik etkilerinden bahsetmeye cesaret ederse ne olur? En iğrenç yaratıklardan biri, bir "ırkçı" olarak damgalanır. Ve ırkçılık nedir ki? Elbette. Nazilerin alametifarikası değil mi? (Herkese söylendiğine göre) ırkçılık yüzünden Altı Milyon Yahudiyi katlettiler. Öyleyse bu gerçekten de kötü bir şey olmalı. Enoch Powell ilk konuşmalarından birinde Britanya'ya renkli göçün oluşturduğu tehlikelere dikkat çektiğinde, tanınmış bir Sosyalist, onun küstahlığını susturmak için Dachau ve Auschwitz hayaletini ortaya attı.

Bu nedenle, Irk sorunları ve ırksal bütünlüğü koruma çabaları hakkında akılcı bir tartışma fiilen engellenmektedir. Yahudilerin yüzyıllar boyunca ırklarını koruma çabalarına ve bugün de bunu yapmaya devam etmelerine hayranlık duymaktan başka bir şey düşünemezdik. Bu çabalarında, neredeyse dini bir efsane gibi, daha fazla Yahudi ırk dayanışmasına duyulan ihtiyacı vurgulayan Altı Milyon hikâyesi onlara açıkça yardımcı olmuştur. Ne yazık ki, bu durum diğer tüm halklar için tam tersi şekilde işleyerek onları kendini koruma mücadelesinde aciz bırakmıştır.

Sonraki sayfaların amacı, basitçe Gerçeği anlatmaktır. Ünlü Amerikalı tarihçi Hany Elmer Bames bir zamanlar şöyle yazmıştı: "İmha sorununu yetkin, nesnel ve doğru bir şekilde araştırma girişimi... şüphesiz bir tarihçi veya demografın bugün üstlenebileceği en riskli girişimdir." Bu riskli görevi üstlenerek, yalnızca tarihsel gerçeğe değil, aynı zamanda bir yalanın yükünü omuzlarımızdan kaldırmaya da katkıda bulunmak umulmaktadır. Böylece hepimizi tehdit eden tehlikelerle ateşli bir şekilde yüzleşebiliriz.

—Richtrd E. Harwood

BÖLÜM I – SAVAŞ ÖNCESİNDE ALMANLARIN YAHUDİLERE YÖNELİK POLİTİKASI

CenuauaJid jjlh.lil1.:-J p-in?at1-s 01 SjchMnbiLHCH ta 1?3-!

Doğru ya da yanlış, Adolf Hitler Almanyası, Yahudileri ulusal topluluk içinde sadakatsiz ve açgözlü bir unsur ve aynı zamanda Almanya'nın kültürel yaşamında bir çöküş unsuru olarak görüyordu. Bu, özellikle Weimar döneminde Yahudilerin, nüfusun yalnızca yüzde birini oluşturmalarına rağmen, özellikle hukuk, finans ve kitle iletişim araçlarında, ulus içinde dikkate değer bir güç ve nüfuz konumuna yükselmiş olmaları nedeniyle özellikle sağlıksız kabul ediliyordu. Karl Marx'ın bir Yahudi olması ve Rosa Luxembourg ve Karl Liebknecht gibi Yahudilerin Almanya'daki komünist hareketlerin liderliğinde orantısız bir şekilde öne çıkmaları, Nazileri Yahudi halkının güçlü enternasyonalist ve komünist eğilimlerine ikna etme eğilimindeydi.

Buradaki tartışmanın amacı, Almanların Yahudilere karşı tutumunun doğru olup olmadığını tartışmak veya onlara karşı aldığı yasal önlemlerin haklı mı yoksa haksız mı olduğunu yargılamak değil .Bizim endişemiz, Yahudilere karşı böyle düşünen Nazilerin soruna çözümü, çeşitli yasal düzenlemelerle onları ülke içindeki nüfuzlarından mahrum bırakmak ve en önemlisi, ülkeden tamamen göç etmelerini teşvik etmekti. 1939'a gelindiğinde, Alman Yahudilerinin büyük çoğunluğu göç etmişti ve hepsi de varlıklarının önemli bir kısmını yanlarında götürmüştü. Nazi liderliği hiçbir zaman onlara karşı bir soykırım politikası düşünmemişti.

YAHUDİLER GÖÇÜ 'İMHA' OLARAK DEĞERLENDİRİYOR

Ancak, bazı Yahudilerin bu iç ayrımcılık politikalarını imha ile eşdeğer olarak yorumlamaları oldukça önemlidir. Leon Feuchtwanger ve diğerlerinin 1936 tarihli, *Der Gelbe Fleck: Die Ausrotung von 500,000 Deutchen Juden* (Sarı Leke: Yarım Milyon İnsanın Yasaklanması. Paris, 1936) adlı Alman karşıtı propaganda kitabı,

Tipik bir örnek sunar. Gerçekte hiçbir temele dayanmamasına rağmen, Yahudilerin imhası ilk sayfalardan itibaren tartışılır; doğrudan göç, Alman Yahudiliğinin fiziksel "imhası" olarak kabul edilir. Nazilerin siyasi tutuklular için kurduğu toplama kampları da potansiyel soykırım araçları olarak görülür ve 1936'da hala Dachau'da tutulan 100 Yahudi'den özellikle bahsedilir; bunlardan 60'ı 1933'ten beri oradadır. Bir diğer örnek ise Alman Yahudi Komünist Hans Beimler'in *Hitler'in Cehennem Tazılarının Elinde Dört Hafta: Dachau Nazi Cinayet Kampı adlı sansasyonel kitabıdır ve* bu kitap 1933 gibi erken bir tarihte New York'ta yayınlanmıştır. Marksist bağlantıları nedeniyle gözaltına alınan Beimler, Dachau'nun bir ölüm kampı olduğunu iddia etmiş, ancak kendi itirafıyla orada sadece bir ay kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır. Savaş sonrası Doğu Almanya'daki Komünist rejim, Komünizme Hizmetler için bir 'Hans Beimler Ödülü' verirdi.

Bu kadar erken bir tarihte, ırkçı veya siyasi önyargılara sahip kişiler tarafından anti-Nazi soykırımı propagandasının yayılıyor olması, savaş dönemine ait benzer hikayelere yaklaşırken bağımsız düşünceli gözlemcilere büyük bir ihtiyatlılık önermelidir.

Yahudi göçünün teşvik edilmesi, savaş öncesi Almanya'daki toplama kamplarının amacı ile karıştırılmamalıdır. Bu kamplar, siyasi muhaliflerin ve yıkıcıların -çoğunlukla liberaller, Sosyal Demokratlar ve her türden Komünistler- tutuklanması için kullanılıyordu ve bunların bir kısmı Hans Beimler gibi Yahudiydi. Sovyetler Birliği'nde köleleştirilen milyonlarca kişinin aksine, Alman toplama kamplarının nüfusu her zaman azdı; Reitlinger, 1934 ile 1938 yılları arasında Almanya genelinde 20.000'i nadiren geçtiğini ve Yahudi sayısının hiçbir zaman 3.000'i geçmediğini kabul ediyor. (*SS: Alibi of a Nation*, Londra, 1956, s. 253.)

SİYONİST POLİTİKA İNCELENDİ

Nazilerin Yahudi göçüne bakış açısı, basit bir sürgün politikasıyla sınırlı değildi; modern Siyonizm çizgisinde formüle edilmişti. 19. yüzyılda siyasi Siyonizmin kurucusu Theodore Herzl, *Yahudi Devleti adlı eserinde,* Madagaskar'ı Yahudiler için ulusal bir vatan olarak tasarlamış ve bu olasılık Naziler tarafından ciddi şekilde incelenmişti. Bu, 1933'ten önce Nasyonal Sosyalist Parti platformunun temel dayanaklarından biriydi ve parti tarafından broşür şeklinde yayınlanmıştı. Broşürde, İsrail'in bir Yahudi devleti olarak yeniden

canlanmasının, Arap dünyasında sürekli bir savaş ve karışıklığa yol açacağı için çok daha az kabul edilebilir olduğu belirtiliyordu; ki durum gerçekten de böyleydi. Almanlar, Yahudilerin Madagaskar'a göçünü ilk öneren kişiler değildi; Polonya Hükümeti, planı kendi Yahudi nüfusu açısından zaten değerlendirmişti ve 1937'de, Yahudi temsilcilerin eşliğinde Michael Lepecki heyetini, ilgili sorunları araştırmak üzere Madagaskar'a gönderdi.

Madagaskar çözümü için ilk Nazi önerileri 1938 Schacht Planı ile bağlantılı olarak yapıldı. Göring'in tavsiyesi üzerine Hitler, Reichsbank Başkanı Dr. Hjalmar Schacht'ı Yahudi temsilciler Lord Bearsted ve New York'lu Bay Rublee ile görüşmeler yapmak üzere Londra'ya göndermeyi kabul etti (*bkz.* Reitlinger, *The Final Solution* , Londra, 1953, s. 20). Plan, Alman Yahudi varlıklarının, Yahudi göçünün Filistin'e finanse edilmesi için uluslararası bir kredinin teminatı olarak dondurulmasıydı ve Schacht bu görüşmeler hakkında 2 Ocak 1939'da Berchtesgaden'de Hitler'e rapor verdi. İngilizlerin Finansal Ternis'i kabul etmeyi reddetmesi nedeniyle başarısız olan plan ilk olarak 12 Kasım 1938'de Göring tarafından düzenlenen bir konferansta ortaya atıldı ve Göring, Hitler'in zaten Yahudilerin Madagaskar'daki bir yerleşime göç etmesini düşündüğünü açıkladı *(ibid.,* s. 21). Daha sonra Aralık ayında Ribbentrop'a, Fransız Dışişleri Bakanı M. Georges Bonnet, Fransız Hükümeti'nin 10.000 Yahudi'nin Madagaskar'a tahliyesini planladığını bildirdi.

Schacht'ın 1938 tarihli Filistin önerileri, özünde 1935 gibi erken bir tarihte başlayan tartışmaların uzatılması niteliğindeydi. Diğer Avrupa ülkelerine Yahudi göçünü güvence altına almak için çok sayıda girişimde bulunuldu ve bu çabalar Temmuz 1938'deki Evian Konferansı'nda doruğa ulaştı. Ancak 1939'a gelindiğinde, Madagaskar'a Yahudi göçü planı Alman çevrelerinde büyük ilgi görmüştü. Alman Dışişleri Bakanlığı'ndan Helmuth Wohltat'ın Londra'da, Nisan 1939'a kadar Rodezya ve Britanya Guyanası'na sınırlı Yahudi göçünü görüştüğü doğru olsa da, 24 Ocak'ta Goering, İçişleri Bakanı Frick'e Yahudiler için bir Merkezi Göçmenlik Bürosu kurulmasını emreden ve Reich Güvenlik Bürosu'ndan Heydrich'i Yahudi sorununu "göç ve tahliye yoluyla" çözmekle görevlendiren bir mektup yazdığında, Madagaskar planı en ince ayrıntısına kadar inceleniyordu. 1939 yılına gelindiğinde, Alman hükümetinin Yahudilerin Reich'tan ayrılmasını sağlamak için gösterdiği istikrarlı çabalar, yaklaşık 600.000 kişilik toplam nüfustan 400.000 Alman Yahudisinin ve neredeyse tüm Yahudi nüfusunu oluşturan Avusturya ve Çekoslovakya'dan 480.000 göçmenin göç etmesine yol açmıştı. Bu göç,

Gestapo Yahudi Soruşturma Bürosu başkanı Adolf Eichmann tarafından Berlin, Viyana ve Prag'da kurulan Yahudi Göçmenlik Büroları aracılığıyla gerçekleştirilmişti.

Almanlar bu göçü güvence altına almak konusunda o kadar istekliydi ki, Eichmann Avusturya'da genç Yahudilerin Filistin'e yasadışı yollardan kaçırılma tehlikesine karşı çiftçilik öğrenebilecekleri bir eğitim merkezi bile kurdu (Manvell & Frankl, *SS ve Gestapo,* s. 60). Hitler'in Yahudileri yok etme gibi bir niyeti olsaydı, 800.000'den fazla Yahudinin servetlerinin büyük bir kısmıyla birlikte Reich topraklarından ayrılmasına izin vermesi, hatta Filistin veya Madagaskar'a kitlesel göçleri için bir araç olarak değerlendirilmesi düşünülemezdi.

Dahası, Avrupa'dan göç politikasının savaş döneminin ilerleyen dönemlerinde de hala değerlendirildiğini göreceğiz.

Özellikle Madagaskar Planı, Eichmann'ın Fransa'nın yenilgisinden sonra 1940 yılında Fransız Sömürge Ofisi uzmanlarıyla görüştüğü, sömürgenin teslim edilmesini pratik bir öneri haline getirmişti.

SAVAŞIN BAŞLAMASI SONRASINDA ALMANLARIN YAHUDİLERE YÖNELİK POLİTİKASI

Savaşın başlamasıyla birlikte Yahudilerle ilgili durum kökten değişti. Dünya Yahudiliğinin İkinci Dünya Savaşı'nda kendisini savaşan taraf ilan ettiği yaygın olarak bilinmemektedir ve bu nedenle Almanların Yahudi nüfusunu düşman bir güç olarak görmesi için uluslararası hukukta yeterli dayanak vardı. 5 Eylül 1939'da, önde gelen Siyonist lider Chain! Weizmann, dünya Yahudileri adına Almanya'ya savaş ilan etmiş ve "Yahudiler Büyük Britanya'nın yanında yer alıyor ve demokrasilerin yanında savaşacak... Yahudi Ajansı, Yahudi insan gücü, teknik imkânları, kaynakları vb.'ni kullanmak için acil düzenlemeler

yapmaya hazırdır..." demişti *(Jewish Chronicle,* 8 Eylül 1939).

DÜŞMAN YABANCILARIN TUTUKLANMASI

Böylece tüm Yahudiler, Alman İmparatorluğu'na karşı savaş açmaya istekli ajanlar olarak ilan edilmişti ve sonuç olarak Himmler ve Heydrich sonunda toplama kamplarına gönderme politikasını uygulamaya koymuşlardı. Almanlar Avrupa Yahudilerine karşı aynı güvenlik önlemlerini uygulamadan önce, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın tüm Japon göçmenleri ve Japon kökenli vatandaşları toplama kamplarına göndermiş olduğunu belirtmekte fayda var. Dahası, bu Japon Amerikalılar tarafından Weizmann'ın verdiği gibi bir sadakatsizlik kanıtı veya beyanı sunulmamıştı. İngilizler de Boer Savaşı sırasında... nüfusun tüm kadın ve çocuklarını toplama kamplarına göndermiş ve binlercesi bunun bir sonucu olarak ölmüştü, ancak hiçbir şekilde İngilizler Boerleri yok etmek istemekle suçlanamazdı.

Ch«Jlll AVci/J11ann. He declared «ˉar on Gcrauav

Yahudilerin Avrupa'nın işgal altındaki topraklarında tutuklanması, Alman bakış açısına göre iki temel amaca hizmet ediyordu. Birincisi, huzursuzluk ve yıkıcı faaliyetleri önlemekti; Himmler, 11 Ekim 1942'de Mussolini'ye, Almanların Yahudilere yönelik politikasının savaş sırasında tamamen askeri güvenlik nedeniyle değiştiğini bildirdi. İşgal altındaki bölgelerdeki binlerce Yahudinin partizan savaşı, sabotaj ve casusluk yaptığından şikayet etti. Raymond Arthur Davis'e verilen resmi Sovyet bilgileri de bu görüşü doğruladı; Tito döneminde Yugoslavya'da en az 35.000 Avrupalı Yahudi partizan savaşı yürütüyordu. Sonuç olarak, Yahudiler hem Almanya'da hem de özellikle Mart 1942'den sonra Polonya Genel Hükümeti'nde yasak bölgelere ve toplama kamplarına nakledilecekti.

Savaş ilerledikçe, Yahudi tutukluların savaşta iş gücü olarak kullanılması politikası gelişti. Yahudilere karşı iddia edilen soykırım planı göz önüne alındığında, iş gücü meselesi hayati önem taşır; çünkü yalnızca mantıksal gerekçelerle bile, bu plan iki cephede hayatta kalma mücadelesi verirken insan gücü, zaman ve enerjinin en anlamsız israfına yol açacaktır. Elbette Rusya'ya saldırıdan

sonra, zorunlu çalışma fikri, Yahudi göçü için Alman planlarından daha öncelikli hale gelmişti. Hitler ile Macar naibi Horthy arasında 17 Nisan 1943'te yapılan bir konuşmanın tutanağı, Alman liderinin Horthy'den, Almanya'ya yönelik hava bombardımanının arttığı bir dönemde, Luftwaffe'nin "takip uçağı programı"nda çalışmak üzere 1 Macar Yahudisini serbest bırakmasını şahsen talep ettiğini ortaya koymaktadır (Reitlinger, *Die Endliisung* , Berlin, 1956, s. 478). Bu, ... olduğu bir zamanda gerçekleşmiştir. Almanların zaten Yahudileri yok etmeyi amaçladığı iddia ediliyordu ancak Hitler'in isteği, öncelikli hedefinin işgücünü genişletmek olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Bu programla uyumlu olarak, toplama kampları fiilen endüstriyel komplekslere dönüştü. Yahudilerin ve diğer uyrukluların tutulduğu her kampta, Alman savaş çabalarına malzeme sağlayan büyük endüstriyel tesisler ve fabrikalar vardı: Örneğin Bergen-Belsen'deki Buna kauçuk fabrikası, Auschwitz'deki Buna ve IG Farben Industrie ve Ravensbrück'teki Siemens elektrik firması. Çoğu durumda, emek karşılığı ödeme olarak özel toplama kampı para banknotları basıldı ve bu da mahkumların kamp dükkanlarından ekstra erzak satın alabilmelerini sağladı. Almanlar, toplama kampı sisteminden maksimum ekonomik getiri elde etmeye kararlıydı; bu amaç, kamplarda yaşayan milyonlarca insanı yok etme planıyla tamamen çelişiyordu. Oswald Pohl başkanlığındaki SS Ekonomi ve İdari Ofisi'nin amacı, toplama kamplarının büyük endüstriyel üreticiler haline gelmesini sağlamaktı.

GÖÇ HALA TERCİH EDİLİYOR

Ancak, savaş döneminin ilerleyen dönemlerinde bile Almanların Yahudi göçü politikasını uygulamaya devam etmiş olması dikkat çekicidir. 1940'ta Fransa'nın düşmesi, Alman Hükümeti'nin Avrupa Yahudilerinin Madagaskar'a nakli için Fransızlarla ciddi müzakereler başlatmasını sağladı. Alman Dışişleri Bakanlığı'nda Devlet Sekreteri olan Luther'in Ağustos 1942 tarihli bir muhtırası, müzakerelerin Fransızlar tarafından sonlandırıldığı Temmuz ve Aralık 1940 arasında Luther'in bu müzakereleri yürüttüğünü ortaya koymaktadır. Luther'in bakanlığından 15 Ağustos 1940 tarihli bir genelge, Alman planının ayrıntılarının Eichmann tarafından hazırlandığını, çünkü asistanı Dannecker tarafından imzalandığını göstermektedir. Eichmann aslında Ağustos ayında ayrıntılı bir Madagaskar Planı hazırlamakla görevlendirilmişti ve

Dannecker , Fransız Sömürge Ofisi'nde Madagaskar üzerine araştırmalarda çalışıyordu (Reitlinger, *The Final Solutiori,* s. 77).

15 Ağustos tarihli öneriler, Avrupa çapında bir bankanın aşamalı bir programla dört milyon Yahudi'nin göçünü finanse etmesini öngörüyordu. Luther'in 1942 tarihli muhtırası, Heydrich'in bu planın onayını Ağustos ayı sonundan önce Himmler'den aldığını ve ayrıca Göring'e sunduğunu gösteriyor. Bu kesinlikle Hitler'in onayını aldı, zira tercümanı Schmidt, Hitler'in Mussolini'ye 17 Haziran gibi erken bir tarihte "Madagaskar'da bir İsrail Devleti kurulabilir" dediğini hatırlıyor (Schmidt, *Hitler'in Tercümanı,* Londra, 1951, s. 178).

Fransızlar Madagaskar müzakerelerini Aralık 1940'ta sonlandırmış olsa da, Paris'teki Yahudi Belgeleme Merkezi müdürü Poliakov, Almanların yine de planı sürdürdüğünü ve Eichmann'ın 1941 boyunca bu planla meşgul olduğunu kabul ediyor. Ancak savaşın ilerlemesi, özellikle de Rusya'nın işgalinden sonraki durum nedeniyle plan uygulanamaz hale geldi ve 10 Şubat 1942'de Dışişleri Bakanlığı'na planın geçici olarak rafa kaldırıldığı bildirildi. Luther'in yardımcısı Rademacher tarafından Dışişleri Bakanlığı'na gönderilen bu karar, "Nihai Çözüm" teriminin yalnızca Yahudilerin göçünü ifade ettiğini ve ayrıca Auchwitz gibi doğu gettolarına ve toplama kamplarına nakillerin alternatif bir tahliye planından başka bir şey olmadığını kesin olarak ortaya koyması açısından büyük önem taşıyor.

Yönergede şöyle deniyor: "Sovyetler Birliği ile savaş, bu arada Nihai Çözüm için başka toprakların elden çıkarılma olasılığını yarattı. Sonuç olarak Führer, Yahudilerin Madagaskar'a değil, Doğu'ya tahliye edilmesine karar verdi. Dolayısıyla Madagaskar'ın artık Nihai Çözüm ile bağlantılı olarak değerlendirilmesine gerek kalmadı" (Reitlinger, *a.g.e.,* s. 79). Bu tahliyenin ayrıntıları, bir ay önce Berlin'deki Wannsee Konferansı'nda tartışılmıştı; bu konferansı aşağıda inceleyeceğiz.

Reitlinger ve Poliakov, Madagaskar Planı rafa kaldırıldığından, Almanların mutlaka "imha" etmeyi düşünmüş olması gerektiği gibi tamamen asılsız bir varsayımda bulunuyorlar. Ancak bundan sadece bir ay sonra, 7 Mart 1942'de Goebbels, Yahudi sorununun "Nihai

Çözümü" olarak Madagaskar Planı'nı destekleyen bir muhtıra yazdı (Manvell & Frankl, *Dr. Goebbels,* Londra, 1960). Bu arada, Yahudilerin "Doğu'da toplanmasını" onayladı. Goebbels'in sonraki muhtıraları da Doğu'ya (yani Polonya Genel Hükümeti'ne) sürgünü vurgular ve orada zorunlu çalıştırma gerekliliğini vurgular; Doğu'ya tahliye politikası başlatıldıktan sonra, Yahudi emeğinin kullanımı operasyonun temel bir parçası haline geldi. Yukarıda anlatılanlardan, "Nihai Çözüm" teriminin hem Madagaskar hem de Doğu toprakları için kullanıldığı ve dolayısıyla yalnızca Yahudilerin sürgün edilmesi anlamına geldiği açıkça anlaşılmaktadır.

Mayıs 1944 gibi geç bir tarihte bile Almanlar, bir milyon Avrupalı Yahudi'nin Avrupa'dan göç etmesine izin vermeye hazırdı. Stalin tasfiyeleri sırasında sınır dışı edilen tanınmış bir Sovyet Yahudi bilim adamı olan Alexander Weissberg, *Die Geschichte von Joel Brand* (Köln, 1956) adlı kitabında bu öneriyi anlatıyor. Savaşı Krakov'da geçiren ve Almanların kendisini bir toplama kampına kapatacağını düşünen Weissberg, Himmler'in kişisel izniyle Eichmann'ın Budapeşte Yahudi lideri Joel Brand'ı, Müttefiklere savaş sırasında bir milyon Avrupalı Yahudi'nin nakline izin verme teklifinde bulunmak üzere İstanbul'a gönderdiğini açıklıyor. ('İmha' yazarlarına inanılacaksa, Mayıs 1944'te geriye sadece bir milyon Yahudi kalmıştı.) Gestapo, söz konusu nakliyenin Alman savaş çabalarını büyük ölçüde aksatacağını kabul etti, ancak yalnızca Rus cephesinde kullanılacak 10.000 kamyon karşılığında buna izin vermeye hazırdı.

Ne yazık ki plan suya düştü: İngilizler, Brand'ın tehlikeli bir Nazi ajanı olduğuna kanaat getirip onu derhal Kahire'ye hapsettiler; basın ise bu teklifi bir Nazi hilesi olarak kınadı. Winston Churchill, Macar Yahudilerine yönelik muamelenin muhtemelen "dünya tarihinde işlenmiş en büyük ve en korkunç suç" olduğunu söylese de, Chaim Weizmann'a Brand'ın teklifinin kabul edilmesinin imkansız olduğunu, çünkü bunun Rus müttefiklerine ihanet anlamına geleceğini söyledi.

Plan sonuçsuz kalsa da, "tam" bir imha gerçekleştirdiği iddia edilen hiç kimsenin bir milyon Yahudi'nin göçüne izin vermeyeceğini ve Almanların savaş çabalarına ne kadar büyük önem verdiğini açıkça ortaya koymaktadır.

BÖLÜM III – NÜFUS VE GÖÇ

Yahudi nüfuslarına ilişkin istatistikler her yerde kesin ayrıntılarla bilinmediğinden ve çeşitli ülkeler için yaklaşık değerler büyük ölçüde farklılık gösterdiğinden, 1939-1945 yılları arasında herhangi bir zamanda tam olarak kaç Yahudi'nin sürgün edilip yerleştirildiği bilinmemektedir. Ancak genel olarak, özellikle göçle ilgili güvenilir istatistikler, altı milyon Yahudi'nin çok azının bile yok edilebileceğini göstermeye yeterlidir.

Öncelikle, bu iddianın Avrupa Yahudi nüfusu rakamları incelendiğinde uzaktan yakından bir geçerliliği yoktur. *Chambers Ansiklopedisi'ne göre* , 1939'da Nazi Avrupası'nda yaşayan toplam Yahudi sayısı 6.500.000'di. Bu, açıkça, neredeyse tüm sayının yok edildiği anlamına gelir. Ancak, mevcut Yahudi istatistik verilerini kullanan tarafsız bir İsviçre yayını olan Baseler Nachrichten, 1933 ile 1945 yılları arasında 1.500.000 Yahudinin Britanya, İsveç, İspanya, Portekiz, Avustralya, Çin, Hindistan, Filistin ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiğini ortaya koymaktadır. Bu, aynı rakamı 13 Ağustos 1948 tarihli New York Yahudi gazetesi Aujbau'da aktaran Yahudi gazeteci Bruno Blau tarafından da doğrulanmaktadır. *Bu* göçmenlerin yaklaşık 400.000'i Almanya'dan geldi.

Eylül 1939'dan önce Almanya'dan.

Dağılmada Birlik adlı yayınında (s. 377) şu ifadelerle kabul edilmiştir: "Alman Yahudilerinin çoğunluğu, savaş çıkmadan önce Almanya'yı terk etmeyi başardı." Alman Yahudilerine ek olarak, toplam 280.000 Avusturya Yahudisi'nin 220.000'i Eylül 1939'a kadar göç etmişti; Mart 1939'dan itibaren Prag'daki Yahudi Göç Enstitüsü, eski Çekoslovakya'dan 260.000 Yahudi'nin göçünü sağladı.

Eylül 1939'dan sonra Almanya, Avusturya ve Çekoslovakya'da toplamda yalnızca 360.000 Yahudi kalmıştı. Savaşın patlak vermesinden önce Polonya'dan yaklaşık 560.000 Yahudi göç etmişti. Bu rakamlar, diğer Avrupa ülkelerinden (Fransa, Hollanda, İtalya, Doğu Avrupa ülkeleri vb.) göç eden Yahudi sayısının yaklaşık 120.000 olduğu anlamına geliyor.

Bu nedenle, Yahudilerin düşmanlıklar öncesinde ve sırasındaki bu göçü, Avrupa'daki Yahudi sayısını yaklaşık olarak azaltır.

5.0. 000. Bu göçmenlere ek olarak, 1939'dan sonra Sovyetler Birliği'ne kaçan ve daha sonra Alman işgalcilerin ulaşamayacağı bir yere tahliye edilen Yahudilerin sayısını da eklemeliyiz. Aşağıda, bunların çoğunluğunun, yaklaşık olarak,

1.250.0, Polonya'dan gelen göçmenlerdi. Ancak Reitlinger, Polonya dışında 1939-1941 yılları arasında 300.000 Avrupalı Yahudi'nin daha Sovyet topraklarına sızdığını kabul ediyor. Bu, Sovyetler Birliği'ne göç eden Yahudi nüfusunun toplam sayısını yaklaşık 1.550.000'e çıkarıyor. 9 Haziran 1945 tarihli *Colliers* dergisinde, Feiling Foster, Rusya'daki Yahudiler hakkında yazdığı yazıda, "1939'dan beri 2.200.000 kişi Nazilerden kaçmak için Sovyetler Birliği'ne göç etti" ifadesini kullanıyor, ancak bizim düşük tahminimiz muhtemelen daha doğru.

Dolayısıyla, Yahudilerin Sovyetler Birliği'ne göçü, Alman işgali altındaki bölgelerdeki Yahudi sayısını yaklaşık 3,5 milyona, yani yaklaşık 3.450.000'e düşürmektedir. Bu sayıya, savaşın sonuçlarından kaçan tarafsız Avrupa ülkelerinde yaşayan Yahudiler de eklenmelidir. 1942 Dünya Almanaları'na *(* s. 594) göre, Cebelitarık, Britanya, Portekiz, İspanya, İsveç, İsviçre, İrlanda ve Türkiye'de yaşayan Yahudi sayısı 413.128'dir.

AVRUPA'DA 3 MİLYON YAHUDİ VAR

Sonuç olarak, Alman işgali altındaki Avrupa'da yaklaşık 3 milyon Yahudi'nin bulunduğu rakamı, mevcut göç istatistiklerinin elverdiği ölçüde doğrudur. Ancak, Reich tarafından işgal edilen ülkelerde kalan Yahudi nüfusuna ilişkin istatistikleri inceleyerek, yaklaşık olarak aynı sayıya başka bir şekilde de ulaşılabilir. 1939'dan sonra Sovyetler Birliği'ne göç eden Yahudilerin yarısından fazlası Polonya'dan geliyordu.

Polonya ile yapılan savaşın yaklaşık 3 milyon Yahudi'yi Alman nüfuz alanına kattığı ve bu Polonya Yahudi nüfusunun neredeyse tamamının "yok edildiği" sıklıkla iddia edilir. Bu, büyük bir olgusal hatadır. 1931 tarihli Polonya Yahudi nüfus sayımı, Yahudi sayısını 2.732.600 olarak belirlemiştir (Reitlinger, *Die Endlosung,* s. 36). Reitlinger, bunların en az 1.170.000'inin 1939 sonbaharında işgal edilen

Rus bölgesinde olduğunu ve bunların yaklaşık bir milyonunun Haziran 1941'deki Alman işgalinden sonra Urallar ve Güney Sibirya'ya tahliye edildiğini belirtir *(ibid.* s. 50). Yukarıda açıklandığı gibi, savaştan önce tahmini 500.000 Yahudi Polonya'dan göç etmişti.

Üstelik, savaşı Sovyetler Birliği'nde geçiren gazeteci Raymond Arthur Davies, 1939-1941 yılları arasında yaklaşık 250.000 kişinin Alman işgali altındaki Polonya'dan Rusya'ya kaçtığını ve her Sovyet eyaletinde bunlara rastlandığını gözlemlemiştir (*Odyssey through Hell* , NY, 1946, s. 102). Bu rakamları 2.732.600 kişilik nüfustan çıkarırsak ve normal nüfus artışını da hesaba katarsak, 1939'un sonunda Alman yönetimi altında en fazla 1.100.000 Polonyalı Yahudi olabilirdi (*Gutachen des Instituts fur Zeitgeschichte,* Münih, 1956, s. 80).

Bu sayıya, yukarıda anlatılan savaş öncesinde Almanya, Avusturya ve eski Çekoslovakya'dan (Bohemya-Moravya ve Slovakya) yapılan yoğun göçün ardından bu ülkelerde kalan 360.000 Yahudiyi de ekleyebiliriz. Nürnberg Duruşmaları'nda Fransa ile ilgili iddianamenin bu kısmını temsil eden Cumhuriyet Savcısı, 320.000 Fransız Yahudisinden 120.000'inin sınır dışı edildiğini belirtmiş, ancak Reitlinger yalnızca yaklaşık 50.000 Yahudinin sınır dışı edildiğini tahmin etmektedir.

Böylece, Nazi yönetimi altındaki toplam Yahudi sayısı iki milyonun altında kalmaktadır. İskandinav ülkelerinden sürgünler azdı ve Bulgaristan'dan hiç sürgün yapılmadı. Hollanda'daki (140.000), Belçika'daki (40.000), İtalya'daki (50.000), Yugoslavya'daki (55.000), Macaristan'daki (380.000) ve Romanya'daki (725.000) Yahudi nüfusları da dahil edildiğinde, rakam 3 milyonu pek aşmamaktadır. Bu fazlalık, bu ülkelerden yaklaşık 120.000 kişinin göç ettiği (yukarıya bakınız) ve bu ülkelerden göçün etkilemediği savaş öncesi tahminlerden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla bu çapraz kontrol, Alman işgali altındaki yaklaşık 3 milyon Avrupalı Yahudi tahminini doğrulamaktadır.

RUS YAHUDİLERİ TAHLİYE EDİLDİ

Rus Yahudilerine ilişkin kesin rakamlar bilinmemekle birlikte, bu rakamlar aşırı abartıya konu olmuştur. Yahudi istatistikçi Jacob

Lcszczynski, 1939'da gelecekte Alman işgali altında kalacak olan Rusya'da, yani Batı Rusya'da 2.100.000 Yahudi'nin yaşadığını belirtmektedir. Ayrıca, yaklaşık 260.000 Yahudi, Estonya, Letonya ve Litvanya gibi Baltık ülkelerinde yaşamaktadır. Savaş sonrası Sovyetler Birliği'ne bir gezi düzenleyen ve oradaki Yahudilerin durumu hakkında bir rapor sunan Amerikan Yahudi Rus Yardım Konseyi Başkanı Loui Levine'e göre, bu sayının büyük bir kısmı Alman ordularının işgali başlatmasının ardından doğuya tahliye edilmiştir.

30 Ekim 1946'da Chicago'da, "Savaşın başlangıcında Yahudiler, Hitlerci işgalcilerin tehdit ettiği batı bölgelerinden tahliye edilen ilk kişiler arasındaydı ve Uralların doğusuna güvenli bir şekilde gönderildiler. Böylece iki milyon Yahudi kurtarıldı." diye ilan etti. Bu yüksek sayı, 5 Aralık 1942'de Moskova'da yayınlanan Ainikeit gazetesinde " Tahliye sayesinde, Almanların gelişinden önce Ukrayna, Beyaz Rusya, Litvanya ve Letonya'daki Yahudilerin çoğunluğu (%80) kurtarıldı." diye yazan Yahudi gazeteci David Bergelson tarafından da doğrulanmaktadır.

Reitlinger, çok sayıda kişinin tahliye edildiğini kabul eden Yahudi otoritesi Joseph Schechtmann ile aynı fikirdedir; ancak Alman işgali altında kalan Rus ve Baltık Yahudilerinin sayısının biraz daha fazla olduğunu, 650.000 ila 850.000 arasında olduğunu tahmin etmektedir (Reitlinger, *The Final Soluti on,* s. 499). Alman topraklarında kalan bu Sovyet Yahudileri açısından, Rusya'daki savaşta Alman Aetion Grupları tarafından partizan ve Bolşevik komiser olarak öldürülenlerin sayısının yüz bini geçmediği ve bunların hepsinin Yahudi olmadığı daha sonra kanıtlanacaktır. Buna karşılık, partizanlar, Alman askerlerinin beş katını öldürdüklerini iddia etmişlerdir.

'ALTI MİLYON' YANLIŞ DEDİ TARAFSIZ İSVİÇRE

Dolayısıyla Almanların altı milyona yakın Yahudi üzerinde kontrol sağlamış veya onları yok etmiş olması mümkün değildir. Sovyetler Birliği hariç tutulduğunda, Nazi işgali altındaki Avrupa'daki göç sonrası Yahudi sayısı üç milyondan biraz fazlaydı ve bunların hepsi de sürgün edilmemişti. Altı milyonun yarısının bile imhasına yaklaşmak, Avrupa'da yaşayan her Yahudinin tasfiyesi anlamına gelirdi. Yine de 1945'ten sonra Avrupa'da çok sayıda Yahudinin hayatta olduğu bilinmektedir. Philip Friedmann, *Their Brother's Keepers* (NY, 1957, s.

13) adlı eserinde "en az bir milyon Yahudi'nin Nazi cehenneminin tam potasında hayatta kaldığını" belirtirken, Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi'nin resmi rakamı 1.559.600'dür. Dolayısıyla, ikinci tahmin kabul edilse bile, olası savaş zamanı Yahudi ölümlerinin sayısı bir buçuk milyon sınırını aşamazdı.

Tam da bu sonuca, tarafsız İsviçre'nin saygın dergisi Baseler Nachrichten tarafından varılmıştır. 13 Haziran 1946 tarihli "We hoch ist die Zahl der jiidischen Opfer?" ("Yahudi kurbanların sayısı ne kadar?") başlıklı bir makalede, yalnızca yukarıda açıklanan nüfus ve göç rakamlarına dayanarak, en fazla bir buçuk milyon Yahudi'nin kayıp olarak sayılabileceğini açıklamıştır. Ancak daha sonra, sayının aslında çok daha az olduğu gösterilecektir, çünkü Baseler Nachrichten, savaştan sonra Ortak Dağıtım Komitesi'nin 1.559.600 kurtulan rakamını kabul etmiştir; ancak biz, Yahudi kurtulanların tazminat taleplerinin bu rakamın iki katından fazla olduğunu göstereceğiz. Bu bilgi, 1946'da İsviçrelilere sunulmamıştı.

İMKANSIZ DOĞUM ORANI

Savaş sonrası dünya Yahudi nüfus istatistikleri de tartışmasız kanıtlar sunmaktadır. 1938 tarihli *Dünya Almanae'si,* dünyadaki Yahudi sayısını 16.588.259 olarak vermektedir. Ancak savaştan sonra , 22 Şubat 1948 tarihli *New York Times* , dünyadaki Yahudi sayısını en az 15.000.000, en fazla ise 18.000.000 olarak belirlemiştir. Bu rakamlar, Yahudilerin savaş zamanı kayıplarının binlerden başka bir sayıyla ölçülmesini açıkça imkânsız kılmaktadır. 1938'deki on beş buçuk milyon, iddia edilen altı milyon çıkarıldığında geriye dokuz milyon kalır; dolayısıyla *New York Times* rakamları, dünya Yahudilerinin on yıl içinde yedi milyon doğum yaptığı, sayılarının neredeyse iki katına çıktığı anlamına gelir. Bu açıkça saçmadır.

Dolayısıyla, kayıp "altı milyon"un büyük çoğunluğunun aslında göçmenler olduğu anlaşılıyor; savaştan önce, savaş sırasında ve savaştan sonra Avrupa ülkelerine, Sovyetler Birliği'ne ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göç edenler. Ayrıca, savaş sırasında ve özellikle savaş sonunda Filistin'e çok sayıda göçmen de göç etti. 1945'ten sonra, gemi dolusu Yahudi kurtulan, Avrupa'dan yasadışı

yollarla Filistin'e girdi ve bu durum dönemin İngiliz Hükümeti için büyük bir sıkıntıya yol açtı; gerçekten de sayılar o kadar büyüktü ki, HM Kırtasiye Ofisi'nin 190 numaralı yayınında (5 Kasım 1946) bunlar "neredeyse ikinci bir göç dalgasına denk geliyor" şeklinde tanımlandı. 1948 yılına gelindiğinde dünya Yahudi nüfusunu 15 ila 18 milyon arasına çıkaranlar dünyanın dört bir yanına göç edenlerdi ve muhtemelen bunların büyük bir kısmı kota yasalarını ihlal ederek Amerika Birleşik Devletleri'ne giren göçmenlerdi.

16 Ağustos 1963'te İsrail Cumhurbaşkanı David Ben Gurion, Amerika'daki resmî Yahudi nüfusunun 5.600.000 olduğunun söylenmesine rağmen "toplam sayının 9.000.000 olarak çok yüksek tahmin edilmeyeceğini" belirtti *(Deutsche Wochenzeitung, 23 Kasım 1963). Bu yüksek rakamın nedenini Albert Maisal, "En Yeni Amerikalılarımız" (Readers Digest, Ocak 1957)* adlı makalesinde vurguluyor , çünkü "II. Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle, Orta ve Doğu Avrupa'ya verilen tüm kota vizelerinin yüzde 90'ı yerlerinden edilmiş kişilere verildi" diyor. Önceki sayfada, New York'ta yayımlanan Yahudi Amerikan haftalık dergisi *Aujbau'nun* (16 Haziran 1972) ölüm ilanları sütunlarında düzenli olarak yer alan yüzlerce alıntıdan sadece bir alıntı yer alıyor. Bu alıntı, Amerika Birleşik Devletleri'ne göç eden Yahudi göçmenlerin daha sonra isimlerini nasıl değiştirdiklerini gösteriyor; Avrupa'da eski isimleri parantez içinde görünüyor. Örneğin, gösterildiği gibi: Arthur Kingsley (eski adıyla Frankfurtlu Dr. Konigsberger). İsimleri "ölmüş" olan bu kişilerin bir kısmı veya tamamı, Avrupa'daki kayıp altı milyon kişi arasında olabilir mi?

BÖLÜM IV– ALTI MİLYON: BELGESEL KANITLAR

Yukarıda anlatılanlardan, altı milyon 'öldürülen' Yahudi rakamının, birkaç temelsiz tahmin arasında belirsiz bir uzlaşmadan başka bir şey olmadığı kesin görünüyor; bununla ilgili güvenilir tek bir belgesel kanıt bile yok.

Altı Milyon Gerçekten Öldü mü?

Yazarlar zaman zaman, gerçekçi bir görünüm vermek için bu sayıyı daraltırlar. Örneğin, Liverpoollu Lord Russell, *The Scourge of the Swastika* (Londra, 1954) adlı eserinde, Alman toplama kamplarında "en az beş milyon" Yahudi'nin öldüğünü iddia etmiş ve altı milyon

olduğunu tahmin edenlerle dört milyon olduğunu düşünenler arasında bir yerde olduğuna kanaat getirmiştir. Ancak, "gerçek sayının asla bilinmeyeceğini" de itiraf etmiştir (s. 159). Eğer öyleyse, "en az beş milyon" olduğunu nasıl iddia edebildiğini anlamak zordur.

Ortak Dağıtım Komitesi 5.012.000 Yahudi'yi desteklerken, Yahudi "uzmanı" Reitlinger, üçte birinin doğal nedenlerle öldüğü tahmin edilen 4.192.200 "kayıp Yahudi" gibi yeni bir rakam öneriyor. Bu, kasıtlı olarak "yok edilen" sayıyı 2.796.000'e indiriyor. Ancak, 1948'de Cenevre'de düzenlenen Dünya Yahudi Kongresi basın toplantısının New York delegesi Dr. M. Perlzweig, "Nasyonal Sosyalizm ve Faşizmin çöküşünün bedeli, yedi milyon Yahudi'nin acımasız Yahudi düşmanlığı yüzünden hayatını kaybetmesidir." demişti.

Basında ve başka yerlerde, bu rakam genellikle gelişigüzel bir şekilde sekiz milyona, hatta bazen dokuz milyona yükseltiliyor. Önceki bölümde de kanıtladığımız gibi, bu rakamların hiçbiri en ufak bir şekilde makul değil, hatta gülünç.

FANTASTİK ABARTMALAR

Savaş zamanı Avrupa'sında Yahudilerin toplu katliamından Almanlara yöneltilen ilk suçlamalardan biri, Polonyalı Yahudi Rafael Lemkin tarafından 1944'te New York'ta yayınlanan *Axis Rule in Occupied Europe adlı kitabında yapılmıştır* . Biraz tesadüf eseri, Lemkin daha sonra "ırkçılığı" yasaklamayı amaçlayan BM Soykırım Sözleşmesi'ni hazırlayacaktı. Kitabının 89. sayfasında Amerikan Yahudi Kongresi'ne bağlı Yahudi İşleri Enstitüsü'nün 1943 tarihli yayınından alıntı yapar: *Hitler'in Yahudilere Karşı On Yıllık Savaşı'nda* 1.702.300 Yahudi katledilmiştir. 1943'te yayınlanabilmesi için bu son kitabın 1942'de yazılmış olması gerekirdi, dolayısıyla bu rakam gerçekten dikkat çekici olurdu, çünkü eylemin iddiaya göre sadece 1942 yazında başladığı düşünülürse. Böyle bir oranda, neredeyse tüm dünya Yahudi nüfusu 1945'te yok edilmiş olurdu.

Savaştan sonra propaganda tahminleri daha da fantastik boyutlara ulaştı. SS'e sızdığını iddia eden bir Nazi karşıtı olan Kurt Gerstein, Fransız sorgucu Raymond Cartier'e en az kırk milyon toplama kampı mahkumunun gazla öldürüldüğünü söyledi. 26 Nisan 1945 tarihli ilk imzalı muhtırasında rakamı 25 milyona indirdi, ancak bu bile Fransız İstihbaratı için çok tuhaftı ve 4 Mayıs 1945'te Rottweil'de

imzaladığı ikinci muhtırasında rakamı Nürnberg Mahkemeleri'nde tercih edilen altı milyona yaklaştırdı. Gerstein'ın baldızı doğuştan deliydi ve ötanaziyle öldü. Kendi davranışları da zihinsel dengesizliğini akla getiriyordu. Aslında 1936'da posta yoluyla eksantrik mektuplar göndermekten hüküm giymişti. İki "itirafından" sonra Paris'teki Cherche Midi hapishanesinde kendini astı.

Gerstein, savaş sırasında Yahudilerin katledilmesiyle ilgili bilgileri bir Alman baronu aracılığıyla İsveç Hükümeti'ne ilettiğini, ancak açıklanamayan bir nedenden ötürü raporunun "dosyalanıp unutulduğunu" iddia etti. Ayrıca, Ağustos 1942'de Berlin'deki Papalık elçisine tüm "imha programı" hakkında bilgi verdiğini, ancak papazın kendisine sadece "Defol" dediğini iddia etti. Gerstein'ın açıklamaları, en büyük toplu infazlara (Belzec'te tek bir günde on iki bin kişi) tanıklık ettiği iddialarıyla doluyken, ikinci muhtıra, Hitler'in 6 Haziran 1942'de Polonya'daki bir toplama kampına yaptığı ziyareti anlatıyor; ancak ziyaretin hiç gerçekleşmediği biliniyor. Gerstein'ın akıl almaz abartıları, toplu imha kavramının itibarını sarsmaktan başka bir işe yaramadı. Gerçekten de Berlinli Evanjelik Piskopos Wilhelm Dibelius, onun muhtıralarını “Güvenilmez” olarak kınadı (H. Rothfels, 'Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen' in *Vierteljahrshefte fiir Zeitgeschichte,* Nisan 1953). Ancak, bu kınamaya rağmen, Alman Hükümeti'nin 1955'te Alman okullarında dağıtılmak üzere ikinci Gerstein muhtırasının bir nüshasını yayınlaması inanılmaz bir gerçektir (*Domentation zur Massenvergarung,* Bonn, 1955). Muhtırada, Dibelius'un Gerstein'a özel bir güven duyduğu ve muhtıraların “herhangi bir şüphenin ötesinde geçerli” olduğu belirtiliyordu. Bu, Naziler tarafından asılsız soykırım suçlamasının Almanya'da nasıl sürdürüldüğünün ve özellikle gençlere nasıl yöneltildiğinin çarpıcı bir örneğidir.

Savaş sırasında altı milyon Yahudi'nin yok edildiği hikâyesi, Nürnberg Duruşmaları'nda Dr. Wilhelm Hoettl'in ifadesiyle nihai olarak ortaya çıktı. Hoettl, Eichmamet'in asistanıydı, ancak aslında Amerikan İstihbaratı'nda oldukça tuhaf bir kişiydi ve Walter Hagen takma adıyla birkaç kitap yazmıştı. Hoettl ayrıca Sovyet casusluğu için de çalıştı ve Nürnberg Duruşmaları'nın ön soruşturmalarında ABD subayı olarak görev yapan Viyana'dan gelen iki Yahudi göçmen Perger ve Verber ile iş birliği yaptı. Bu son derece şüpheli kişi Hoettl'in ifadesinin altı milyon Yahudi'nin katledilmesiyle ilgili tek "kanıt" olduğu söylenmesi dikkat çekicidir. 26 Kasım 1945 tarihli yeminli ifadesinde, bildiğini değil, Eichmann'ın Ağustos 1944'te Budapeşte'de kendisine toplam 6 milyon Yahudi'nin katledildiğini "söylediğini"

belirtmiştir. Söylemeye gerek yok, Eichmann bu iddiayı duruşmada hiçbir zaman doğrulamamıştır. Hoettl, savaşın son döneminin tamamında bir Amerikan casusu olarak çalışmıştır ve bu nedenle, Heydrich ve Eichmann'ın doğrudan emrinde çalışmasına rağmen, Amerikalılara Yahudileri öldürme politikasına dair en ufak bir ipucu vermemiş olması gerçekten çok tuhaftır.

DELİL YOKLUĞU

Almanların Yahudileri kasten öldürmeyi amaçladığını veya gerçekleştirdiğini kanıtlayan tek bir belgenin bile mevcut olmadığını hemen vurgulamak gerekir. Poliakov ve Wulf'un Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und

Aufsatze (Berlin, 1955) adlı eserinde, toplayabildikleri en fazla şey, Hoettl, Ohlendorf ve Sovyet hapishanesinde işkence gören Wisliceny gibi kişilerin savaştan sonra yaptıkları açıklamalardan ibarettir. Bu nedenle, herhangi bir kanıt bulunmadığından Poliakov şöyle yazmak zorunda kalır: "Topyekûn imha planının hazırlanmasında başlıca rol oynayan üç veya dört kişi öldü ve hiçbir belge günümüze ulaşmadı." Bu oldukça yerinde görünüyor. Açıkçası, hem plan hem de "üç veya dört" kişi, yazarın belirsiz varsayımlarından başka bir şey değildir ve tamamen kanıtlanamazdır.

Elbette günümüze ulaşan belgeler imhadan hiç bahsetmiyor, bu yüzden Poliakov ve Reitlinger gibi yazarlar bu tür emirlerin genellikle "sözlü" olduğu gibi uygun bir varsayımda bulunuyorlar. Herhangi bir belgeye dayanmasa da, Yahudileri öldürme planının 1941'de, Rusya'ya saldırıyla aynı zamana denk gelen bir zamanda ortaya çıkmış olması gerektiğini varsayıyorlar. Planın birinci aşamasının Sovyet Yahudilerinin katledilmesini içerdiği iddia ediliyor; bu iddiayı daha sonra çürüteceğiz. Programın geri kalanının Mart 1942'de, Avrupa Yahudilerinin Polonya Genel Hükümeti'nin doğu kamplarına, örneğin Krakov yakınlarındaki Auschwitz'deki dev sanayi kompleksine sürgün edilmesi ve toplanmasıyla başladığı varsayılıyor. Baştan sona asılsız ve fantastik varsayım, Eichmann'ın departmanı tarafından denetlenen Doğu'ya nakil işleminin, varışta fırınlarda derhal imha edilmeleri anlamına geldiğidir.

Heinrich Himmler, Londra, 1965) göre , soykırım politikası Hitler ve Himmler arasındaki "gizli görüşmeler" sonrasında belirlenmiş gibi

görünse de (s. 118), bunu kanıtlayamadılar. Reitlinger ve Poliakov da benzer "sözlü" tahminlerde bulunarak, bu görüşmelere başka kimsenin katılmasına izin verilmediğini ve hiçbir kayıt tutulmadığını eklediler. Bu tamamen uydurmadır, çünkü böylesine tuhaf toplantıların gerçekleştiğine dair en ufak bir kanıt bile yoktur. William Shirer, genellikle çılgın ve sorumsuz kitabı *Üçüncü Reich'ın Yükselişi ve Çöküşü'nde,* belgesel kanıt konusunda benzer şekilde sessiz kalmaktadır. Hitler'in Yahudilerin öldürülmesiyle ilgili sözde emrinin "görünüşe göre hiçbir zaman kağıda dökülmediğini - en azından henüz bir kopyasının ortaya çıkarılmadığını - zayıf bir şekilde belirtiyor. Muhtemelen Goering, Himmler ve Heydrich'e sözlü olarak verilmiş ve onlar da bunu nesilden nesile aktarmışlardır..." (s. 1148).

İmha efsanesini desteklemek için alıntılanan "kanıtların" tipik bir örneği Manvell ve Frankl tarafından verilmektedir. Göring'in Heydrich'e (Reich Güvenlik Başmüdürlüğü'nün başında ve Himmler'in yardımcısıydı) gönderdiği 31 Temmuz 1941 tarihli bir muhtıradan alıntı yaparlar. Muhtıranın anlamlı bir şekilde şöyle başlaması: "24 Ocak 1939'da size verilen görevi, mevcut koşullara göre göç ve tahliye yoluyla Yahudi sorununu en iyi şekilde çözmek için tamamlamak." Muhtırada verilen ek görev, yazarların Doğu'da yoğunlaşma anlamına geldiğini kabul ettiği "Avrupa'daki Alman nüfuz alanı içinde Yahudi sorununun tam bir çözümü (Gesamtlosung)"dür ve söz konusu "örgütsel, mali ve maddi konular" için hazırlık yapılmasını talep eder. Muhtıra daha sonra, direktifin başında belirtilen ideal ve nihai göç ve tahliye planına açıkça atıfta bulunan "istenen nihai çözüm" (Endlosung) için geleceğe yönelik bir plan talep eder. İnsanları öldürmekten hiçbir şekilde bahsedilmese de Manvell ve Frankl, muhtıranın asıl konusunun bu olduğuna bizi temin ederler. Elbette, nihai çözümün tam çözümden farklı olan "gerçek doğası", "Heydrich'e Goering tarafından sözlü olarak bildirilmiştir" (ibid, s. 118). Bu "sözlü" direktiflerin ileri geri iletilmesinin kolaylığı açıktır.

WANNSEE KONFERANSI

Yahudileri yok etme planının son ayrıntılarının, Heydrich başkanlığında 20 Ocak 1942'de Berlin'deki Grosse Wannsee'de düzenlenen bir konferansta ele alındığı varsayılıyordu (Poliakov, *Das Dritte Reich und die Juden*, s. 120 fif; Reitlinger, *The Final Solution,* s. 95 vd.). Tüm Alman Bakanlıklarının yetkilileri hazır bulundu ve Müller ile Eichmann, Gestapo Genel Merkezi'ni temsil etti. Reitlinger, Manvell ve

Frankl, bu konferansın tutanaklarını bir soykırım planının varlığını kanıtlamada kozları olarak görüyorlar; ancak gerçek şu ki böyle bir plandan hiç bahsedilmedi ve dahası, bunu açıkça kabul ediyorlar. Manvell ve Frankl bunu, "Tutanaklar, kullanılan sözcüklerin ve terminolojinin gerçek önemini gizleyen resmi bir örtüyle örtülüdür" (The Incomparable Crime, Londra, 1967, s. 46) diyerek oldukça zayıf bir şekilde açıklıyorlar; bu da aslında tutanakları kendi tarzlarında yorumlamayı amaçladıkları anlamına geliyor.

Heydrich'in aslında söylediği, yukarıda alıntılanan muhtırada olduğu gibi, Göring tarafından Yahudi sorununa bir çözüm bulmakla görevlendirildiğiydi. Yahudi göçünün tarihini gözden geçirdi, savaşın Madagaskar projesini uygulanamaz hale getirdiğini belirtti ve şöyle devam etti: "Göç programının yerini, Führer'in önceki yetkisi uyarınca, olası bir çözüm olarak Yahudilerin doğuya tahliyesi aldı." Burada, emeklerinin kullanılacağını açıkladı. Tüm bunların son derece uğursuz ve Yahudilerin yok edileceği gizli anlamını taşıdığı varsayılıyordu; ancak Altı Milyon efsanesini çürütmede olağanüstü çalışmalar yapmış olan Buchenwald'da görevli Fransız Profesör Paul Rassinier, bunun tam olarak söylediği şeyi, yani Yahudilerin Polonya Genel Hükümeti'nin devasa doğu gettosunda çalıştırılmak üzere toplanmasını ifade ettiğini açıklıyor. "Savaşın sonuna kadar, geleceklerini belirleyecek uluslararası tartışmaların yeniden başlamasını bekleyeceklerdi. Bu karar nihayet bakanlıklar arası Berlin-Wannsee konferansında alındı..." (Rassinier, *Le Veritable Proces Eichmann,* s. 20).

Ancak Manvell ve Frankl, imhaya dair hiçbir atıf yapılmamasından yılmıyorlar. Wannsee konferansında şöyle yazıyorlar: "Öldürmeye doğrudan atıflardan kaçınıldı, Heydrich "Arbeitseinsatz im Osten" (Doğu'da Emek Görevlendirmesi) terimini tercih etti (Heinrich Himmler). 'Doğu'da Emek Görevlendirmesi' ifadesinin neden 'Doğu'da Emek Görevlendirmesi' anlamına geldiğini kabul etmememiz gerektiği açıklanmıyor. Reitlinger ve diğerlerine göre, 1942'nin sonraki aylarında Himmler, Heydrich, Eichmann ve komutan Hoess arasında imhayı açıkça belirten sayısız direktif geçti, ancak elbette "hiçbiri günümüze ulaşamadı."

ÇARPIK SÖZCÜKLER VE TEMELSİZ VARSAYIMLAR

Bir imha planının varlığını destekleyecek belgesel kanıtların tamamen yokluğu, günümüze ulaşan belgelerin yeniden yorumlanması alışkanlığına yol açmıştır. Örneğin, sınır dışı etmeyle ilgili bir belgenin, aslında sınır dışı etmeyle ilgili olmadığı, imha hakkında konuşmanın kurnazca bir yolu olduğu savunulmaktadır. Manvell ve Frankl, "soykırımı gizlemek için çeşitli terimler kullanıldı. Bunlar arasında "Aussiedlung" (yeniden yerleştirme) ve "Abbefiirderung" (göç ettirme, *a.g.e.*, s. 265) vardı" demektedir. Dolayısıyla, daha önce de gördüğümüz gibi, kelimeler çok rahatsız edici olduklarında artık ifade ettikleri anlamı taşımıyorlar.

Bu tür şeyler, Manvell ve Frank'ın Heydrick'in Doğu'daki iş atamalarına ilişkin direktifinin yorumlanması gibi inanılmaz uç noktalara götürülür. Bir diğer örnek ise Himmler'in sürgünleri Doğu'ya gönderme, yani "öldürme" emrine yapılan atıftır *(ibid.* s. 251). Aynı şekilde kanıt bulmakta zorlanan Reitlinger da aynı şeyi yapar ve Wannsee konferansının "dolambaçlı" sözlerinden "bütün bir ırkın yavaş yavaş katledilmesinin kasıtlı olduğu"nun açıkça anlaşıldığını belirtir *(ibid.* s. 98).

Belgesel durumun incelenmesi önemlidir çünkü imha efsanesinin üzerine inşa edildiği varsayım ve temelsiz varsayımların yapısını ortaya koyar. Almanlar, her şeyi en ince ayrıntısına kadar kağıda kaydetme konusunda olağanüstü bir eğilime sahipti; ancak SD ve Gestapo'nun ele geçirilen binlerce belgesi, Reich Güvenlik Başmüdürlüğü kayıtları, Himmler'in karargah dosyaları ve Hitler'in kendi savaş direktifleri arasında Yahudilerin veya başka birinin imhası için tek bir emir bile yoktur.

Daha sonra bunun aslında Tei Aviv'deki Dünya Çağdaş Yahudi Dokümantasyon Merkezi tarafından kabul edildiği görülecektir. Himmler'in 1943'te Posen'de SS Obergruppenführer'lerine yaptığı konuşmalarda soykırıma "örtülü göndermeler" bulma girişimleri de aynı şekilde umutsuzdur. Savaştan sonra, her zaman baskı altında alınan Nürnberg ifadeleri, bir sonraki bölümde incelenmektedir.

BÖLÜM V– NÜRNBERG YARGILAMALARI

Altı Milyon'un hikâyesi, 1945-1949 yılları arasında Alman liderlerin yargılandığı Nürnberg Mahkemeleri'nde hukuki bir zemine oturtuldu. Bu yargılamalar, tarihin en utanç verici hukuk komedisi olarak tarihe geçti. Mareşal Montgomery'nin de dediği gibi, bir savaşı kaybetmeyi suç sayan bu yargılamaların adaletsizlikleri hakkında çok daha detaylı bir inceleme için okuyucuyu aşağıda alıntılanan eserlere, özellikle de seçkin İngiliz avukat FJP Veale'nin *Barbarlığa Doğru İlerleme* (Nelson, 1953) adlı olağanüstü kitabına davet ediyoruz.

Nürnberg Duruşmaları en başından itibaren büyük istatistiksel hatalara dayanarak ilerledi. Bay Sidney Alderman, 20 Kasım 1945 tarihli iddianame konuşmasında, Alman işgali altındaki Avrupa'da 9.600.000 Yahudi'nin yaşadığını beyan etti. Daha önceki çalışmamız bu rakamın son derece yanlış olduğunu göstermiştir. Bu rakam, (a) 1933 ile 1945 yılları arasındaki tüm Yahudi göçünü tamamen göz ardı ederek ve (b) Alman işgali altındaki topraklarda hiç bulunmamış iki milyon veya daha fazla Yahudi de dahil olmak üzere Rusya'daki tüm Yahudileri ekleyerek elde edilmiştir. Aynı şişirilmiş rakam, hafifçe büyütülerek 9.800.000'e çıkarılmış olarak, İsrail'deki Eichmann Duruşması'nda Prof. Shalom Baron tarafından tekrar ortaya atılmıştır.

İddia edilen Altı Milyon mağdur, ilk olarak Nürnberg'deki davanın temeli olarak ortaya çıkmış ve dönemin basınının on milyon veya daha fazla kişiyle biraz oynaşmasının ardından, sonunda uluslararası popülerlik ve kabul görmüştür. Ancak, bu abartılı rakamın 1945'teki pervasız suçlama ortamında itibar kazanmış olmasına rağmen, 1961'deki Eichmann Davası'nda artık savunulamaz hale gelmiş olması oldukça önemlidir. Kudüs mahkemesi Altı Milyon rakamından özenle kaçınmış ve Bay Gideon Haussner tarafından hazırlanan iddianamede sadece "birkaç" milyon denmiştir.

HUKUKİ İLKELER GÖZ ARDI EDİLİYOR

Yahudilerin imhasının Nürnberg'de "delillerle" "ispatlandığına" inanacak biri varsa, her türlü sağlam hukuk ilkesinin tamamen göz ardı edilmesine dayanan Yargılamaların niteliğini göz önünde bulundurmalıdır. Galipler, mağlupları yargılıyorlardı. (Yargıçlar arasında

elbette, sayısız suçları arasında 15.000 Polonyalı subayın katledilmesi de bulunan Ruslar da vardı; bu subayların bir kısmının cesetleri Almanlar tarafından Smolensk yakınlarındaki Katyn Ormanı'nda bulundu. Sovyet Savcısı bu katliamı Alman sanıkların üzerine yıkmaya çalıştı.) Nürnberg'de, geriye dönük (*ex post facto)* mevzuat oluşturuldu; buna göre, insanlar ancak (iddia edildiği gibi) işlendikten sonra suç ilan edilen "suçlar" nedeniyle yargılanıyordu. O zamana kadar, bir kişinin ancak ihlal anında yürürlükte olan bir yasayı ihlal ettiği için mahkûm edilebileceği en temel hukuk ilkesiydi. *"Nulla Poena Sine Legi."*

İngiliz hukukunun yüzyıllar boyunca bir suçlamanın doğruluğuna mümkün olduğunca kesin bir şekilde ulaşmak için geliştirdiği Delil Kuralları, Nürnberg'de tamamen göz ardı edildi. "Mahkemenin teknik delil kurallarına bağlı olmayacağı", ancak "ispatlayıcı değer taşıdığını düşündüğü", yani bir mahkûmiyeti destekleyecek her türlü delili kabul edebileceği kararlaştırıldı. Uygulamada bu, normal bir yargılamada her zaman güvenilmez olarak reddedilen söylentiye dayalı delil ve belgelerin kabul edilmesi anlamına geliyordu. Bu tür delillerin kabul edilmesi son derece önemlidir, çünkü bu, imha efsanesinin sahte yazılı beyanlar yoluyla uydurulduğu başlıca yöntemlerden biriydi.

Yargılamalar sırasında yalnızca 240 tanık çağrılmış olmasına rağmen, bu "yazılı ifadelerin" en az 300.000'i Mahkeme tarafından suçlamaları desteklemek için kabul edildi ve bu kanıtlar yemin altında dinlenmedi. Bu koşullar altında, herhangi bir Yahudi sürgün veya kamp mahkumu istediği intikamcı iddiayı ortaya atabilirdi. Belki de en inanılmaz olanı, sanıkların şahsen savcılık tanıklarını çapraz sorguya çekmelerine izin verilmemesiydi. Adolf Eichmann davasında da benzer bir durum yaşanmış, Eichmann'ın savunma avukatının "tahammül edilemez bir durum ortaya çıkarsa", ki bu muhtemelen avukatının masumiyetini kanıtlamaya başlaması anlamına geliyordu, herhangi bir zamanda iptal edilebileceği açıklanmıştı.

Nürnberg Duruşmaları'nın gerçek arka planı, Mahkemelerden birinin Başkanı olan Amerikalı Yargıç Wenerstrum tarafından ortaya çıkarıldı. Duruşmalardan o kadar tiksinmişti ki, görevinden istifa ederek Amerika'ya döndü ve *Chicago Tribune gazetesine,* Duruşmalar'a itirazlarını madde madde sıraladığı bir açıklama bıraktı *(bkz.* Mark Lautem, *Das Letzte Wort uber Niimberg,* s. 56). 3. ve 8. maddeler şöyledir:

3. Cumhuriyet Savcılığı mensupları, yeni bir hukuk ilkesi formüle edip ona ulaşmak yerine, sadece kişisel hırs ve intikam duygusuyla hareket ediyorlardı.
4. Savcılık, savunmanın iddialarını hazırlamasını engellemek ve delil sunmasını imkânsız kılmak için elinden geleni yaptı.
5. General Taylor liderliğindeki savcılık, Askeri Mahkeme'nin oybirliğiyle aldığı kararın uygulanmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı; yani Washington'dan, Amerikan Hükümeti'nin elinde bulunan daha fazla belgesel delili mahkemeye sunmasını istedi.
6. Nürnberg Mahkemesi'nin yüzde 90'ı, siyasi veya ırksal nedenlerle savcılığın davasına karşı çıkan taraflı kişilerden oluşuyordu.
7. Savcılık, Askeri Mahkeme'nin tüm idari kadrolarına, vatandaşlık belgeleri henüz çok yeni olan ve ister idari hizmette ister tercümeleri vb. yoluyla olsun, sanıklara karşı düşmanca bir atmosfer yaratan "Amerikalılar"ı nasıl yerleştireceğini açıkça biliyordu.
8. Nürnberg Mahkemeleri'nin asıl amacı, Almanlara Führer'lerinin suçlarını göstermekti ve bu amaç aynı zamanda mahkemelerin emredilmesinin bahanesiydi... Nürnberg'de neler yaşandığını yedi ay önce bilseydim, oraya asla gitmezdim.

6. Maddeyle ilgili olarak, Nürnberg Mahkemesi'nin yüzde doksanının ırksal veya siyasi nedenlerle önyargılı kişilerden oluşması, orada bulunan diğer kişiler tarafından da doğrulanan bir gerçekti. Amerikalı bir avukat olan Earl Carrol'a göre, Savcılık personelinin yüzde altmışı, Hitler'in Irk Yasaları'nın yürürlüğe girmesinden sonra Almanya'yı terk eden Alman Yahudilerinden oluşuyordu. Nürnberg mahkemelerinde çalışan Amerikalıların yüzde onunun bile aslında doğuştan Amerikalı olmadığını gözlemledi. General Taylor'ın arkasında çalışan Savcılık şefi, Alman Yahudi göçmeni Robert M. Kempner'dı. Morris Amchan ona yardımcı oluyordu. Duruşmaları gözlemleyen Mark Lautem kitabında şöyle yazıyor: "Hepsi geldi: Solomonlar, Schlossbergerler ve Rabinovitçler, Savcılık personeli..." *(ibid.* s. 68).

Bu gerçeklerden, hiçbir kimsenin kendi davasında yargıçlık yapamayacağı şeklindeki temel hukuk ilkesinin tamamen terk edildiği açıktır. Daha da kötüsü, toplama kampı tutuklularının yalnızca küçük bir kısmı Yahudi olmasına rağmen, tanıkların çoğu da Yahudiydi. Duruşmalarda gözlemci olarak bulunan Prof. Maurice Bardache'ye göre, bu tanıkların tek kaygısı nefretlerini açıkça göstermemek ve tarafsızlık izlenimi vermeye çalışmaktı *(Nuremberg ou la Terre Promise,* Paris, 1948, s. 149).

İŞKENCE ALTINDA 'İTİRAFLAR'

Ancak daha da rahatsız edici olanı, Nürnberg'de ifade ve 'itiraf' almak için kullanılan yöntemlerdi; özellikle de imha suçlamasını desteklemek için kullanılan SS subaylarından alınan ifadeler. Amerikalı Senatör Joseph McCarthy, 20 Mayıs 1949'da American Press'e verdiği bir demeçte, bu tür itirafları elde etmek için uygulanan aşağıdaki işkence vakalarına dikkat çekti.

Swabisch Hali hapishanesinde, SS Leibstandarte Adolf Hider subaylarının kana bulanana kadar kırbaçlandığını, ardından yere serilerek cinsel organlarının çiğnendiğini belirtti. Erlerin meşhur Malmedy Davaları'nda olduğu gibi, tutuklular havaya kaldırılıp kendilerinden istenen itirafları imzalayana kadar dövüldüler.

SS Generalleri Sepp Dietrich ve Joachim Peiper'den zorla alınan bu tür 'itiraflar' temelinde Leibstandarte 'suçlu örgüt' olarak mahkûm edildi.

> Senatör McCarthy, bu davalarla ilgili olarak basına şunları söyledi: "Sanıkların, ancak hasta beyinlerin hayal edebileceği yöntemlerle dövüldüğüne, kötü muameleye maruz bırakıldığına ve fiziksel işkenceye maruz bırakıldığına dair kanıtlar duydum ve belgesel deliller okudum. Sahte yargılamalara ve sahte infazlara maruz bırakıldılar, ailelerinin karnelerinden mahrum bırakılacağı söylendi. Tüm bunlar, gerekli itirafların zorla alınması için gerekli psikolojik ortamı sağlamak amacıyla Cumhuriyet Savcısı'nın onayıyla gerçekleştirildi. Amerika Birleşik Devletleri, birkaç kişinin işlediği bu tür eylemlerin cezasız kalmasına izin verirse, tüm dünya haklı olarak bizi sert bir şekilde eleştirebilir ve amaçlarımızın doğruluğundan ve ahlaki dürüstlüğümüzden

sonsuza dek şüphe duyabilir."

Anlatılan sindirme yöntemleri Frankfurt-am-Main ve Dachau'daki yargılamalarda tekrarlandı ve çok sayıda Alman, itirafları temelinde vahşetten mahkûm edildi. Dachau davalarındaki adalet yöntemlerini araştırmak üzere daha sonra atanan Simpson Ordu Komisyonu'nun üç üyesinden biri olan Amerikalı Yargıç Edward L. van Roden, bu itirafların nasıl elde edildiğini 9 Ocak 1949 tarihli *Washington Daily News gazetesinde açıkladı.*

Anlattıkları, 23 Ocak 1949 tarihli İngiliz gazetesi *Sunday Pictorial'da da yer aldı* . Anlattığı yöntemler şunlardı: "Günah çıkarma ve günahları affetme amacıyla rahip kılığına girmek; tutukluların tırnaklarının altına sokulan kibritlerle işkence etmek; dişlerini sökmek ve çenelerini kırmak; tek kişilik hücrede tutmak ve neredeyse açlık sınırında erzak vermek." Van Roden şöyle açıklıyor: "Delil olarak kabul edilen ifadeler, önce üç, dört ve beş ay boyunca tek kişilik hücrede tutulan kişilerden elde edildi...

> "Soruşturmacılar, sanığın başına siyah bir başlık geçirip yüzüne muştayla vuruyor, tekmeliyor ve lastik hortumlarla dövüyorlardı... Araştırdığımız 139 vakada, iki Alman hariç hepsinin testisleri onarılamayacak şekilde tekmelenmişti. Bu, Amerikalı soruşturmacılarımızın standart çalışma prosedürüydü."

Sorumlu "Amerikalı" soruşturmacılar (ve daha sonra davalarda savcılık görevini üstlenenler) şunlardı: Yarbay Burton E Eliis (Savaş Suçları Komitesi başkanı) ve yardımcıları Yüzbaşı Raphael Shumacker, Teğmen Robert E. Bymc, Teğmen William R.

Perl, Bay Morris Ellswitz, Bay Harry Thon ve Bay Kirschbaum. Mahkemenin hukuk danışmanı Coi. AH Rosenfeld'di. Okuyucu, isimlerinden bu kişilerin çoğunun Yargıç Wenersturm'un ifadesiyle "ırksal açıdan önyargılı", yani **Yahudi olduğunu hemen anlayacaktır.** ve bu nedenle hiçbir zaman böyle bir soruşturmaya dahil edilmemeliydi.

Yahudilerin imhasına ilişkin "itiraflar" bu koşullar altında alınmış olmasına rağmen, Nürnberg ifadeleri Reitlinger ve diğerleri gibi

yazarlar tarafından hâlâ Altı Milyon için kesin kanıt olarak kabul ediliyor ve Yargılamaların hem tarafsız hem de kusursuz bir şekilde adil olduğu yanılsaması sürdürülüyor. Başsavcı General Taylor'a Altı Milyon rakamını nereden elde ettiği sorulduğunda, SS Generali Otto Ohlendorf'un itirafına dayandığını söyledi. O da işkence gördü ve davası aşağıda inceleniyor. Ancak genel olarak bu tür "itiraflar" söz konusu olduğunda, Yargıç van Roden'in raporunu incelerken *British Sunday Pictorial'dan alıntı yapmaktan daha iyisini* yapamayız: "Güçlü adamlar, savcılarının talep ettiği her türlü itirafı mırıldanmaya hazır, paramparça olmuş enkaza dönüştüler.

WISLICENY BEYANI

Bu noktada, Nürnberg belgelerinin kendilerine dönelim. Altı Milyon efsanesini desteklemek için en sık alıntılanan ve Poliakov ile Wulf'un " *Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsatze" adlı eserinde büyük yer tutan belge* , Adolf Eichmann'ın ofisinde asistanlık yapan ve daha sonra Slovakya'da Gestapo şefi olan SS Yüzbaşı Dieter Wisliceny'nin ifadesidir. Wisliceny, yukarıda anlatılanlardan çok daha ağır koşullar altında elde edilmiştir, çünkü Wisliceny Çek Komünistlerinin eline düşmüş ve Kasım 1946'da Sovyet kontrolündeki Bratislava Hapishanesi'nde "sorguya çekilmiştir". İşkenceye maruz kalan Wisliceny, sinir krizi geçirmiş ve idam edilmeden önce saatlerce süren kontrolsüz hıçkırık nöbetlerine tutulmuştur. Poliakov, ifadesinin alındığı koşullar, bu ifadenin tüm inandırıcılığını ortadan kaldırsa da, bunu görmezden gelmeyi tercih ediyor ve yalnızca şöyle yazıyor: "Hapishanede, büyük ilgi çeken bilgiler içeren birkaç anı yazdı" *(Nefret Hasadı,* s. 3).

Bu anılar, Himmler'in Yahudi göçünün ateşli bir savunucusu olduğu ve Avrupa'dan Yahudi göçünün savaş boyunca devam ettiği gibi, gerçekliği kanıtlamak için bazı gerçek ifadeler içeriyor; ancak genel olarak bunlar, Sovyet göstermelik duruşmalarında ortaya konan Komünist tarzı "itirafların" tipik örnekleridir. Yahudilerin imhasına sık sık atıfta bulunulur ve mümkün olduğunca çok sayıda SS liderini suçlamak için açık bir girişimde bulunulur. Olgusal hatalar da yaygındır; özellikle de yukarıda çürüttüğümüz Polonya ile savaşın Alman işgali altındaki topraklara 3 milyondan fazla Yahudi eklediği ifadesi gibi.

EINSATZGRUPPEN DURUMU

Wisliceny bildirisi, Rus harekâtında kullanılan Einsatzgruppen veya Aetion Grupları'nın faaliyetlerinden ayrıntılı olarak bahsediyor. Nürnberg'e ilişkin bir incelemede bunların ayrıntılı bir şekilde ele alınması gerekiyor çünkü Duruşmalar'da sunulan tablo, minyatür bir "Altı Milyon"u temsil ediyor; yani o zamandan beri en büyük abartı ve tahrifat olduğu kanıtlandı. Einsatzgruppen, Gestapo ve SD'den (SS Güvenlik Servisi) alınan dört özel birimdi ve

görevleri, Rusya'da ilerleyen Alman ordularının ardından partizanları ve Komünist komiserleri yok etmekti. 1939 gibi erken bir tarihte Kızıl Ordu'ya bağlı 34.000 siyasi komiser vardı. Einsatzgruppen'in faaliyetleri, Nürnberg Duruşmaları'nda Sovyet Savcısı Rudenko'nun özel ilgi odağıydı. Dört grubun 1947'deki iddianamesinde, operasyonları sırasında Rusya'da en az bir milyon Yahudi'yi yalnızca Yahudi oldukları için öldürdükleri iddia ediliyordu.

O zamandan beri bu iddialar daha da geliştirildi; şimdi Einsatzgruppen tarafından Sovyet Yahudilerinin öldürülmesinin, Yahudileri imha etme planının Birinci Aşaması olduğu iddia ediliyor. İkinci Aşama ise Avrupalı Yahudilerin Polonya'ya nakledilmesi. Reitlinger, orijinal "nihai çözüm" teriminin göçü ifade ettiğini ve Yahudilerin tasfiyesiyle hiçbir ilgisi olmadığını kabul ediyor, ancak daha sonra 1941'de Rusya'nın işgali sırasında bir imha politikasının başladığını iddia ediyor. Hitler'in Temmuz 1941 tarihli Komünist komiserlerin tasfiyesi emrini ele alıyor ve bunun Hitler'in Einsatzgruppen'e tüm Sovyet Yahudilerini tasfiye etmesi yönündeki sözlü emriyle birlikte geldiği sonucuna varıyor *(Die Endlosung*, s. 91). Eğer bu varsayım herhangi bir şeye dayanıyorsa, o da muhtemelen değersiz Wisliceny ifadesidir. Einsatzgruppen'in kısa süre sonra Komünistleri ve partizanları ezme görevini Rus Yahudilerine yönelik "genel bir katliam" haline getirme emri aldığını iddia ediyor.

yazılı emrine eşlik ettiği varsayılan Yahudileri yok etmek için "sözlü bir emir" olması çok önemlidir - Reitlinger'in bir başka belirsiz ve kanıtlanamaz varsayımı. Hitler'in daha önceki bir emri. Mart 1941 tarihli ve Mareşal Keitel tarafından imzalanmıştır. Gelecekteki Einsatzgruppen'in gerçek görevlerinin ne olacağını oldukça açık hale getirir. Rus seferinde Reichsfuhrer SS'in (Himmler) " siyasi yönetimin hazırlanması için görevler, iki karşıt siyasi sistem arasında yürütülmesi gereken mücadeleden kaynaklanan görevler" ile görevlendirileceğini belirtir (Manvell ve Frankl, *ibid. s. 115). Bu açıkça Komünizmi, özellikle de* özel görevi Komünist telkin olan siyasi komiserleri ortadan kaldırmaya atıfta bulunmaktadır .

OHLENDORF DAVASI

Otto Ohlendorf; he denounced concentration camp fraud

Nürnberg'deki "Einsatzgruppen Davası"nın en aydınlatıcı davası, Ukrayna'daki Einsatzgruppe D'yi komuta eden ve Mareşal von Mansteh'in On Birinci Ordusu'na bağlı SD şefi SS Generali Otto Ohlendorf'un davasıydı. Savaşın son döneminde Ekonomi Bakanlığı'nda dış ticaret uzmanı olarak çalışıyordu.

Ohlendorf, 5 Kasım 1945 tarihli yeminli ifadesinde, yalnızca kendi komutası altında 90.000 Yahudi'nin öldürüldüğünü itiraf etmeye "ikna edildi". Ohlendorf, ana Nürnberg Davası'ndan çok sonra, 1948 yılına kadar mahkemeye çıkmadı ve o zamana kadar önceki ifadesinin işkence altında kendisinden alındığı konusunda ısrar ediyordu. Mahkeme önündeki ana konuşmasında, Ohlendorf, o dönemde Alman toplama kamplarında acı çeken "on bir milyon Yahudi" için tazminat talep eden Bavyera Eyaleti Tazminat Ofisi'nin Yahudi Başsavcısı Philip Auerbach'ı kınama fırsatını değerlendirdi. Ohlendorf, bu gülünç iddiayı reddederek, Auerbach'ın tazminat talep ettiği insanların "en ufak bir kısmının" bile toplama kampı görmediğini belirtti. Ohlendorf, Auerbach'ın zimmete para geçirme ve dolandırıcılık (var olmayan insanlara büyük miktarda tazminat ödendiğini gösteren sahte belgeler düzenlemek) suçundan hüküm giymesini görecek kadar yaşadı ve sonunda 1951'de kendi idamı gerçekleşti.

Ohlendorf, Mahkeme'ye, birliklerinin sık sık Alman cephesi arkasında anti-Semitik Ukraynalılar tarafından organize edilen Yahudi katliamlarını engellemek zorunda kaldığını açıkladı ve Einsatzgruppen'in bir bütün olarak savcılığın iddia ettiği kayıpların dörtte birini bile vermediğini reddetti. Rusya'da mücadele etmek zorunda kaldığı yasadışı partizan savaşının, düzenli Alman Ordusu'ndan çok daha fazla can kaybına yol açtığını iddia etti. Bu iddia, Sovyet Hükümeti tarafından da doğrulandı.

500.0 Alman birlikleri partizanlar tarafından öldürüldü. Aslında, Baltık bölgesi ve Batı Rusya'daki Einsatzgruppe A'nın komutanı olan Franz Stahlecker, 1942'de partizanlar tarafından öldürüldü.

İngiliz avukat FJP Veale, Aetion Grupları ile ilgili olarak, Rus cephesindeki çatışmalarda partizanlar ile sivil halk arasında uygun bir ayrım yapılamayacağını, çünkü terörist olarak hareket etmek yerine sivil statüsünü koruyan herhangi bir Rus sivilin, vatandaşları tarafından hain olarak idam edilebileceğini açıklar. Veale, Aetion Grupları hakkında şunları söyler: "Terörle terörle mücadele etmeleri yönünde emirleri olduğuna şüphe yok." Veale, mücadelede partizanların işlediği vahşetin, sadece kazanan tarafta oldukları ortaya çıktığı için suçsuz görülmesini tuhaf bulur *(ibid.* s. 225). Ohlendorf da aynı görüşteydi ve idamından önce yazdığı sert bir çağrıda, Müttefikleri, bu yasalara uymayan vahşi bir Sovyet düşmanıyla savaşırken, Almanları geleneksel savaş yasalarına göre sorumlu tuttukları için ikiyüzlülükle suçladı.

EYLEM GRUBU İNFAZLARI ÇARPITILDI

Sovyetler Birliği'nin, Aetion Grupları'nın operasyonları sırasında bir milyon Yahudi'yi kasten yok ettiği iddiasının, sonradan büyük bir tahrifat olduğu ortaya çıktı. Aslında, bu rakamın en ufak bir istatistiksel temeli bile yoktu.

Bağlantıyı ele alırken, Poliakov ve Wulf, şüpheli Amerikalı casus, çift taraflı ajan ve Eichmann'ın eski asistanı Wilhelm Hoettl'in ifadesine atıfta bulunuyor. Hatırlanacağı üzere Hoettl, Eichmann'ın kendisine altı milyon Yahudi'nin yok edildiğini "söylediğini" iddia etmiş ve bunların iki milyonunun Einsatzgruppen tarafından öldürüldüğünü eklemişti. Bu absürt rakam, Sovyet Savcısı Rudenko'nun en uçuk tahminlerinin bile ötesine geçmişti ve Ohlendorf'u yargılayıp mahkum eden Amerikan Mahkemesi tarafından hiçbir şekilde itibar görmemişti.

Aetion Grupları'nın sorumlu olduğu gerçek kayıp sayısı, yetenekli İngiliz avukat RT Paget'in *Manstein: His Campaigns and his Trial* (Londra, 1951) adlı akademik çalışmasında ortaya konmuştur. Ohlendorf, Mansteh'nin nominal komutası altındaydı. Paget'in vardığı

sonuç, Nürnberg Mahkemesi'nin Sovyet savcılığının rakamlarını kabul ederek kayıp sayısını yüzde 1000'den fazla abarttığı ve bu kayıpların verildiği durumları daha da çarpıttığıdır. (Bu korkunç çarpıtmalar, Shireri'nin *Üçüncü Reich'ın Yükselişi ve Çöküşü adlı kitabının altı sayfasının konusudur,* s. 1140-1146.) İşte minyatür ölçekte efsanevi 6 milyon; bir milyon ölüm değil, yüz bin ölüm. Elbette, bunların yalnızca küçük bir kısmı Yahudi partizanlar ve Komünist görevliler olabilirdi. Bu kayıpların Doğu cephesinde vahşi gerilla savaşı sırasında verildiğini ve Sovyet teröristlerinin bunun beş katı kadar Alman askerini öldürdüklerini iddia ettiklerini tekrar belirtmekte fayda var. Ancak Yahudilerin imhasının Rusya'daki Einsatzgruppen'in eylemleriyle başladığı yaygın bir efsane olarak kalmıştır.

Sonuç olarak, Nürnberg yargılamalarının birçok yönüyle tipik olan Manstein davasına kısaca göz atabiliriz. Esasen, Aetion D Grubu Manstein'ın komutasına bağlı olduğu için (sadece Himmler'e karşı sorumlu olsa da), çoğu otorite tarafından savaşın en parlak Alman generali olarak kabul edilen altmış iki yaşındaki sakat Mareşal, utanç verici bir "savaş suçları" davasına maruz bırakıldı. 17 suçlamadan 15'i Komünist Rus Hükümeti, ikisi ise Komünist Polonya Hükümeti tarafından yöneltilmişti. Bu davada ifade vermek üzere yalnızca bir tanık çağrıldı ve o kadar yetersiz kaldı ki, savcılık ifadesini geri çekti. Bunun yerine, mahkeme tarafından gerçeklikleri veya yazarlıkları kanıtlanmadan kabul edilen 800 söylenti belgesine güvenildi. Savcılık, Ohlendorf ve diğer SS liderlerinin yazılı ifadelerini sundu, ancak bu kişiler hâlâ hayatta oldukları için Manstein'ın savunma avukatı Reginald Pager KC, tanık kürsüsüne çıkmalarını talep etti. Bu, Amerikan yetkilileri tarafından reddedildi ve Paget, bu reddin, hükümlülerin yeminli ifadelerini imzalamaları için hangi yöntemlerin kullanıldığını ifşa etmelerinden korktuğu için olduğunu açıkladı. Manstein, sonunda, Pager'ın da belirttiği gibi "o kadar bariz bir şekilde sahteydi ki, neden mahkemeye çıkarıldıkları merak konusu oldu." dediği iki Polonya davası da dahil olmak üzere sekiz suçlamadan beraat etti.

OSWALD POHL DAVASI

Aetion Grupları davası, Nürnberg Duruşmaları'nın yöntemlerine ve Altı Milyon Efsanesi'nin nasıl yaratıldığına dair aydınlatıcı bir bakış açısı sunmaktadır. Bir diğeri ise, toplama kampı sisteminin yönetimiyle doğrudan ilişkili olması nedeniyle büyük önem taşıyan 1948

tarihli Oswald Pohl davasıdır. Pohl, Himmler'in SS'e transferini talep ettiği 1934 yılına kadar Alman Donanması'nın baş harcama yetkilisiydi. On bir yıl boyunca tüm SS'nin baş idari şefi olarak görev yaptı ve 1941'den sonra toplama kampı sisteminin endüstriyel verimliliğiyle ilgilenen SS Ekonomi ve İdari Ofisi'nin başkanı oldu.

Savcılığın Pohl'a "Almanya, Yahudileri kendi topraklarından dışlamakla, onlara Alman vatandaşlığı vermemekle, onları kamu görevlerinden veya benzeri iç düzenlemelerden mahrum bırakmakla yetinseydi, başka hiçbir ulusun şikayet ettiğini duymazdık" demesiyle davada ikiyüzlülüğün doruk noktasına ulaşıldı. Gerçek şu ki, Almanya tam da bunları yaptığı için hakaretlere ve ekonomik yaptırımlara maruz kaldı ve Yahudilere karşı aldığı iç önlemler, demokrasilerin Almanya'ya savaş açmasının başlıca nedenlerinden biriydi.

Oswald Pohl, yargılanması sırasında yıkılmış bir adama dönüşen son derece hassas ve entelektüel bir bireydi. Senatör McCarthy'nin de belirttiği gibi, Pohl ağır işkenceye maruz kaldıktan sonra bazı suçlayıcı ifadeler imzalamıştı; bunlar arasında 1944 yazında Auschwitz'de bir gaz odası gördüğüne dair sahte bir itiraf da vardı. Savcılık bu suçlamayı ısrarla savundu, ancak Pohl bunu başarıyla reddetti. Savcılığın amacı, bu bitkin adamı insan kılığında gerçek bir şeytan olarak tasvir etmekti; bu izlenim, onu tanıyanların ifadeleriyle tamamen çelişiyordu.

Pohl'un eşinin Nazi karşıtı bir arkadaşı olan ve 1942-45 yılları arasında onunla sık sık temas halinde olan Heinrich Hoepker de benzer bir ifade vermiştir. Hoepker, Pohl'un özünde sakin ve yumuşak huylu bir insan olduğunu belirtmiştir. 1944 baharında Pohl'u ziyaret eden Hoepker, kamp alanı dışında yerel bir proje üzerinde çalışan toplama kampı mahkumlarıyla temas kurmuştur. Mahkumların, gardiyanlarından herhangi bir baskı görmeden, rahat ve rahat bir ortamda çalıştıklarını belirtmiştir. Hoepker, Pohl'un Yahudilere karşı duygusal bir tavrı olmadığını ve eşinin Yahudi arkadaşı Annemarie Jacques'ı evlerinde ağırlamasına itiraz etmediğini belirtmiştir. 1945'in başlarında Hoepker, toplama kampı yöneticisinin insancıl, vicdanlı ve 'görevine' adanmış bir hizmetkâr olduğuna tamamen ikna olmuş ve 1945'in sonlarında Pohl ve meslektaşlarına yöneltilen suçlamaları duyduğunda şaşkınlığa uğramıştır.

Bayan Pohl, kocasının Mart 1945'te Bergen-Belsen'deki tifüs salgını sırasında kampı ziyaret edene kadar zorluklar karşısında sakinliğini koruduğunu belirtti. Kamp o zamana kadar temizlik ve düzenin bir örneğiydi, ancak

Savaşın sonundaki kaotik koşullar, ülkeyi son derece zor bir duruma düşürmüştü. Savaşın o zamana kadar ulaştığı umutsuz durum nedeniyle oradaki koşulları iyileştiremeyen Pohl, bu deneyimden derinden etkilenmiş ve eşinin ifadesine göre, eski sakinliğine bir daha asla kavuşamamıştı.

Nürnberg Duruşmaları'nda baş savunma avukatı olarak görev yapan saygın avukat Dr. Alfred Seidl, Pohl'un beraatini sağlamak için tutkuyla çalıştı. Seidl, sanığın uzun yıllardır yakın arkadaşıydı ve Yahudilere karşı planlı soykırım suçlamasıyla ilgili olarak masumiyetine tamamen ikna olmuştu. Müttefiklerin Pohl'u mahkûm eden kararı, Seidl'ın fikrini en ufak bir şekilde değiştirmesine neden olmadı. Savcılığın aleyhinde tek bir geçerli delil bile sunmadığını belirtti.

Oswald Pohl'un en etkili savunmalarından biri, SS Ekonomi ve İdari Ofisi'nde hukuk görevlisi olan SS Yarbay Kurt Schmidt-Klevenow'un 8 Ağustos 1947 tarihli yeminli ifadesinde yapıldı.

Schmidt-Klevenow, Pohl'un toplama kamplarındaki usulsüzlükleri soruşturmakla görevli Reich Kriminal Polis Bürosu Yargıcı Konrad Morgen'e tam destek verdiğini belirtti. Daha sonra, Pohl'un, bir SS mahkemesi tarafından görevi kötüye kullanmakla suçlanan kamp komutanı Koch için ölüm cezasını desteklediği bir davaya değineceğiz. Schmidt Klevenow, Pohl'un yerel polis şeflerinin toplama kamplarının yetki alanını paylaşmalarının sağlanmasında etkili olduğunu ve kamp personeli adına disiplini sağlamada kişisel inisiyatif aldığını açıkladı. Kısacası, Pohl davasında sunulan ifadeler, yargılamanın, yönettiği toplama kamplarındaki Yahudilere karşı soykırım propagandasını desteklemek amacıyla bir adamın karakterine kasıtlı olarak iftira atmaktan başka bir şey olmadığını gösteriyor.

SAHTE DELİLLER VE SAHTE YEMİNLER

Nürnberg'de Altı Milyon Efsanesi'ni destekleyen abartılı ifadeler içeren sahte ifadeler, her zaman baskı nedeniyle eski Alman subayları tarafından verildi; ya daha önce alıntılanan davalarda olduğu gibi ağır işkence ya da gerekli ifadeleri vermeleri halinde kendilerine müsamaha gösterileceğine dair güvence. İkinci duruma bir örnek, SS Generali Erich Bach-Zelewski'nin ifadesidir. Ağustos 1944'te Varşova'da Polonyalı partizanların ayaklanmasını Beyaz Ruslardan oluşan SS tugayıyla birlikte bastırdığı için kendisi de idamla tehdit edilmişti. Bu nedenle "işbirliğine" hazırdı. Bach-Zelewski'nin ifadesi, ana Nürnberg Davası'nda SS Heinrich Himmler'in Reichsfuhrer'ine karşı verilen ifadenin temelini oluşturdu (Başlıca *Savaş Suçlularının Yargılanması,* Cilt IV, s. 29, 36). Mart 1941'de, Rusya'nın işgalinin arifesinde Himmler, partizan savaşları uzmanı Bach-Zelewski de dahil olmak üzere Yüksek SS liderlerini Wewelsburg'daki şatosuna bir konferans için davet etti. Nürnberg'deki ifadesinde, Himmler'in bu konferansta Doğu Avrupa'daki halkların tasfiyesi hakkında görkemli bir şekilde konuştuğunu tasvir etti, ancak Göring mahkeme salonunda Bach-Zelewski'yi bu ifadenin sahteliği nedeniyle yüzüne karşı suçladı.

Özellikle çirkin bir iddia, Himmler'in Rus seferinin amaçlarından birinin "Slav nüfusunu otuz milyon azaltmak" olduğu yönündeki iddiasıyla ilgiliydi. Himmler'in gerçekte ne söylediği, Genelkurmay Başkanı Wolff tarafından Rusya'daki savaşın milyonlarca ölüme yol açacağı yönündeki iddiasıyla ortaya atılmıştır (Manvell ve Franki, *aynı eser,* s. 117). Bir diğer küstahça yalan da Bach Zelewski'nin, Himmler'in 31 Ağustos 1942'de Minsk'te bir Einsatz müfrezesi tarafından yüz Yahudi'nin infazına bizzat tanık olduğu ve neredeyse bayılacağı yönündeki iddiasıydı. Himmler'in o tarihte Ukrayna'daki Zhitomir'deki karargahında toplantıda olduğu bilinmektedir (*bkz.* K Vowinckel, *Die Wehrmacht im Kampf* cilt 4, s. 275). Himmler hakkındaki tüm kitaplarda, özellikle de Willi Frischaucr'un *Himmler: Üçüncü Reich'ın Evii Genius'u* (Londra, 1953, s. 148 vd.) adlı eserinde Bach-Zelewski'nin ifadeleri çokça yer alır. Ancak, Nisan 1959'da Bach-Zelewski'nin Batı Alman mahkemesinde Nürnberg ifadesini reddettiği bildirilir. Daha önceki ifadelerinin en ufak bir gerçek temeli olmadığını ve bunları çıkar ve kendi hayatta kalma uğruna yaptığını kabul etmiştir. Alman mahkemesi, dikkatli bir müzakerenin ardından geri çekilmesini kabul etmiştir. Söylemeye gerek yok, Veale'nin "Gizli Sessizliğin Demir Perdesi" olarak adlandırdığı şey, bu olayların

üzerine derhal inmiştir. Altı Milyon mitini yayan kitaplar üzerinde hiçbir etkileri olmamıştır ve Bach Zelewski'nin Himmler hakkındaki ifadesi hala olduğu gibi kabul edilmektedir.

Himmler hakkındaki gerçek, ironik bir şekilde, Nazi karşıtı bir kişi tarafından, doktoru ve masörü Felix Kersten tarafından ortaya atılır. Kersten rejime karşı olduğu için, Yahudilerin hapsedilmesinin imhaları anlamına geldiği efsanesini destekleme eğilimindedir. Ancak Himmler hakkındaki yakın kişisel bilgisinden dolayı, onunla ilgili gerçeği söylemekten kendini alamaz ve Anıları *1940-1945'te* (Londra, 1956, s. 119 vd.) Himmler'in Yahudilerin tasfiyesini savunmadığını, ancak denizaşırı göçlerini desteklediğini belirtir. Kersten ayrıca Hitler'i de ima etmez. Ancak, alternatif bir kötü adam arayışında, Dr. Goebbels'in "imha"nın gerçek savunucusu olduğunu ilan ettiğinde, Nazi karşıtı söyleminin güvenilirliği tamamen yerle bir olur. Bu saçma iddia, daha önce de belirttiğimiz gibi, Goebbels'in Madagaskar projesiyle, Alman Dışişleri Bakanlığı tarafından geçici olarak rafa kaldırıldıktan sonra bile ilgilenmeye devam etmesiyle açıkça çürütülmektedir. Nürnberg'deki sahte deliller de cabası. Ayrıca, Nürnberg Mahkemesi tarafından içeriklerinin gerçekliğini veya yazarlarını tespit etme çabası olmaksızın kabul edilen binlerce sahte "yazılı beyan"a da atıfta bulunulmuştur. Çoğu zaman son derece tuhaf olan bu söylenti belgeleri, gerekli imzayı taşıdıkları sürece "kanıt" olarak sunulmuştur.

1947 Toplama Kampı Davası'nda savunma tarafından itiraz edilen tipik bir savcılık beyanı Alois'in beyanıydı

Avusturya'daki Mauthausen'deki kamp personelinden biri olan Hoellriegel. Savunmanın Hoellriegel'in işkencesi sırasında uydurulduğunu kanıtladığı bu yeminli ifade, 1946'da SS Generali Emst Kaltenbrunner'in mahkûm edilmesini sağlamak için kullanılmıştı. Mauthausen'de toplu bir gazlama operasyonu gerçekleştirildiğini ve Hoellriegel'in Kaltenbrunner'in (Himmler hariç, Reich'taki en yüksek SS Lideri) bu operasyonda gerçekten acı çektiğine tanık olduğunu iddia ediyordu. Bir yıl sonra, Toplama Kampı Davası'na (PohF davası) gelindiğinde, bu saçmalık tekrar mahkemeye sunulduğunda, bunu desteklemek imkânsız hale gelmişti. Savunma, yeminli ifadenin sahte olduğunu kanıtlamakla kalmadı, aynı zamanda Mauthausen'deki tüm ölümlerin yerel polis yetkilileri tarafından sistematik olarak kontrol edildiğini de ortaya koydu. Ayrıca bir kamp kayıt defterine de kaydedilmişlerdi ve günümüze ulaşan az sayıdaki kayıttan biri olan Mauthausen kaydı delil olarak sunulduğunda, savcılık için özellikle utanç verici bir durum ortaya çıktı. Savunma ayrıca, Mauthausen'in (çoğunlukla suçluların tutulduğu bir hapishane kampı) eski mahkumlarından, oradaki insani ve düzenli koşullara tanıklık eden çok sayıda yeminli ifade aldı.

MÜTTEFİK SUÇLAMALARINA İNANILMIYOR

Nürnberg trajedisi ve zulmünün en anlamlı kanıtı, sanıkların kendilerine yöneltilen iğrenç suçlamalar karşısındaki acıklı şaşkınlığı veya öfkeli inanmazlığıdır. Savaşın son yıllarında Alman toplama kamplarının çoğunu ziyaret eden SS Tümgeneral Heinz Fanslau'nun yeminli ifadesinde de bu durum açıkça görülmektedir. Waffen SS'in ön saflarında görev yapmış bir askeri olmasına rağmen Fanslau, toplama kampı koşullarına büyük ilgi duymuş ve Müttefikler tarafından Yahudileri yok etme komplosu suçlamasıyla başlıca hedef olarak seçilmiştir.

Çok sayıda bağlantısına dayanarak, olaya tamamen dahil olmuş olması gerektiği ileri sürüldü. Yargılanıp mahkûm edileceği söylentisi ilk çıktığında, ziyaret ettiği kamp sakinleri tarafından onun adına yüzlerce yeminli ifade sunuldu. 6 Mayıs 1947'de Nürnberg Ek 4. Davası'nda toplama kampı personeli aleyhindeki iddianamenin kapsamını okuduğunda, Fanslau inanmazlıkla şöyle dedi: "Bu mümkün olamaz, çünkü benim de bu konuda bir şeyler bilmem gerekirdi. Nürnberg duruşmaları boyunca, yargılanan Alman avukatlarının Müttefik savcılığının iddialarına bir an bile inanmadıkları vurgulanmalıdır."

llr ı ituili■ ■I SgfTMlKft. Il> |bt Ml
MHUM wrvHtH■ *m* prtipifmnrf» flrlinn,

Nürnberg vahşet propagandasının tüm şiddetine maruz kalan Hermann Göring, buna ikna olmayı başaramadı. Hans Fritzsche, Hükümet'in en üst düzey görevlisi olarak yargılanıyor

Bakanlık, Göring'in, Ohlendorf'un Einsatzgruppen hakkındaki yeminli ifadesini ve Hoess'in Auschwitz hakkındaki tanıklığını dinledikten sonra bile, Yahudilerin imhasının tamamen bir propaganda kurgusu olduğuna ikna olduğunu aktarmaktadır (*Kılıç Terazide.* Fondon.

1953, s. 145).

Duruşma sırasında bir noktada Göring, bunu ilk kez "tam burada Nürnberg'de" duyduğunu oldukça ikna edici bir şekilde beyan etti (Shirer, *ibici* s. 1147). Yahudi yazarlar Poliakov.

Re it tl i nger, Manvell ve Frankl, hepsi Goering'i bu sözde imhaya dahil etmeye çalışıyorlar. Ancak Charles Bewley, Hermann Goering (Goettingen, 1956) adlı eserinde, Nürnberg'de bu suçlamayı destekleyecek en ufak bir kanıt bulunmadığını gösteriyor.

Hans Fritzsche, yargılamalar sırasında bu soru üzerinde kafa yormuş ve bu korkunç suçlamaların kesinlikle kapsamlı bir soruşturmadan geçirilmediği sonucuna varmıştır. Beraat eden Fritzsche, Goebbels'in ortağı ve yetenekli bir propagandacıydı. İddia edilen Yahudi katliamının, tüm sanıklara yönelik iddianamenin ana noktası olduğunu kabul etmiştir.

Heydrich'i Reich Güvenlik Bürosu şefi olarak atayan ve Himmler'in ölümü nedeniyle SS'in baş sanığı olan Kaltenbrunner, soykırım suçlamalarına Göring kadar ikna olmamıştı. Fle, Fritzsche'ye savcılığın tanıkları zorlama ve delilleri gizleme tekniği sayesinde görünürde başarılar elde ettiğini itiraf etti; bu, tam da Yargıçlar Wenersturm ve van Roden'in Nürnberg'deki Amerikan davalarından sonra yaptıkları suçlamaydı.

BÖLÜM VI ── USCHWITZAND POLONYA YAHUDİLİĞİ

Polonya'nın Krakov yakınlarındaki Auschwitz toplama kampı, milyonlarca Yahudi'nin iddia edilen imhasının merkezinde yer almaya devam etti. Savaştan sonra İngiliz ve Amerikan bölgelerindeki dürüst gözlemciler tarafından Dachau ve Bergen-Belsen gibi Alman kamplarında "gaz odası" bulunmadığının keşfedilmesinin ardından, dikkatlerin doğu kamplarına, özellikle de Auschwitz'e nasıl kaydırıldığını göreceğiz. Burada kesinlikle fırınlar olduğu iddia ediliyordu. Ne yazık ki, doğu kampları Rus işgal bölgesindeydi, bu yüzden kimse bu iddiaların doğru olup olmadığını doğrulayamadı. Ruslar, savaştan sonra yaklaşık on yıl boyunca yabancıların Auschwitz'e erişimini kontrol etti ve bu süre zarfında görünümünü değiştirip milyonlarca insanın orada imha edildiği iddiasına biraz olsun inandırıcılık kazandırmayı başardılar. Dr. Raul Hilbørg, Toronto davası sırasında *DSMRD ile ilgili olarak Holokost'u nasıl kabul etti?* [bu broşür, *Altı Milyon Geri Dönüştürücü Ölüyor mu?* – Ed. | Auschwitz'deki "gaz odasının" "turistik ve eğitimsel amaçlarla değiştirildiği" iddia ediliyor. Eğer Rusların böyle bir aldatmacaya girişebileceğinden şüphe duyan varsa,

Stalin'in gizli polisi tarafından Rusya'da katledilen binlerce Polonyalı için dikilen anıtı hatırlamalıdır; ancak anıtta, bu kişilerin İkinci Dünya Savaşı'nda Alman birliklerinin kurbanları olduğu ilan ediliyor.

Auschwitz hakkındaki gerçek şu ki, savaş endüstrisi için her türlü malzemeyi üreten en büyük ve en önemli endüstriyel toplama kampıydı. Kamp, IG Farben Industrie tarafından inşa edilen ve mahkumların iş gücü sağladığı sentetik kömür ve kauçuk fabrikalarından oluşuyordu. Auschwitz ayrıca laboratuvarları, fidanlıkları ve hayvancılık tesisleri bulunan bir tarımsal araştırma istasyonunun yanı sıra Krupps silah fabrikasını da içeriyordu. Bu tür faaliyetlerin kampların temel işlevi olduğunu daha önce belirtmiştik; tüm büyük firmaların bu kamplarda yan kuruluşları vardı ve SS'ler kendi fabrikalarını bile açmışlardı. Himmler'in kamplara yaptığı ziyaretlere dair kayıtlar, asıl amacının endüstriyel verimliliklerini denetlemek ve değerlendirmek olduğunu gösteriyor. Himmler, Mart 1941'de IG Farben'in üst düzey yöneticileriyle birlikte Auschwitz'i ziyaret ettiğinde, kampın mahkumlar için bir tesis olarak sorunlarıyla ilgilenmedi; sadece kampın IG Farben'e iş gücü sağlamak üzere 100.000 tutuklu alacak şekilde genişletilmesini emretti. Bu, milyonlarca tutukluyu yok etme politikasıyla pek uyuşmuyor.

DAHA FAZLA MİLYON

Yine de altı milyon Yahudinin yaklaşık yarısının imha edildiği iddia edilen yer tam da bu kamptı; hatta bazı yazarlar 4, hatta 5 milyon olduğunu iddia ediyor. Sovyet Hükümeti, Komünistlerin kampı "araştırmasının" ardından, Katyn katliamını Almanların üzerine yıkmaya çalışırken duyurduğu sansasyonel rakam dört milyondu. Reitlinger, Auschwitz ve diğer Doğu kamplarıyla ilgili bilgilerin savaş sonrası Doğu Avrupa Komünist rejimlerinden geldiğini kabul ediyor: "Polonya ölüm kamplarıyla ilgili kanıtlar çoğunlukla savaştan sonra Polonya Devlet komisyonları veya Polonya'nın Merkez Yahudi Tarih Komisyonu tarafından toplandı" *(Nihai Çözüm,* s. 531).

Ancak, bu "gazlama" olaylarının yaşayan, gerçek bir görgü tanığı hiçbir zaman ortaya çıkarılıp doğrulanamamıştır. Auschwitz'de üç yıl olmak üzere yedi yılını toplama kamplarında geçiren Benedikt Kautsky, *Teufel und Verdammte,* Zürih 1946 *(Devii and the Damned,* Varşova

1960) adlı kitabında orada "en az 3.500.000 Yahudi'nin" öldürüldüğünü iddia etmiştir. Bu kesinlikle dikkat çekici bir ifadeydi çünkü Kautsky'nin kendi itirafına göre hiç gaz odası görmemişti. İtirafında şöyle demiştir: "Büyük Alman toplama kamplarındaydım. Ancak, hiçbir kampta hiçbir zaman gaz odası gibi bir tesise rastlamadığım gerçeğini ortaya koymalıyım" (s. 272-3). Gerçekten tanık olduğu tek infaz, iki Polonyalı mahkumun iki Yahudi mahkumu öldürdükleri için idam edilmesiydi. Ekim 1942'de Buchenwald'dan Auschwitz-Buna'da çalışmak üzere gönderilen Kautsky, kitabında savaş endüstrisinde esir kullanımının savaşın sonuna kadar toplama kampı politikasının önemli bir unsuru olduğunu vurguluyor. Ancak bunu, Yahudileri katletme iddiasıyla bağdaştıramıyor.

Auschwitz'deki imhaların Mart 1942 ile Ekim 1944 arasında gerçekleştiği iddia ediliyor; dolayısıyla yarım milyonluk rakam, otuz iki ay boyunca ayda yaklaşık 94.000 kişinin imha edilip yok edilmesi anlamına geliyor; yani iki buçuk yıldan fazla bir süre boyunca her gün, gece gündüz yaklaşık 3.350 kişi. Bu tür bir iddia o kadar saçma ki, çürütülmeye bile gerek yok. Oysa Reitlinger, Auschwitz'in günde en az 6.000 kişiyi yok edebileceğini oldukça ciddi bir şekilde iddia ediyor.

Reitlinger'in günlük 6.000 tahmini, Ekim 1944'te toplam 5 milyonun üzerinde bir sayı anlamına gelse de, Olga Lengyel'in *Beş Baca* (Londra, 1959) adlı kitabındaki çılgın fantezilerinin yanında bu tahminler sönük kalıyor. Eski bir Auschwitz mahkûmu olduğunu iddia eden Lengyel, kampta "saatte en az 720, yani 24 saatlik vardiyada 17.280 ceset" yakıldığını iddia ediyor. Ayrıca, her gün 8.000 kişinin "ölüm çukurlarında" yakıldığını ve "yuvarlak sayılarla, her gün yaklaşık 24.000 cesetle ilgilenildiğini" (s. 80-81) iddia ediyor. Bu, elbette, yıllık *8 ila 2* milyonun üzerinde bir oran anlamına geliyor. Dolayısıyla Mart 1942 ile Ekim 1944 arasında Auschwitz, tüm dünya Yahudi nüfusundan altı milyon daha fazla, 21 milyondan fazla insanı yok etmiş olacak. Yorum gereksiz.

Sadece Auschwitz'de milyonlarca kişinin öldüğü varsayılmasına rağmen, Reitlinger, Ocak 1940 ile Şubat 1945 arasındaki dönemde kampta yalnızca 363.000 tutuklunun kayıtlı olduğunu *(SS: Bir Ulusun Mazereti*, s. 268 vd.) ve bunların hepsinin Yahudi olmadığını kabul etmek zorundadır. Birçok tutuklunun hiç kayıt altına alınmadığı sıklıkla iddia edilir, ancak kimse buna dair herhangi bir kanıt sunmamıştır. Kayıtlı olanlar kadar kayıt dışı da olsa, bu toplamda yalnızca

750,0 Mahkum sayısı, 3-4 milyon kişinin yok edilmesine ancak yetecek kadardı. Dahası, savaş sırasında kamp nüfusunun büyük bir kısmı serbest bırakıldı veya başka yerlere nakledildi ve sonunda, Rus ilerlemesi öncesinde Ocak 1945'te 80.000 kişi batıya tahliye edildi.

Auschwitz'deki kayıplarla ilgili istatistiksel sahtekârlıklara dair tek bir örnek yeterli olacaktır. Shirer, 1944 yazında sadece kırk altı gün içinde en az 300.000 Macar Yahudisinin öldürüldüğünü iddia ediyor (*ibid.* s. 1156). Bu, yaklaşık 380.000 olan Macar Yahudi nüfusunun neredeyse tamamına denk geliyordu. Ancak Budapeşte Merkez İstatistik Ofisi'ne göre, 1945'te Macaristan'da 260.000 Yahudi vardı ki bu da Ortak Dağıtım Komitesi'nin 220.000'lik rakamıyla kabaca örtüşüyor), dolayısıyla yalnızca 120.000'i artık yerleşik olmayan olarak sınıflandırılıyordu. Bunlardan 35.000'i yeni Komünist rejimden gelen göçmenlerdi ve 25.000'i de Alman işçi taburlarında çalıştıktan sonra hala Rusya'da tutuluyordu.

Bu, yalnızca 60.000 Macar Yahudisinin kayıp olduğunu gösteriyor, ancak ME Namenyi, 60.000 Yahudinin Macaristan'a geri döndüğünü tahmin ediyor

Almanya'daki sürgünden kaçanların sayısı, Reitlinger'in bu rakamın çok yüksek olduğunu söylemesine rağmen *(The Final Solutiori,* s. 497). Muhtemelen öyledir, ancak savaş sırasında Macar Yahudilerinin önemli göçünü göz önünde bulundurduğumuzda (bkz. ICRC Raporu, Cilt 1, s. 649), Macar Yahudi kayıplarının sayısının gerçekten çok düşük olması gerekir.

AUSCHWITZ: GÜVENİLİR BİR TANIK HİKAYESİ

Die Auschwitz-Luge: Ein Erlebnisbericht von Thies Christopherson (Auschwitz Efsaneleri: Thies Christopherson'un Deneyimlerinin Bir Anlatımı, Kritik Verlag/Mohrkirch, 1973) adlı eserde yer almaktadır . Alman avukat Dr. Manfred Roeder tarafından *Deutsche Burger-Initiative dergisinde yayınlanan* eser, Auschwitz'teki Bunawerk kauçuk laboratuvarlarına Kaiser Wilhelm Enstitüsü için sentetik kauçuk üretimi konusunda araştırma yapmak üzere gönderilen Christopherson'un Auschwitz'e dair bir görgü tanığı anlatımıdır. Bu anlatımın

yayınlanmasından kısa bir süre sonra, Mayıs 1973'te, deneyimli Yahudi "Nazi avcısı" Simon Wiesenthal, Frankfurt Avukatlar Odası'na, Önsöz'ün yayıncısı ve yazarı, Oda üyesi Dr. Roeder'in disiplin komisyonuna çıkarılmasını talep eden bir mektup yazdı. Nitekim duruşmalar Temmuz ayında başladı, ancak basından bile sert eleştiriler geldi. "Simon Wiesenthal, Almanya'nın yeni Gauleiter'i mi?" diye sordular.

(Deutsche Wochenzeitung, 27 Temmuz 1973).

Christopherson'ın anlatımı, Auschwitz'in yeniden değerlendirilmesi için şüphesiz en önemli belgelerden biridir. 1944'ün tamamını orada geçirmiş ve bu süre zarfında, Yahudilerin toplu katliamlarının gerçekleştiği iddia edilen Auschwitz-Birkenau da dahil olmak üzere, büyük Auschwitz kompleksini oluşturan tüm ayrı kampları ziyaret etmiştir. Christopherson, bunun tamamen yanlış olduğundan şüphe duymuyor. Şöyle yazıyor: "Ocak 1944'ten Aralık 1944'e kadar Auschwitz'deydim. Savaştan sonra, SS tarafından Yahudi tutuklulara karşı işlendiği iddia edilen toplu katliamları duydum ve tamamen şaşkına döndüm. Tüm tanık ifadelerine, tüm gazete haberlerine ve radyo yayınlarına rağmen, bugün hâlâ bu korkunç eylemlere inanmıyorum. Bunu birçok kez ve birçok yerde söyledim, ama hiçbir faydası olmadı. Kimseye inanılmıyor" (s. 16).

Yazarın Auschwitz'deki deneyimlerinin ayrıntılı bir özetini burada yapmak yersizdir. Bu özette, kamp rutini ve tutukluların günlük yaşamları hakkında, propaganda iddialarıyla tamamen çelişen gerçekler de yer almaktadır (s. 22-7). Daha da önemlisi, bir imha kampının var olduğu varsayımına dair ifşaatlarıdır. "Auschwitz'de bulunduğum süre boyunca, toplu gazlamalara dair en ufak bir belirtiye bile rastlamadım. Dahası, kampın üzerinde sık sık asılı kaldığı söylenen yanık et kokusu da tamamen bir yalandır. Ana kampın (Auschwitz 1) yakınında, erimiş demir kokusu doğal olarak hoş olmayan büyük bir nalbant atölyesi vardı" (s. 33-4).

Reitlinger, Auschwitz'te beş yüksek fırın ve beş kömür ocağı olduğunu ve bunların Bunawerk fabrikalarıyla birlikte Auschwitz III'ü oluşturduğunu doğruluyor *(ibid.* s. 452). Yazar, Auschwitz'te kesinlikle bir krematoryumun var olduğunu kabul ediyor, "çünkü orada

200.000 kişi yaşıyordu ve 200.000 nüfuslu her şehirde bir krematoryum olurdu. Doğal olarak orada insanlar ölüyordu - ama sadece mahkumlar değil. Hatta Obersturmbannführer A.'nın (Christopherson'ın amiri) karısı da orada öldü" (s. 33). Yazar şöyle açıklıyor: "Auschwitz'te sır yoktu. Eylül 1944'te Uluslararası Kızılhaç'tan bir komisyon teftiş için kampa geldi. Özellikle Birkenau'daki kampla ilgileniyorlardı, ancak Raisko'da da birçok teftiş yaptık" (Bunawerk bölümü, s. 35).

Christopherson, dışarıdan gelenlerin Auschwitz'e sürekli yaptığı ziyaretlerin toplu imha iddialarıyla bağdaştırılamayacağını belirtiyor. Eşinin Mayıs ayında kampa yaptığı ziyareti anlatırken şu gözlemde bulunuyor: "Akrabalarımızın her an ziyaret edilebilmesi, kamp yönetiminin açık sözlülüğünü gösteriyor. Auschwitz büyük bir imha kampı olsaydı, kesinlikle böyle ziyaretler alamazdık" (s. 27).

Savaştan sonra Christopherson, ana kampın yakınında devasa bacaları olan bir binanın varlığına dair iddiaları duydu. "Burasının krematoryum olması gerekiyordu. Ancak, Aralık 1944'te Auschwitz kampından ayrıldığımda bu binayı orada görmediğimi belirtmeliyim" (s. 37). Bu gizemli bina bugün hala var mı? Görünüşe göre hayır; Reitlinger, Ekim ayında yıkıldığını ve "kampın Tuli manzarasına tamamen gömüldüğünü" iddia ediyor, ancak Christopherson bu yıkımı hiç görmedi.

"Kampın Tuli bakış açısıyla" gerçekleştiği söylense de, iddiaya göre yalnızca bir Yahudi tanık, Dr. Bendel tarafından görülmüştür ve olaya dair tek tanıklık onunkidir (Reitlinger, a.g.e., s. 457). Bu durum genellikle tipiktir. Somut kanıtlara gelindiğinde ise, tuhaf bir şekilde anlaşılması güçtür; bina "yıkılmıştır", belge "kaybolmuştur", emir "sözlü"dür. Bugün Auschwitz'te ziyaretçilere küçük bir fırın gösteriliyor ve burada milyonlarca insanın yok edildiği söyleniyor. Kampı "araştıran" Sovyet Devlet Komisyonu, 12 Mayıs 1945'te şu açıklamayı yaptı: "Düzeltilmiş katsayılar kullanılarak... teknik uzman komisyonu, Auschwitz kampının var olduğu süre boyunca Alman kasapların bu kampta en az dört milyon vatandaşı yok ettiğini tespit etmiştir." Reitlinger'in bu konudaki şaşırtıcı derecede açık sözlü yorumu gayet yerindedir: "Dünya 'düzeltilmiş katsayılara' karşı güvensizlik geliştirdi ve dört milyon rakamı gülünç hale geldi" (ibid, s. 460).

Son olarak, Bay Christopherson'ın anlatımı oldukça ilginç bir duruma dikkat çekiyor. 1963'teki Frankfurt Auschwitz Davası'na

katılmayan tek sanık, Auschwitz komutanı olarak Rudolf Hess'in halefi olan Richard Baer'di. Sağlığı mükemmel olmasına rağmen, mahkeme başlamadan önce hapishanede aniden, "son derece gizemli bir şekilde" öldü.

Deutsche Wochenzeitung gazetesi (27 Temmuz 1973). Baers'in kanıt sunmadan önceki ani savunması özellikle ilginçtir, çünkü Paris gazetesi Rivarol, onun "Auschwitz'i yönettiği süre boyunca hiçbir zaman gaz odası görmediği ve böyle şeylerin var olduğuna inanmadığı" yönündeki ısrarını kaydetmiştir ve bu ifade onu hiçbir şey vazgeçiremez.

Kısacası, Christopherson'ın anlatımı, Auschwitz'in devasa endüstriyel kompleksinin (otuz ayrı tesisten oluşan ve Viyana-Krakow ana demiryolu hattıyla ikiye ayrılan) aslında büyük bir savaş üretim merkezinden başka bir şey olmadığını ve tutukluların zorunlu emeğini kullandığını kabul etmekle birlikte kesinlikle bir "kitlesel imha" yeri olmadığını gösteren giderek artan kanıtlara katkıda bulunuyor.

VARŞOVA GETTOSU

Sayısal olarak bakıldığında, Polonya Yahudilerinin yalnızca Auschwitz'de değil, aynı zamanda Treblinka, Solibor, Belzec, Maidanek, Chelmno gibi yeni keşfedilen "dcatli kampları" ve aniden öne çıkmış gibi görünen daha birçok ücra yerde de imhadan en çok zarar gördüğü varsayılıyor. Polonya Yahudilerinin iddia edilen imhasının merkezinde, Nisan 1943'teki Varşova Gettosu'ndaki dramatik ayaklanma yer alıyor. Bu ayaklanma genellikle gaz fırınlarına sürülmeye karşı bir isyan olarak tasvir edilir; muhtemelen Hitler ve Hinimler'in "gizli görüşmelerinin" iddia edilen konusu sızmış ve Varşova'da geniş yankı bulmuştur. Varşova Gettosu vakası, imha efsanesinin yaratılışına dair öğretici bir bakış açısıdır. Gerçekten de öyle. Almanların 1943'te tahliyesi genellikle "Polonya Yahudilerinin imhası" olarak anılır, ancak aslında öyle değildir ve John Hersey'in *Duvar* ve Leon Uris'in *Çıkış gibi sansasyonel romanlarının yayınlanmasından sonra bu olay mitolojik katmanlarla çevrelenmeye başlamıştır.*

Almanlar Polonya'yı ilk işgal ettiklerinde, Yahudileri güvenlik gerekçesiyle toplama kamplarına değil, gettolara kapattılar. Gettoların iç yönetimi, kendi seçtikleri Yahudi Konseyleri'nin elindeydi ve bağımsız bir Yahudi polis gücü tarafından denetleniyorlardı. Spekülasyonu önlemek için gettolara özel banknotlar sokuldu. Bu sistemin doğru ya da yanlış olması, savaş zamanında anlaşılabilirdi ve getto belki de tatsız bir sosyal kurum olsa da, kesinlikle barbarlık değildir. Ve kesinlikle bir ırkın yok edilmesi için bir örgütlenme de

değildir. Ama elbette, gettoların asıl amacının bu olduğu sık sık söylenir.

Jewish police in action in the Warsaw Ghetto

Varşova Gettosu hakkında yakın zamanda yayınlanan bir yayında, toplama kamplarının "Yahudileri aşırı kalabalık gettolara doldurup aç bırakarak öldürme uygulamasının yerine geçtiği" iddiası açıkça ortaya atıldı. Öyle görünüyor ki, Almanlar hangi güvenlik sistemini kullanırlarsa kullansınlar ve Yahudiler için bir tür topluluk görüntüsü sağlamak adına ne kadar ileri giderlerse gitsinler, asla "imha" suçlamasından kaçamayacaklar.

1931 tarihli Polonya Yahudi nüfus sayımında, Polonya'daki Yahudi nüfusunun 2.732.600 olduğu ve göç ve Sovyetler Birliği'ne kaçıştan sonra Alman kontrolü altında en fazla 1.100.000 Yahudi kaldığı zaten tespit edilmiştir. Ancak bu tartışılmaz gerçekler, Manvell ve Frankl'ın "Almanya işgale başladığında Polonya'da üç milyondan fazla Yahudi olduğunu" ve 1942'de "yaklaşık iki milyonunun hala ölümü beklediğini" iddia etmelerini engellemez *(Heinrich Himmler* , s. 140). Gerçekte, Polonya'daki yaklaşık bir milyon Yahudinin neredeyse yarısı, yani yaklaşık 400.000'i, sonunda eski ortaçağ gettosunun etrafındaki yaklaşık iki buçuk mil karelik bir alan olan Varşova gettosunda yoğunlaşmıştı.

Geri kalanlar Eylül 1940'a kadar Polonya Genel Hükümeti'ne taşınmıştı. Himmler, 1942 yazında, Genel Hükümet'teki iş atamaları için genel yoğunlaşma sisteminin bir parçası olarak, tüm Polonyalı Yahudilerin iş gücü elde etmek amacıyla gözaltı kamplarına yerleştirilmesini emretti. Böylece, Temmuz ve Ekim 1942 arasında Varşova Gettosu sakinlerinin dörtte üçünden fazlası, Yahudi polisinin gözetiminde barışçıl bir şekilde tahliye edildi ve nakledildi.

Gördüğümüz gibi, kamplara sürgünün "imha" ile sonuçlandığı iddia ediliyor, ancak mevcut kanıtlara göre, bunun yalnızca etkin bir işgücü temini ve huzursuzluğun önlenmesiyle ilgili olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Her şeyden önce, Himmler, Ocak 1943'te Varşova'ya yaptığı ani bir ziyarette, tekstil işçisi olarak kayıtlı 24.000 Yahudi'nin aslında yasadışı olarak terzi ve kürkçü olarak çalıştığını keşfetti (Manvell ve Frankl. ibid. s. 140); Getto aynı zamanda Varşova'nın ana caddesine yönelik yıkıcı akınlar için bir üs olarak da kullanılıyordu.

gettosundayalnızca yaklaşık 60.000 Yahudi kaldığında, Almanlar 1 Ocak 1943'te silahlı bir isyanla karşılaştı. Manvell ve Frankl, "Planlı direnişe katılan Yahudiler uzun süredir dış dünyadan silah kaçakçılığı yapıyordu ve muharebe grupları, sürgünlerden oluşan bir gruba saldıran SS mensuplarına ve milislere ateş açıp onları öldürdü." diye itiraf ediyor. Getto ayaklanmasındaki teröristlere ayrıca Polonya Yurt Ordusu ve PPR (Polonya Komünist İşçi Partisi) de yardım etti. Partizanlar ve komünistlerin de yardım ettiği bu isyan koşulları altında, işgal güçleri, benzer bir durumda herhangi bir ordunun yapacağı gibi, teröristleri bastırmak için harekete geçti. Gerekirse yerleşim bölgesini de yok ederek.

Unutulmamalıdır ki, bölge sakinleri arasındaki aşırılık yanlıları, sonunda başarısızlıkla sonuçlanacak bir silahlı isyan planlamasaydı, tahliye sürecinin tamamı barışçıl bir şekilde devam edecekti. SS Korgeneral Stroop, 19 Nisan'da zırhlı araçlarla Getto'ya girdiğinde, anında ateş altına alındı ve on iki adamını kaybetti; dört hafta süren çatışmada Alman ve Polonyalıların toplam kaybı 101 ölü ve yaralıdan oluşuyordu. Yahudi Muharebe Örgütü'nün imkânsızlıklar karşısındaki inatçı direnişi, çoğunluğu yanan binalarda ve sığınaklarda kalan yaklaşık 14.000 Yahudi kaybına yol açtı.

Gettodaki birçok Yahudi, Muharebe Örgütü'nün kendilerine uyguladığı terörden rahatsız olmuş ve karargahlarını Alman yetkililere bildirmeye çalışmıştı.

ANİ HAYATTA KALANLAR

Varşova Gettosu isyanını ve Auschwitz gibi doğu çalışma kamplarına sürgünleri çevreleyen koşullar, Avrupa'daki en büyük Yahudi topluluğu olan Polonyalı Yahudilerin kaderi hakkında en renkli hikayelerin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi, Nürnberg Duruşmaları için hazırladığı rakamlara göre, 1945'te yalnızca

80,0 Polonya'da kalan Yahudiler. Ayrıca, Almanya veya Avusturya'da yerinden edilmiş Polonyalı Yahudi kalmadığını iddia ettiler; bu iddia, İngilizler ve Amerikalılar tarafından karaborsa faaliyetleri nedeniyle tutuklanan Polonyalı Yahudilerin sayısıyla çelişiyordu.

Ancak Polonya'daki yeni Komünist rejim, 4 Temmuz 1946'da Kielce'de büyük bir Yahudi karşıtı katliamı engelleyemedi ve bunun sonucunda binlerce Polonyalı Yahudi aniden Batı Almanya'ya kaçtı. Görünüşleri biraz utanç vericiydi ve Filistin ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göçleri rekor sürede gerçekleşti. Sonrasında, hayatta kalan Polonyalı Yahudi sayısı önemli ölçüde revize edildi; *1948-1949 Amerikan Yahudi Yıllığı'nda* bu sayı, başlangıçtaki 80.000 rakamından oldukça ileri bir rakam olan 390.000 olarak belirlendi. Gelecekte daha fazla revizyon bekleyebiliriz.

BÖLÜM VII – TOPLAMA KAMPINDAN BAZI ANILAR

İmha efsanesinin yayılmasında en etkili araç, ciltsiz kitap ve dergi endüstrisi olmuştur ve ticari kazanç için üretilen sansasyonel yayınlar aracılığıyla, sıradan bir insan tamamen siyasi nitelikte ve amaçlı bir efsaneyle tanışır. Bu Almanya nefreti kitaplarının altın çağı, şiddetli Almanofobinin hazır bir pazar bulduğu 1950'lerdi, ancak endüstri gelişmeye devam ediyor. Endüstrinin ürünleri genellikle sözde "anılar"dan oluşuyor ve bunlar iki temel kategoriye ayrılıyor: Eski SS mensupları, kamp komutanları ve benzerleri tarafından yazıldığı iddia edilenler ve eski toplama kampı mahkumlarına ait olduğu iddia edilen tüyler ürpertici anılar.

KOMÜNİST KÖKENLER

İlk türden en göze çarpan örnek, Rudolf Hoess'in *Auschwitz Komutanı (Londra, 1959) adlı eseridir. Bu eser, aslen Komünist Hükümet tarafından Wspomnienia* adıyla Lehçe olarak yayınlanmıştır . 1940'ta Auschwitz'in başına geçen genç bir adam olan Hoess, ilk önce İngilizler tarafından tutuklanmış ve Flensburg'da alıkonulmuştur. Nürnberg'deki ifadesinin ardından Polonya Komünist makamlarına teslim edilmiş ve 1947'de onu ölüme mahkûm etmiş ve hemen ardından idam etmiştir. Hoess anıları olarak adlandırılanların, ileride göstereceğimiz gibi, şüphesiz Komünist himayesinde üretilmiş sahtecilikler olduğu açıktır. Ancak Komünistlerin kendileri Hoess'e "hayat hikâyesini yazması emredildiğini" iddia etmekte ve Auschwitz Müzesi'nde el yazısıyla yazılmış bir orijinalinin bulunduğu varsayılmaktadır; ancak hiç kimse bunu adli olarak incelememiştir.

Hoess, tutuklandığı dönemde İngilizler tarafından işkence ve beyin yıkama tekniklerine maruz kalmış ve Nürnberg'deki ifadesini boş boş boş bakarken anlamsız ve monoton bir tonda vermiştir. Reitlinger bile bu ifadeyi son derece güvenilmez bulmaktadır.

Altı Milyon'la ilgili "kanıtların" ne kadarının Komünist kaynaklardan geldiği gerçekten dikkat çekici; bu kaynaklar arasında, imha literatüründe şüphesiz en çok alıntılanan iki kaynak olan Wisliceny bildirisi ve Hoess "anıları" gibi önemli belgelerin yanı sıra Auschwitz gibi sözde "ölüm kampları" hakkındaki tüm bilgiler de yer alıyor. Bu bilgiler, Polonya Yahudi Tarih Komisyonu'ndan; Varşova Savaş

Suçları Merkez Komisyonu'ndan; ve Moskova Rusya Devlet Savaş Suçları Komisyonu'ndan geliyor.

Reitlinger, Hoess'in Nürnberg'deki ifadesinin, Auschwitz'in günde 16.000 kişiyi ortadan kaldırdığı ve bunun da savaşın sonunda toplam 13 milyonun üzerinde bir sayıya ulaşacağı gibi, uçuk abartılarla dolu bir katalog olduğunu kabul ediyor. Reitlinger ve diğerleri, Sovyetlerden esinlenen bu tür tahminleri ifşa etmek yerine, açıkça böyle saçma sapan abartıların profesyonel bir iş yapmanın "gururundan" kaynaklandığını düşünmeyi tercih ediyorlar. İronik bir şekilde, bu, işe karşı bir tiksinti tablosu çizerek tam tersi bir inandırıcılık sağlamaya çalışan sözde gerçek Hoess anılarıyla tamamen bağdaşmaz. Hoess'in Auschwitz'de toplam 3 milyon insanın yok edildiğini "itiraf ettiği" varsayılıyor, ancak Varşova'daki kendi davasında savcılık bu sayıyı 1.135.000'e indirdi. Ancak, Sovyet Hükümeti'nin 1945'te kampa yönelik "soruşturma"sının ardından resmi rakamı 4 milyon olarak açıkladığını daha önce belirtmiştik. Milyonlarca insanla bu tür gelişigüzel oynamalar, imha edebiyatı yazarlarını pek endişelendirmiyor gibi görünüyor.

Altı Milyon Gerçekten Öldü mü ?

Hoess "anılarını" tüm korkunç ayrıntılarıyla incelemek sıkıcı olacaktır. İmha efsanesinin, asıl amacının yanlışlığına dair herhangi bir kanıtın ortaya çıkmasını engellemek olan yönleriyle sınırlı kalabiliriz. Örneğin, Yahudilerin sözde imhası bu şekilde anlatılmaktadır. Bu imhanın, Yahudi esirlerden oluşan "özel bir müfreze" tarafından gerçekleştirildiği varsayılmaktadır. Bu müfrezeler, kampa yeni gelen birliklerin sorumluluğunu üstlenmiş, onları devasa "gaz odalarına" götürmüş ve ardından cesetleri imha etmiştir. Bu nedenle SS çok az şey yapmıştır, böylece kamptaki SS personelinin çoğu "imha programı" konusunda tamamen bilgisiz kalmıştır. Elbette, bu korkunç "özel müfrezenin" bir üyesi olduğunu iddia eden güvenilir bir tanık bulunamamıştır, bu yüzden tüm mesele kolayca kanıtlanmamış kalmaktadır.

Hoess anılarının sahte olduğuna dair kesin kanıt, Komünist editörlerin inanılmaz bir hatasında yatmaktadır. Hoess, Auschwitz'deki Yehova Şahitleri'nin, Yahudilerin Mesih'in düşmanı olması nedeniyle Yahudilerin katledilmesini onayladığını iddia ediyor. Bugün Sovyet Rusya'da ve Doğu Avrupa'daki tüm uydu ülkelerinde, Komünistlerin, Komünist inançlar için en tehlikeli mezhep olarak

gördükleri Yehova Şahitleri'ne karşı sert bir baskı kampanyası yürüttüğü iyi bilinmektedir. Bu mezhebin Hoess anılarında kasıtlı ve ağır bir şekilde karalanması, belgenin Komünist kökenlerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır.

SUÇLAYICI ANILAR

Şimdiye kadar yayımlanmış en sahte "anılar" şüphesiz Adolf Eichmann'ınkilerdir. Mayıs 1960'ta İsrailliler tarafından yasadışı bir şekilde kaçırılması ve ardından gelen uluslararası kamuoyunun ilgisini çekmesinden önce, çok az kişi onun adını duymuştu. Gerçekten de nispeten önemsiz bir kişiydi; Reich Güvenlik Başmüdürlüğü'nün IV. Dairesi'ndeki (Gestapo) A4b Ofisi'nin başkanıydı. Ofisi, belirli bir düşman yabancı grubunun, yani Yahudilerin gözaltı kamplarına naklini denetliyordu. Eichmann hakkında 1960'ta dünyaya, örnek olarak Comer Clarke'ın *Eichmann: Vahşi Gerçek adlı eserini örnek olarak verebiliriz.*

Clarke, 'Akışkanlaştırılmış Ölüm ve Vahşi Seks Orjileri' adlı kitabının 124. sayfasında, "Sempozyumlar sabahın altısına kadar, bir sonraki kurban grubunun ölüme gönderilmesinden birkaç saat öncesine kadar devam ediyordu" diyor.

Garip bir şekilde, Adolf Eichmann'ın sözde "anıları", İsrail'e kaçırıldığı sırada aniden ortaya çıktı. Amerikan *Ufe* dergisi tarafından (28 Kasım-5 Aralık 1960) eleştirel bir bakış açısıyla yayınlanmış ve yakalanmasından kısa bir süre önce Eichmann tarafından Arjantin'de bir gazeteciye verilmiş olması şaşırtıcı bir tesadüftü. Aynı derecede sıra dışı bir tesadüf eseri, savaş suçları soruşturmacıları, savaştan on beş yıldan fazla bir süre sonra, ABD Kongre Kütüphanesi arşivlerinde Eichmann'ın departmanının "tam dosyasını" "bulduklarını" iddia ettiler.

"Anılar"ın kendileri söz konusu olduğunda, en saf fantezinin derinliklerine fazla dalmadan, olabildiğince korkunç derecede suçlayıcı olacak şekilde hazırlanmışlardı ve Eichmann'ın "Yahudilerin fiziksel imhası" hakkında büyük bir zevkle konuştuğunu tasvir ediyorlardı. Sahtekârlıkları, Himmler'in Temmuz ayında Hitler'in hayatına yönelik suikast girişiminden sonra değil, Nisan 1944'te Yedek Ordu'nun komutasında olması gibi çeşitli olgusal hatalarla da kanıtlanmıştır; Eichmann bunu kesinlikle bilirdi. Bu "anıların" tam da doğru zamanda

ortaya çıkması, amaçlarının insan formunda arketipik "yenilenmemiş Nazi" ve şeytanın yargılanmadan önceki propaganda resmini sunmak olduğuna dair hiçbir şüphe uyandırmıyor.

İsrail'deki Eichmann davasının koşulları bizi burada ilgilendirmiyor; delil olarak kullanılan Sovyet kökenli belgeler, örneğin Wisliceny ifadesi, daha önce incelenmişti ve Eichmann'ı "işbirliğine hazır" kılmak için esareti sırasında kullanılan üçüncü derece yöntemler hakkında bir açıklama için okuyucu , 2 Eylül 1960 tarihli *London Jewish Chronicle'a yönlendirilebilir* . İmha efsanesinin edebiyatıyla daha alakalı olan, Eichmann'ın gönüllü olarak yazıp Buenos Aires'te esir alanlara teslim ettiği varsayılan bir mektubun içeriğidir. Mektubun İsrailli yazarı olduğu açıkça ortadadır. Mektubun hiçbir yerinde, "Bu beyanı kendi özgür irademle sunuyorum" ifadesinden daha fazla insani inandırıcılığı zorlayan bir şey yoktur; ancak hepsinden daha içi boş ve açıklayıcı ifade, "gelecek nesillere gerçek bir resim aktarılabilmesi için" İsrail'de bir mahkemeye çıkmaya istekli olduğu iddiasıdır.

TREBLINKA ÜRETİMLERİ

Bir diğer anı dizisi de, Aralık 1970'te ömür boyu hapse mahkûm edilen Polonya'daki Treblinka kampının eski komutanı Franz Stangl'a ait. Bunlar, 8 Ekim 1971 *tarihli London Daily Teiegraph Magazine'de yayınlanan bir makalede yer alıyor* ve Stangl ile hapishanede yapılan bir dizi röportajdan türetildiği varsayılıyor. Stangl, röportajlar tamamlandıktan birkaç gün sonra hayatını kaybetti. Bu iddia edilen anılar, şimdiye kadar yayımlanmış en kanlı ve en tuhaf anılar olsa da, makalenin yazarının "yargılama sırasında sunulan kanıtlar Stangl'ın belirli cinayetler işlediğini kanıtlamadı" ve Stangl'ın Polonya'ya gelişiyle ilgili anlatının "kısmen uydurma" olduğu gibi birkaç itirafı takdire şayan.

Bu uydurmanın tipik bir örneği, Stangf'ın Treblinka'ya ilk ziyaretinin anlatımıdır. Tren istasyonuna vardığında, rayların kenarına saçılmış "binlerce ceset" gördüğü, "her yerde yüzlerce, hayır, binlerce ceset, çürüyor, parçalanıyor" olduğu iddia edilir. Ve "istasyonda Yahudilerle dolu bir tren vardı; bazıları ölü, bazıları hala hayattaydı... sanki günlerdir oradaymış gibi görünüyordu." Stangl'ın trenden

indiği iddia edildiğinde, bu anlatı saçmalığın doruklarına ulaşır.

Arabası ve "dizlerine kadar paraya batmış: Hangi yöne döneceğimi, hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Kağıt paralar, paralar, değerli taşlar, mücevherler ve kıyafetler içinde yüzüyordum. Her yerdeydiler, meydanın her yerine saçılmışlardı." Sahne, dikenli tellerin diğer tarafında duran "Varşova'dan gelen fahişelerin dokuma yapması, dans etmesi, şarkı söylemesi, müzik çalmasıyla" tamamlanıyor.

Binlerce çürüyen ceset ve sendeleyerek şarkı söyleyen fahişeler arasında Yahudi banknotlarına ve değerli taşlara "dizlerine kadar" gömülme hikayesine tam anlamıyla inanmak, olağanüstü bir safdillik gerektirir ve Altı Milyon efsanesi dışında her koşulda en çirkin saçmalık olarak reddedilirdi. Stangl anılarını kesinlikle gerçeklikten tamamen mahrum bırakan ifade, Yahudilerin neden yok edildiğini düşündüğü sorulduğunda verdiği iddia edilen cevaptır: "Yahudilerin parasını istiyorlardı". Cevap, "Irk meselesi sadece ikincildi." Röportaj dizisinin gerçekten de oldukça şüpheli bir şekilde sona erdiği varsayılıyor. "Bu dehşette akla gelebilecek herhangi bir anlam" olup olmadığı sorulduğunda, eski Nazi komutanının coşkuyla şu cevabı verdiği iddia ediliyor: "Evet, eminim vardı. Belki de Yahudilerin kendilerini bir araya getirmek, bir halk yaratmak ve birbirleriyle özdeşleşmelerini sağlamak için bu muazzam sarsıntıyı yaşamaları gerekiyordu." Bundan daha mükemmel bir cevap icat edilseydi, hayal bile edilemezdi.

Anne Frank - a wrtter of prtcociou* taicot. In ■ ‘diary' entry of 29 Marcii 1944 Anne Frank described her book as “rrn *roman."* a novel, but thh is incor- rectly translated in tbe published *Diary* and evea in the Critical Edition as “a romance."

EN ÇOK SATAN BİR DOLANDIRICILIK

Nazizmin tuzağına yakalanmış zayıf Yahudi toplumunun bir portresini çizen diğer anı türleri arasında en ünlüsü şüphesiz *Anne Frank Günlüğü'dür* ve bu kitapla ilgili gerçek, bir propaganda efsanesinin nasıl yaratıldığına dair ek bir bakış açısı sunar. İlk olarak 1947'de *Het Achterhuis* ("Arka Ev") adıyla yayınlanan *Günlük* , 15 milyondan fazla kopya satarak büyük bir başarı elde etti ve bir Hollywood filmine uyarlandı. Anne Frank'ın gerçek yaşam trajedisini konu alan Günlük, doğrudan duygulara hitap etmesiyle milyonlarca insanı, kesinlikle dünya çapında kendi türündeki herhangi bir öyküden daha fazla etkilemiştir. Amsterdam'daki Anne Frank Evi, her yıl yarım milyondan fazla ücretli ziyaretçi çekmektedir.

Anne Frank'ın Günlüğü, Alman işgali sırasında ailesi ve dört Yahudi daha bir fabrikada saklanırken genç bir Yahudi kızın tuttuğu günlüktür. Sonunda sekiz kişi tutuklanıp çeşitli toplama kamplarında tutulmuştur. Anne Frank, Bergen-Belsen'de tifüsten öldüğünde, henüz on beş yaşındaydı. Auschwitz Ruslar tarafından kurtarıldığında, Otto Frank bir hastane olan Auschwitz'te tifüs tedavisi görüyordu ve 1980'de hayatını kaybetti.

Günlüklerin tamamı ancak 1986 yılında yayımlanabildi. Önce Felemenkçe, sonra da İngilizce olarak *The Diarv o/Anne Frank: The ('riticalEdition* (Londra, 1989)) adıyla yayımlandı. Bu ağır ciltte "günlük"ün üç versiyonu yeniden üretildi: el yazmasının iki versiyonu ve yayımlanmış versiyon. Anne Frank "günlüğünün" büyük bölümlerini yazdı ve geri kalanını belirtilen giriş tarihlerinden iki yıla kadar yeniden yazdı. Gritical Edition'da yazan Gcrrold van der Stroom, "değiştirdiğini, yeniden düzenlediğini, bazen çeşitli tarihli girişleri birleştirdiğini, genişlettiğini ve kısalttığını" gözlemledi. Gözden geçirilmiş metin daha sonra Otto Frank'ın himayesinde en az iki kez düzenlendi. Saf fantezi, son derece kişisel veya duygusal temasıyla uyuşmayan birçok pasaj yayımlanmış Diarv'dan çıkarılmıştır . 29 Mart 1944 tarihli girişte Frank kitabını "ein roman." bir roman olarak tanımladı, ancak bu, yayımlanmış Diarv'da *ve* hatta Critical Edition'da yanlışlıkla "bir aşk romanı" olarak çevrilmiştir.

The Frank household in Amsterdam – it now attracts over half a million (paying) tourists every year.

D6MRD?'nin önceki baskıları, *Anne Frank Diyarının* bir aldatmaca olduğunu iddia ediyordu. Otto Frank'ın bu suçlamaya cevabı, *Diyarın* kızının eserinin "özünü" içerdiğiydi. *Diyara karşı yapılan suçlama özünde* doğrudur çünkü bir sahtekarlıktır: bir günlük değil, gerçek ve kurgunun serbestçe harmanlandığı bir hikâyedir. Gerçek bir günlüğün nasıl ele alındığı için Bryant'ın *Batı'daki Zaferi, 1943-1946: Field Marshall, Viscount Alanbrooke'un Günlükleri ve Otobiyografik Notlarına Dayalı adlı eserine bakınız* (Alanbrooke, Ghurchill'in baş askeri danışmanıydı ve Stalin ile birlikte savaş zamanı konferanslarına katıldı). Aynı dönemdeki günlük girişleri çift tırnak içindedir ve sonraki açıklamaları (geriye dönük bakış açıları, eksiklikler vb.) tek tırnak içindedir. Anne Frank'ın "diyarıyla" böyle bir şema imkânsız olurdu.

Günlük el yazmalarını şu anda bir banka kasasında saklayan Hollanda Devlet Savaş Belgeleme Enstitüsü (Rijksinstituut voor

Oorlogsdocumentatie), çoğu toplama kamplarında yazılmış iki yüz başka günlük daha bulundurduklarını söylüyor. Bu durum, kaynağı şüpheli tek bir metne orantısız bir ilgi gösterilirken, yüzlerce başka özgün belgenin incelenmeden kalması olgusunu daha da belirginleştiriyor.

Anne Frank Diyar'ı, "Holokost" efsanesini ve Altı Milyon destanını desteklemek için yapılan bir dizi sahtekarlıktan sadece bir tanesidir.

Varşova Gettosundan Notlar: Emmanuel Ringelblum Günlüğü (New York, 1958) başlıklı başka bir "günlüğe" de kısaca değinilebilir . Ringelblum, Polonya'da Almanlara karşı yürütülen sabotaj kampanyasının ve 1943'teki Varşova Gettosu isyanının öncülerinden biriydi ve sonunda 1944'te tutuklanıp idam edildi. Polonya'daki Yahudilerin imhasıyla ilgili her zamanki "söylentilerden" bahseden Ringelblum dergisi, tam da aynı Komünist himayesinde, sözde Hoess anıları olarak ortaya çıktı. Amerikan baskısının yayıncısı McGraw-Hili'dir. Varşova'daki sansürsüz orijinal el yazmasına erişimlerinin engellendiğini ve bunun yerine 1952'de Varşova'daki Komünist Hükümet tarafından yayınlanan sansürlenmiş cildi sadakatle takip ettiklerini itiraf ediyorum. Bu türden Komünist kaynaklardan çıkan Holokost'un tüm "kanıtları" tarihsel belge olarak değersizdir.

BİRİKEN EFSANELER

Savaştan sonra, sansasyonel yoğunlaştırılmış sazan edebiyatında büyük bir artış oldu. Bunların çoğu Yahudiydi ve her kitap korku üstüne korkuyu yığıyor, gerçeğin parçalarını en grotesk fanteziler ve sahtekarlıklarla harmanlıyordu. Tarihsel gerçeklerle olan her türlü ilişkinin çoktan ortadan kalktığı bir mitolojik yapıyı durmaksızın yaratıyorlardı.

Biz bu tipe daha önce değinmiştik - Olga Lengye'nin absürt Beş *Baca* ("Her gün 24.000 ceset işleniyor"). Miklos Nyiszli'nin *Auschwitz, Bir Doktorun Tanık Anlatımı* . Philip Friedman'ın *Auschwitz: Bir Cinayet Kampının Hikayesi* ve benzeri şeyler bıktırana kadar.

Bu bağlamda bir diğer eser ise Martin Gray'in *"Sevdiklerim İçin"* (Bodley Head, 1973) adlı eseridir. Bu eser, Polonya'daki Treblinka kampındaki deneyimlerini anlattığını iddia eder. Gray, toplama kampı anılarına yönelmeden önce Amerika'ya sahte antika satmakta uzmanlaşmıştır. Ancak kitabının yayınlanmasını çevreleyen koşullar benzersizdir. Çünkü bu tür eserlerde ilk kez, içeriğinin gerçekliği konusunda ciddi şüpheler oluşmuştur. Kitabın verebileceği zarardan endişe duyan Yahudiler bile kitabını sahte olarak nitelendirmiş ve Treblinka'da hiç bulunup bulunmadığını sorgulamışlardır. BBC radyosu ise deneyimlerini yazmak için neden 28 yıl beklediğini ona sormuştur.

Londra Yahudi Günlüğü'nün 30 Mart 1973 tarihli "Kişisel Görüş" köşesinin, Gray'in kitabını sert bir dille kınamasına rağmen, Altı Milyon mitine görkemli eklemeler yaptığını gözlemlemek de ilginçti . Köşede şöyle deniyordu: "Treblinka'da bir yıl içinde yaklaşık bir milyon kişi öldürüldü. Her gün 18.000 kişi gaz odalarına atıldı." Bu kadar çok insanın bu tür saçmalıkları aklını kullanmadan okuyup kabul etmesi gerçekten de bir felaket. Her gün 18.000 kişi öldürülüyorsa, bir milyon rakamına "bir yıl içinde" değil, sadece 56 günde ulaşılırdı. Bu devasa başarı, yılın geri kalan on ayını tamamen boş bırakacaktı. Her gün 18.000 kişi, aslında " bir yıl içinde" toplam 6.480.000 kişi eder. Bu, Altı Milyon'un Treblinka'da on iki ayda öldüğü anlamına mı geliyor? Auschwitz'deki iddia edilen üç veya dört milyon kişi ne olacak? Bu tür şeyler sadece şunu gösteriyor: Altı Milyon gibi saçma bir uzlaşma rakamı yankı uyandırıp uluslararası kabul gördükten sonra, bir dizi imkansız olasılık yapılabilir ve kimse bunları eleştirmeyi bile düşünmez. Gray'in kitabının incelemesinde, *Jewish Chronicle köşesi de gaz odalarıyla ilgili* sahte iddialara dair açıklayıcı bir bakış açısı sunuyor : "Gray, gaz odalarının tabanlarının eğimli olduğunu hatırlıyor. Ancak, inşa edilmesine yardımcı olan bir başka kurtulan, tabanların eğimli olduğunu iddia ediyor..."

, kamplardaki koşulların tamamen farklı bir resmini sunan kitapları ortaya çıkar. Margarete Buber'in *"Under Two Dictators" (Londra, 1949) adlı kitabı da bunlardan biridir. Ağustos 1940'ta* kadın tutuklular için Alman kampı olan Ravensbruck'a gönderilmeden önce, Rus esir kampının acımasız ve ilkel koşullarında birkaç yıl geçirmiş bir mahkumdu. Rusya'dan sürgün edilenler arasında Gestapo tarafından hemen serbest bırakılmayan tek kişinin kendisi olduğunu belirtti . Kitabı, Sovyet Rusya ve Almanya kampları arasında çarpıcı bir tezat sunuyor; Rus kampındaki sefalet, düzensizlik ve açlıkla karşılaştırıldığında, Ravensbruck'u temiz, medeni ve iyi yönetilen bir yer olarak görüyordu. Önceki deneyimlerinden sonra düzenli banyo yapmak ve temiz çarşaflar onun için bir lüks gibi görünüyordu . Beyaz ekmek, sosis, tatlı yulaf lapası ve kuru meyvelerden oluşan ilk öğünü, onu kamptaki diğer bir mahkûma 3

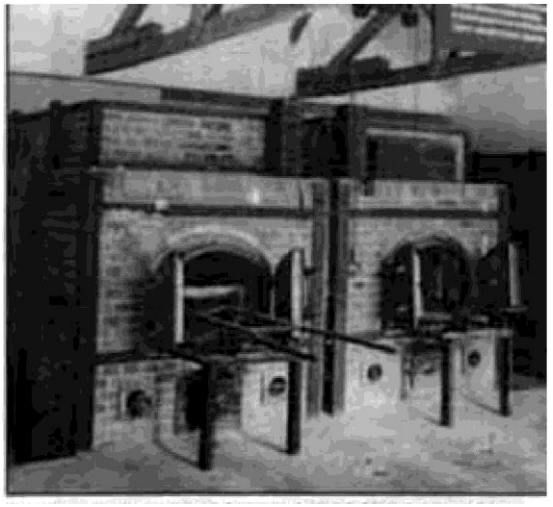

Ağustos 1940'ın bir tür tatil mi yoksa özel bir gün mü olduğunu sormaya yöneltti . Ayrıca , Ravensbruck'taki kışlanın, Sovyet kampının kalabalık çamur kulübesine kıyasla oldukça geniş olduğunu gözlemledi . 1945'in son aylarında , kamp koşullarının giderek kötüleştiğini gördü; bunun nedenlerini daha sonra inceleyeceğiz.

Popüler propagandayla tamamen çelişen bir diğer hesap *ise Die Gestapo Lassi Ritten'dir*. ('Gestapo Sizi Davet Ediyor') Charlotte Bormann'ın yazdığı, Ravensbruck'ta tutuklu bulunan komünist bir siyasi tutuklu .

Kuşkusuz en önemli ifşaatı, yazarın gazlı infaz söylentilerinin mahkumlar arasında Komünistler tarafından kasıtlı ve kötü niyetli bir şekilde yayıldığı yönündeki ifadesidir . Bu ikinci grup,

Margaretc Buber, Sovyet Rusya'daki tutukluluğu nedeniyle. Savaş sonrası yargılamaların bir diğer şok edici yansıması ise, Charlotte Bormann'ın Fransız işgal bölgesindeki Ravensbruck kampı personelinin bulunduğu Rastadt mahkemesinde ifade vermesine izin verilmemesidir ;bu, imha efsanesini inkar edenlerin olağan kaderidir.

BÖLÜM VIII - SAVAŞ ZAMANININ NİTELİĞİ VE KOŞULLARI

TOPLAMA KAMPLARI

Adolf Hitler (Londra, 1973) adlı kitabında, bu dönemin birçok sorununa alışılmışın dışında daha fazla bilgi getiren Colin Cross, şu gözlemi zekice dile getirmiştir: "Milyonlarca Yahudi'nin Avrupa'da oradan oraya sürüklenip öldürülmesi, umutsuz bir savaş acil durumu sırasında, hiçbir rasyonel bakış açısından işe yaramazdı" (s. 307). Kesinlikle öyle. Ve bu noktada, bu mantıksızlığın olasılığını ve hatta mümkün olup olmadığını sorgulayabiliriz. Muhtemel mi? Savaşın zirvesinde, Almanlar iki cephede hayatta kalmak için çaresiz bir mücadele verirken, milyonlarca Yahudi'yi kilometrelerce öteye, sözde ayrıntılı ve maliyetli mezbahalara taşımış olabilirler mi?

Sadece üç veya dört milyon Yahudi'yi Auschwitz'e göndermek (Avrupa'da böylesine şişirilmiş bir sayının var olduğunu varsaysak bile, ki yoktu), zaten uzak Rus cephesini desteklemek için sınırlarına kadar zorlanmış olan Alman ulaşım tesislerine aşılmaz bir yük bindirirdi. Efsanevi altı milyon Yahudi'yi ve sayısız başka milletten insanı toplama kamplarına göndermek ve orada barındırmak, giydirmek ve beslemek, askeri operasyonlarını felç ederdi. Bu durumda, becerikli Almanların askeri servetlerini böylesine riske atacaklarını varsaymak için hiçbir sebep yok.

Öte yandan, savaş sırasında Auschwitz'e makul bir sayı olan 363.000 esirin nakledilmesi (orada kayıtlı olduğunu bildiğimiz sayı), en azından sağladıkları zorunlu emek açısından mantıklıdır. Aslında, Avrupa'da yaşayan 3 milyon Yahudi'den, aynı anda iki milyondan fazlasının hapsedildiği kesindir ve bu sayının 1.500.000'e çok daha yakın olması muhtemeldir. Daha sonra, *Uluslararası Kızılhaç Komitesi'nin Raporu'nda,* Slovakya'daki gibi tüm Yahudi nüfusunun kamplarda tutulmaktan kaçındığını, diğerlerinin ise Theresienstadt gibi

topluluk gettolarına yerleştirildiğini göreceğiz. Dahası, Batı Avrupa'dan sürgünler çok daha azdı. Reitlinger'in tahmini, yalnızca

50.0 Toplam 320.000 kişilik Fransız nüfusunun büyük bir kısmının sürgüne gönderildiği ve mülteci durumuna düşürüldüğü daha önce belirtilmişti.

İddia edilen milyonlarca Yahudi'yi fiziksel olarak yok etmenin mümkün olup olmadığı da sorulmalıdır. Almanların bunun için yeterli zamanı var mıydı? İnsan gücü bu kadar azken ve savaş üretimi için tüm savaş esirlerine ihtiyaç duyarken, milyonlarca insanı yakmaları olası mıydı? Altı ayda bir milyon insanın tüm izlerini yok etmek ve yok etmek mümkün olur muydu? Bu kadar büyük Yahudi toplantıları ve bu kadar geniş çaplı infazlar gizli tutulabilir miydi? Bunlar, eleştirel düşünen bir kişinin sorması gereken türden sorulardır. Ve yakında, burada sunulan yalnızca istatistiksel ve belgesel kanıtların değil, aynı zamanda basit lojistiklerin de bir araya gelerek altı milyon efsanesini geçersiz kıldığını keşfedecektir.

Milyonlarca insanın bu kamplarda katledilmiş olması imkânsız olsa da, Almanya'daki toplama kamplarının doğası ve koşulları, iddiayı makul kılmak için fazlasıyla abartılmıştır. Shirer, tipik bir pervasız pasajda, "Otuz küsur ana Nazi toplama kampının tamamı ölüm kampıydı" der *(ibid.* s. 1150). Bu tamamen zamansız ve kabul bile edilemez.

Concentration camp inmates on their way home in 1945

Shirer ayrıca Eugen Kogon'un *Cehennem Teorisi ve Uygulaması* (NY 1950, s. 227) adlı eserinden de alıntı yaparak, tüm bu ölümlerin toplam sayısını 7.125.000 gibi gülünç bir rakama çıkarır. Ancak Shirer bir dipnotta bunun "şüphesiz çok yüksek" olduğunu kabul eder.

DEMİR PERDENİN ARKASINDA 'ÖLÜM KAMPLARI'

1945'te Müttefik propagandasının, özellikle Almanya'daki tüm toplama kamplarının "ölüm kampları" olduğunu iddia ettiği doğrudur, ancak bu uzun sürmedi. Bu soru üzerine Amerikalı tarihçi Prof. Harrv Elmer Bames şöyle yazmıştır: "Bu kamplar ilk başta Almanya'daki Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen ve Dora gibi kamplar olarak sunuldu, ancak kısa sürede bu kamplarda sistematik bir imha olmadığı ortaya çıktı. Daha sonra dikkatler Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chelmno, Jonowska, Tamow, Ravensbruck, Mauthausen, Brezeznia ve Birkenau'ya çevrildi. Bu, gerektiği gibi uzatılmış gibi görünen listeyi kapsamamaktadır" *(Rampart Journal,* Yaz 1967). Olan şey,

Almanya'daki İngiliz ve Amerikan işgal kuvvetleri arasındaki bazı dürüst gözlemcilerin... Savaşın son aylarında birçok mahkûmun hastalık ve açlıktan öldüğünü kabul ederken, "gaz odaları"na dair hiçbir kanıt bulamamıştı.

Sonuç olarak, Rus işgal bölgesindeki Auschwitz ve Treblinka gibi doğu kampları, korkunç bir imha operasyonu olarak yavaş yavaş ön plana çıktı (her ne kadar kimsenin onları görmesine izin verilmese de). Bu eğilim neredeyse günümüze kadar devam etti. Her şeyin bu kamplarda gerçekleştiği varsayılıyordu, ancak Demir Perde üzerlerine iyice indiğinden, bu tür iddiaları doğrulamak zordu. Komünistler, Auschwitz'de 2.000 kişilik devasa gaz odalarında dört milyon insanın öldüğünü iddia ettiler ve kimse aksini iddia edemedi.

Sözde "gaz odaları" hakkındaki gerçek nedir? Savaştan sonra altı yıl boyunca Almanya ve Avusturya'daki işgal güçlerinde Amerika Birleşik Devletleri Savaş Bakanlığı'nda avukat olarak görev yapan Stephen F. Pinter, 14 Haziran 1959 tarihli , çok okunan Gatholic dergisi *Onr Siinday Visitor'da şu açıklamayı yapmıştır:*

"Savaştan sonra 17 ay boyunca ABD Savaş Bakanlığı Savcısı olarak Dachau'daydım ve Dachau'da gaz odası olmadığını söyleyebilirim. Ziyaretçilere ve turistlere gösterilen ve yanlışlıkla gaz odası olarak tanımlanan yer bir krematoryumdu. Almanya'daki diğer toplama kamplarının hiçbirinde de gaz odası yoktu. Auschwitz'de bir gaz odası olduğu söylendi; ancak orası Rus işgal bölgesinde olduğu için Ruslar izin vermediği için araştırma yapmamıza izin verilmedi. Savaş sonrası altı yıl boyunca Almanya ve Avusturya'da tespit edebildiğim kadarıyla, çok sayıda Yahudi öldürüldü. Ancak bir milyon rakamına kesinlikle asla ulaşılamadı. Almanya ve Avusturya'daki toplama kamplarında kalmış binlerce Yahudiyle görüştüm ve bu konuda kendimi en yetkin kişilerden biri olarak görüyorum."

Healthy and cheerful inmates released from Dachau.

Bu, alışılagelmiş propagandadan çok farklı bir hikaye. Pinterest, krematoryumun bir gaz odası olarak temsil edilmesi konusunda elbette çok zekice. Bu, sık sık dile getirilen bir iddia çünkü bu kamplarda gaz odası diye bir şeyin varlığı hiç kanıtlanmadı. Bu nedenle, gaz odasını krematoryumla karıştırmayı amaçlayan, kasıtlı olarak yanıltıcı "gaz fırını" terimi kullanıldı. İkincisi, genellikle tek bir fırındı ve günümüzde kullanılanlara benzerdi. Bunlar, kampta çeşitli doğal nedenlerden, özellikle de bulaşıcı hastalıklardan ölen kişilerin yakılması için kullanılıyordu.

Bu gerçek, Münih Başpiskoposu Kardinal Faulhaber tarafından kesin olarak kanıtlandı. Amerikalılara, Eylül 1944'te Müttefiklerin

Münih'e düzenlediği hava saldırıları sırasında 30.000 kişinin öldürüldüğünü bildirdi. Tire Başpiskoposu yetkililerden talepte bulundu:

Kurbanların cesetlerinin Dachau'daki krematoryumda yakılması zamanı gelmişti. Ancak kendisine, ne yazık ki bu planın gerçekleştirilemeyeceği söylendi; krematoryumun tek bir fırını olduğu için hava saldırısı kurbanlarının cesetleriyle baş edemeyeceği açıktı. Dolayısıyla, orada yakıldığı iddia edilen 238.000 Yahudi cesediyle de baş edemeyeceği açıktı. Bunu başarabilmek için krematoryumun 326 yıl boyunca aralıksız çalışması ve 530 ton atık ele geçirilmesi gerekecekti.

KAYIP RAKAMLARI AZALTILDI

Dachau kayıplarının rakamları, o zamandan beri kökten revize edilen abartılı rakamların tipik bir örneğidir. 1946'da, Bavyera Hükümeti'nde Yahudi Devlet Sekreteri olan ve var olmayan Yahudiler için tazminat olarak talep ettiği parayı zimmetine geçirmekten hüküm giyen Philip Auerbach tarafından Dachau'da bir anıt plaket açıldı. Plakette şöyle yazıyordu: "Bu alan, burada yakılan 238.000 kişiye adanmış bir anıt olarak korunmaktadır." O zamandan beri, resmi kayıp rakamları sürekli olarak aşağı doğru revize edilmek zorunda kaldı ve şu anda yalnızca 20.600 kişi. Çoğunluğu, savaşın sonunda tifüs ve açlıktan öldü. Bu enflasyon, orijinal rakamın yüzde onuna indi ve şüphesiz devam edecek ve bir gün efsanevi altı milyonluk rakama da uygulanacak.

Köklü bir revizyonun bir diğer örneği de Auschwitz kayıplarının mevcut tahminidir. Üç veya dört milyon ölüme dair saçma iddialar artık Reitlinger için bile inandırıcı değil. Şimdi kayıp sayısını sadece 600.000 olarak veriyor; bu rakam hâlâ aşırı derecede abartılı olsa da, dört milyona göre önemli bir azalma ve daha fazla ilerleme bekleniyor. Shirer, Reitlinger'in son tahminini aktarıyor, ancak bunu, bu rakamın yarısına, yani "kırk altı günde öldürüldüğü" iddia edilen 300.000 Macar Yahudisine ilişkin daha önceki açıklamasıyla bağdaştıramıyor. Bu, bu konuda yazılan sorumsuzca saçmalıkların en büyük örneği.

İNSANİ KOŞULLAR

Savaşın kaotik son aylarında kamplardaki binlerce mahkûmun hayatını kaybetmesi, bizi savaş koşullarının ne olduğu sorusuna getiriyor. Bu koşullar, son derece ürkütücü ve tatsız bir şekilde sayısız kitapta kasıtlı olarak çarpıtılmıştır. Aşağıda incelenen Kızılhaç Kızılhaç Raporu, savaş boyunca kampların iyi yönetildiğini kesin olarak ortaya koymaktadır. Çalışan mahkûmlar, 1943 ve 1944 yılları boyunca bile günlük en az 2.750 kalorilik bir erzak alıyordu; bu, işgal altındaki Almanya'da 1945'ten sonraki yıllarda ortalama bir sivil erzakının iki katından fazlaydı.

Kamptakiler düzenli tıbbi bakım altındaydı ve ciddi şekilde hastalananlar hastaneye sevk ediliyordu. Sovyet kamplarındakilerin aksine, tüm kamptakiler Kızılhaç Özel Yardım Birimi'nden yiyecek, giyecek ve ilaç malzemesi paketleri alabiliyordu.

Savcılık, her bir suç tutuklama vakasında kapsamlı soruşturmalar yürüttü ve masum bulunanlar serbest bırakıldı; suçlu bulunanlar ve kampta büyük suçlardan hüküm giyen sürgün edilenler askeri mahkemelerce cezalandırılıp idam edildi. Koblenz Federal Arşivleri'nde, Himmler'in bu tür infazlarla ilgili Ocak 1943 tarihli bir direktifi bulunmaktadır ve bu direktifte "hiçbir vahşete izin verilmeyecektir" vurgusu yer almaktadır (Manvell ve Frankl, aynı eser, s. 312). Bazen vahşet de yaşanmış olsa da, bu tür vakalar, çeşitli kamplardaki usulsüzlükleri soruşturmakla görevli olan Reich Kriminal Polis Bürosu'ndan SS Yargıcı Dr. Konrad Morgen tarafından derhal incelenirdi. Morgen, 1943'te Buchenwald Komutanı Koch'u kampındaki aşırılıklar nedeniyle bizzat yargıladı ve Alman kamuoyu da bu davaya davet edildi.

Nürnberg'de ağır bir şekilde yargılanan toplama kampı yöneticisi Oswald Pohl'un Koch için idam cezasından yana olması dikkat çekicidir. Nitekim SS mahkemesi Koch'u idama mahkûm etmiş, ancak kendisine Rus cephesinde görev yapma seçeneği sunmuştu. Ancak Koch bunu yapamadan, bölgedeki SS lideri Prens Waldeck, infazını gerçekleştirdi. Bu dava, SS'in gereksiz vahşeti ne kadar ciddiye aldığını gösteren yeterli bir kanıttır.

Savaş sırasında aşırılıkları önlemek için kamplarda bu türden birçok SS mahkemesi davası açıldı ve 1945'e kadar 800'den fazla dava incelendi. Morgen, Nürnberg'de verdiği ifadede, kamplardaki mevcut koşulları yüzlerce mahkûmla gizlice görüştüğünü belirtti. Hastaneler dışında yetersiz beslenen çok az kişiyle karşılaştı ve mahkûmların zorunlu çalışma temposunun ve başarısının Alman sivil işçilere kıyasla çok daha düşük olduğunu belirtti.

Pinter ve Kardinal Faulhaber'in delilleri, Dachau'daki imha iddialarını çürütmüştür ve bu kamptaki kayıp rakamlarının sürekli olarak nasıl aşağıya doğru revize edildiğini gördük. Aslında Münih yakınlarındaki Dachau kampı, bu tür toplama kamplarının tipik bir örneği olarak kabul edilebilir. Fabrika ve tesislerde zorunlu çalışma günün kuralıydı, ancak Komünist lider Emst Ruff, 18 Nisan 1947 tarihli Nürnberg yeminli ifadesinde, çalışma bölümlerinde ve Dachau kampında tutuklulara yönelik muamelenin insani kaldığını ifade etti.

22 Mayıs 1940'tan 29 Nisan 1945'e kadar Dachau'da bulunan Polonyalı yeraltı örgütünün lideri Jan Piechowiak da 21 Mart 1946'da verdiği ifadede, oradaki tutuklulara iyi muamele edildiğini ve kamptaki SS personelinin "iyi disiplinli" olduğunu söyledi. Savaş boyunca Dachau'daki yemek servisinde çalışan Berta Schirotschin ise, 1945'in başına kadar ve Almanya'daki artan yoksunluklara rağmen çalışan tutukluların her sabah saat 10'da alışılmış ikinci kahvaltılarını aldıklarını ifade etti.

Genel olarak, Nürnberg'den gelen yüzlerce yeminli ifade, toplama kamplarındaki insani koşulların ne kadar kötü olduğunu ortaya koymaktadır; ancak vurgu, her zaman Alman yönetimini olumsuz etkileyen ve propaganda amaçlı kullanılabilecek ifadelere yapılmıştır. Belgelerin incelenmesi ayrıca, sürgün ve esir kamplarına kapatılmalarından rahatsız olan Yahudi tanıkların, koşullarının zorluklarını büyük ölçüde abartma eğiliminde olduklarını, yukarıda alıntılananlar gibi siyasi nedenlerle kapatılan diğer vatandaşların ise genellikle daha dengeli bir tablo sunduğunu ortaya koymaktadır. Çoğu durumda, Nürnberg'de sunulan tabloyla uyuşmayan Charlotte Bormann gibi tutukluların ifade vermesine izin verilmemiştir.

KAÇINILMAZ KAOS

Alman toplama kamplarında hüküm süren düzenli durum, 1945'in son korku dolu aylarında yavaş yavaş bozuldu. 1948 tarihli Kızılhaç Raporu, Müttefiklerin yoğun bombardımanının Reich'ın ulaşım ve iletişim sistemini felç ettiğini açıklıyor. Kamplara yiyecek ulaşamıyordu ve açlık, hem esir kamplarında hem de Almanya'nın sivil halkı arasında giderek artan sayıda can kaybına yol açıyordu. Bu korkunç durum, kamplardaki aşırı kalabalık ve bunun sonucunda ortaya çıkan tifüs salgınlarıyla daha da kötüleşti. Aşırı kalabalıklık, Auschwitz gibi doğu kamplarındaki tutukluların Rus ilerlemesinden önce batıya tahliye edilmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktı; bitkin insan toplulukları, Belsen ve Buchenwald gibi büyük zorluklar yaşayan birçok Alman kampına ulaştı.

Bremen yakınlarındaki Belsen kampı bu aylarda özellikle kaotik bir durumdaydı ve Himmler'in doktoru, Nazi karşıtı Felix Kersten, kampın "ölüm kampı" olarak talihsiz ününün, Mart 1945'te orada patlak veren tifüs salgınının vahşetinden kaynaklandığını açıklıyor *(Memoirs 1940-1945* , Londra, 1956). Kuşkusuz bu korkunç koşullar binlerce cana mal oldu ve propagandacıların "imha" kurbanı olduklarını iddia ederek göstermekten zevk aldıkları, zayıflamış insan cesetleri ve ceset yığınlarının fotoğraflarında tasvir edilen koşullar da bunlardır.

1945'te Bclscn'deki duruma dair şaşırtıcı derecede dürüst bir değerlendirme, savaştan sonra kampta bir ay İngiliz tıp öğrencisi olarak kalan New Yorklu danışman psikiyatrist Dr. Russell Barton tarafından *Pumel'in İkinci Dünya Savaşı Tarihi* (Cilt 7, Sayı 15) adlı eserinde yer aldı. Barton'ın anlatımı, savaşın sonlarına doğru bu tür kamplarda meydana gelen ölümlerin zaman zaman nedenlerini ve bu tür aşırı koşulların nasıl ortaya çıktığını canlı bir şekilde gösteriyor. Dr. Barton, 1945'te Bclscn'in komutasını devralan İngiliz Tabip Subayı Tuğgeneral Glyn Hughes'un disiplin ve sıkı çalışmaya rağmen "kampta herhangi bir vahşet yaşandığını düşünmediğini" açıklıyor. Dr. Barton, "Çoğu kişi," diye yazıyor. Mahkumların koşullarını Almanların kasıtlı niyetine bağlıyordu... Mahkumlar vahşet ve ihmal örnekleri vermeye hevesliydi. ve farklı ülkelerden gelen gazeteciler, durumu Horne'daki propagandanın ihtiyaçlarına göre yorumladılar."

Ancak Dr. Barton, açlık ve hastalık koşullarının o koşullar altında kaçınılmaz olduğunu ve bunların yalnızca 1945 aylarında ortaya çıktığını açıkça ortaya koyuyor. “Mahkumlarla yapılan görüşmelerden, kamptaki koşulların 1944'ün sonlarına kadar çok kötü olmadığı anlaşılıyordu. Kulübeler çam ağaçlarının arasına kurulmuştu ve her birinde tuvalet, lavabo, duş ve ısıtma için soba vardı.

Yiyecek sıkıntısının nedeni de şöyle anlatılıyor: “Alman sağlık görevlileri bana, birkaç aydır kampa yiyecek ulaştırmanın giderek zorlaştığını söylediler.

Otoyollarda hareket eden her şeyin bombalanma olasılığı vardı... İki üç yıl öncesine kadar uzanan, günlük olarak dağıtım için büyük miktarlarda yiyecek pişirildiğine dair kayıtlar bulduğumda şaşırdım. O zamanlar, yaygın inanışın aksine, hiçbir zaman kasıtlı bir aç bırakma politikası olmadığına ikna oldum. Bu, iyi beslenen çok sayıda mahkûmun varlığıyla doğrulanıyordu. Öyleyse neden bu kadar çok insan yetersiz beslenmeden muzdaripti? ... BClscn'nin durumunun başlıca nedenleri hastalıklar, merkezi otoritenin aşırı kalabalıklaştırması, barakalarda kanun ve düzenin olmaması ve yetersiz yiyecek, su ve ilaç tedarikiydi. Yiyecek dağıtımı konusunda çıkan isyanlara yol açan düzen eksikliği, İngiliz makineli tüfek ateşi ve İngiliz tankları ile zırhlı araçlarının kampı turladığı güç gösterisiyle bastırıldı.

Bu koşullar altında kaçınılmaz ölümlerin yanı sıra, Glyn Hughes, "İngiliz askerlerinin kendilerine kendi yiyeceklerini ve çikolatalarını vermesiyle yaklaşık 1.000 kişinin öldüğünü" tahmin ediyor. Belsen'de bulunmuş biri olarak Dr. Barton, toplama kampı mitolojisinin yanlışlarına açıkça aşina ve şu sonuca varıyor: "Belsen'deki koşulların nedenlerini değerlendirmeye çalışırken, yığınla parçalanmış cesedin sunduğu, propaganda amaçlı,

muazzam görsel gösteriye dikkat etmek gerekir." Bu koşulları "safça 'iyilik' ve 'kötülük' bağlamında tartışmak, bileşen faktörleri göz ardı etmektir..."

SAHTE FOTOĞRAFLAR

Belsen'deki gibi durumlar propaganda amaçlı olarak vicdansızca istismar edilmekle kalmadı, aynı zamanda tamamen sahte vahşet fotoğrafları ve filmleri de kullanıldı. Belsen'deki aşırı koşullar çok az kampa uygulandı; büyük çoğunluk en kötü zorluklardan kurtuldu ve tutuklular sağlıklı bir şekilde hayatta kaldı. Sonuç olarak, dehşet koşullarını abartmak için doğrudan forgenes kullanıldı.

Catholic Herald gazetesinde ortaya çıktı . Gazete, her yetişkin Alman'ın Buchenwald'ın "dehşetini" temsil eden bir fdm'yi görmeye zorlandığı Cassel'de, Göttingen'li bir doktorun ekranda kendini kurbanlara bakarken gördüğünü bildiriyordu. Ancak daha önce hiç Buchenwald'a gitmemişti.

Bir süre şaşkın kaldıktan sonra gördüklerinin, 13 Şubat 1945'te Müttefiklerin Dresden'e düzenlediği korkunç hava saldırısından sonra doktorun çalıştığı yerde çekilen bir filmin parçası olduğunu fark etti. Söz konusu film, 19 Ekim'de Cassel'de gösterilmişti.

1948. Dresden'e düzenlenen ve rekor sayıda 135.000 kişinin ölümüne yol açan hava saldırısının ardından, başta mülteci kadınlar ve çocuklar olmak üzere kurbanların cesetleri haftalarca 400'er ve 500'er kişilik gruplar halinde yığılıp yakıldı. Bunlar, doktorun tanıdığı Buchenwald'dan olduğu iddia edilen sahnelerdi.

Savaş zamanı vahşet fotoğraflarının sahteciliği yeni bir şey değil. Daha fazla bilgi için okuyucu, Milletvekili Arthur Ponsonby'nin Birinci Dünya Savaşı'ndaki Alman vahşetlerinin sahte fotoğraflarını ifşa eden *"Savaş Zamanında Sahtelik* " (Londra, 1928) adlı eserine yönlendirilebilir. Ponsonby, Nazi "vahşetleri" ile ilgili propagandayı çarpıcı bir şekilde anımsatan "Lastik Ceset Fabrikası" ve "Elsiz Belçikalı Bebek" gibi uydurmalara atıfta bulunur. FJP Veale, kitabında, Sovyet savcılığının Nürnberg'de ciddiyetle ortaya attığı sahte

"insan sabunu kavanozu"nun, İngilizlerin meşhur "Ceset Faktörü" efsanesine kasıtlı bir gönderme olduğunu açıklar.

Bu korkunç Almanların cesetleri işleyerek çeşitli mallar elde ettiği iddia ediliyordu *(Times,* 17 Nisan 1917, s. 5; Veale, ibid, s. 192; *The Penguirt Book of Lies,* Kerr, Londra, 1990, s. 301). Bu suçlama, İngiliz Hükümeti'nin 1918'den sonra özür dilemesine yol açtı.

1945'ten sonra, Sovyet "insan sabunu" kadar sahtekârca olan insan derisinden yapılmış abajur hikayesinde yeniden hayat buldu. Nitekim Manvell ve Frankl'dan, Buchenwald Davası'ndaki abajur kanıtının "sonradan şüpheli göründüğü" yönündeki gönülsüzce itirafı öğreniyoruz (*The Incomparable Crime,* s. 84).

Bu, daha önce tartışılan türden bir "yazılı ifade" ile Andreas Pfaffenberger tarafından verilmişti, ancak 1948'de General Lucius Clay, davada kullanılan ifadelerin daha kapsamlı bir soruşturmadan sonra çoğunlukla 'duyumdan ibaret' göründüğünü itiraf etti.

Altı Milyon Efsanesi'ne ait sahte vahşet fotoğrafları üzerine mükemmel bir çalışma Udo Walendy'nin *Sahte Savaş Suçları Alman Ulusunu Karalıyor* (Vlotho/Weser, 1989; Hull 1996) adlı eseridir ve verilen çok sayıda örnekten birini arka sayfada gösteriyoruz. İlk fotoğrafın kaynağı bilinmiyor, ancak ikincisi bir fotomontaj. Yakından bakıldığında ayakta duran figürlerin ilk fotoğraftan alındığı ve bunların önüne bir ceset yığınının yerleştirildiği hemen anlaşılıyor. Resim kaldırılmış ve tamamen yeni bir dehşet "fotoğrafı" oluşturulmuş. Bu bariz sahtecilik, R. SchnabeT'nin SS hakkındaki kitabı *Macht ohne Moral: Eine Dokumentation uber die SS'nin* (Frankfurt, 1957) 341. sayfasında "Mauthausen" başlığıyla yer almaktadır. Walendy, SchnabeT'nin kitabında on sekiz tane daha sahtecilik örneği vermiştir. Aynı fotoğraf Uluslararası Askeri Mahkeme Tutanakları, Cilt 2'de de yer aldı. XXX, s. 421, aynı şekilde Mauthausen kampını tasvir ettiği iddia ediliyor. Aynı zamanda Eugene Aroneamf'ın Konzentrationlager'ında da başlıksız olarak gösterilmiştir *;* Nürnberg'deki Uluslararası Mahkeme için F.321 Belgesi; Heinz Kunrich'in *Der KZ-Staat'ı* (Berlin, 1960, s. 81); Vaclav Berdych'in Mauthausen'i (Prag, 1959) ve Robert Neumam'ın *Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches'i* (Münih, 1961).

BÖLÜM IX– YAHUDİLER VE TOPLAMA KAMPLARI , GERÇEK BİR OLAY

KIZIL HAÇ TARAFINDAN DEĞERLENDİRME

İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'daki Yahudi sorunu ve Almanya'daki toplama kamplarının koşulları hakkında dürüstlük ve nesnellik açısından neredeyse tek olan bir araştırma vardır: *Uluslararası Kızılhaç Komitesi'nin İkinci Dünya Savaşı Sırasındaki Faaliyetlerine İlişkin Üç Ciltlik Raporu* (Cenevre, 1948).

Tamamen tarafsız bir kaynaktan gelen bu kapsamlı rapor, iki önceki çalışmanın bulgularını birleştirdi ve genişletti: *CICR'nin Almanya'da 1939-1945 yılları arasında yoğunlaşma kamplarında sivillerin korunmasına ilişkin belgeler* (Cenevre, 1946) ve *Inter Arma Caritas: İkinci Dünya Savaşı sırasında ICRC'nin çalışmaları* (Cenevre, 1947). Frederic Siordet liderliğindeki yazar ekibi, Raporun giriş sayfalarında, Kızıl Haç geleneğinde amaçlarının tarafsız siyasi tarafsızlık olduğunu ve bunun büyük değerinin burada yattığını açıkladı.

Kızılhaç, Alman makamları tarafından Orta ve Batı Avrupa'da tutulan sivil tutuklulara erişim sağlamak için 1929 Cenevre Askeri Sözleşmesi'ni başarıyla uyguladı. Buna karşılık, Kızılhaç, Sözleşme'yi onaylamayan Sovyetler Birliği'ne erişim sağlayamadı. Durumlarının çok kötü olduğu bilinen SSCB'de tutulan milyonlarca sivil ve askeri tutuklu, her türlü uluslararası temas veya denetimden tamamen mahrum bırakıldı.

Kızılhaç Raporu, Yahudilerin toplama kamplarında, yani düşman yabancılar olarak tutulmalarının meşru koşullarını ilk olarak açıklığa kavuşturması bakımından değerlidir. İki sivil tutuklu kategorisini tanımlarken, Rapor ikinci türü "idari gerekçelerle sınır dışı edilen (Almanca'da Schutzhaftlinge) ve varlıklarının Devlet veya işgal güçleri için bir tehdit oluşturduğu düşünülerek siyasi veya ırksal nedenlerle tutuklanan siviller" olarak ayırır (Cilt 111,s. 73). Raporda ayrıca, bu kişilerin "güvenlik gerekçesiyle genel hukuk uyarınca tutuklanan veya hapsedilen kişilerle aynı kefeye konulduğu" (s. 74) ifadesine yer verilmiştir.

Rapor, Almanların güvenlik gerekçesiyle gözaltına alınan kişilerin Kızılhaç gözetimine ilk başta isteksiz davrandıklarını kabul ediyor; ancak 1942'nin sonlarına doğru Kızılhaç, Almanya'dan önemli imtiyazlar elde etti. Ağustos 1942'den itibaren Almanya'daki büyük toplama kamplarına gıda paketleri dağıtmalarına izin verildi ve "Şubat 1943'ten itibaren bu imtiyaz diğer tüm kamp ve hapishaneleri de kapsayacak şekilde genişletildi" (Cilt III, s. 78). Kızılhaç kısa süre sonra kamp komutanlarıyla temas kurdu ve 1945'in son aylarına kadar faaliyet gösteren bir gıda yardım programı başlattı; bu program için Yahudi mültecilerden teşekkür mektupları yağmaya başladı.

KIZIL HAÇ ÖDÜLLERİNİ ALANLAR YAHUDİLERDİ

Raporda, "Günlük 9.000'e kadar paket paketleniyordu. 1943 sonbaharından 1945 Mayıs'ına kadar yaklaşık

1,112,0 Toplam ağırlığı 4.500 ton olan paketler toplama kamplarına gönderildi" (Cilt III, s. 80). Bu paketlerde gıdaya ek olarak giyim ve ilaç malzemeleri de bulunuyordu. "Paketler Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenburg, Landsberg-am-Lech, Flbha, Ravensbmck, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Theresienstadt, Auschwitz, Bergen-Belsen'e, Viyana yakınlarındaki kamplara ve Orta ve Güney Almanya'daki kamplara gönderildi. Başlıca alıcılar Belçikalılar,

Hollandalılar, Fransızlar, Yunanlılar, İtalyanlar, Norveçliler, Polonyalılar ve vatansız Yahudiler" (Cilt III, s. 83).

Savaş sırasında, "Komite, dünya genelindeki Yahudi refah örgütleri, özellikle de New York'taki Amerikan Ortak Dağıtım Komitesi tarafından toplanan yirmi milyon İsviçre frangından fazla yardım malzemesini transfer edip dağıtabilecek durumdaydı" (Cilt 1, s. 644). Bu son örgüt, Alman Hükümeti tarafından, Amerika'nın savaşa girmesine kadar Berlin'de ofis bulundurma iznine sahipti. Kızılhaç, Yahudi mültecilere yönelik kapsamlı yardım operasyonlarının engellenmesinin Almanlardan değil, Müttefiklerin Avrupa'ya uyguladığı sıkı ablukadan kaynaklandığını iddia etti. Yardım amaçlı gıda alımlarının çoğu Romanya, Macaristan ve Slovakya'dan yapılıyordu.

Kızılhaç, Nisan 1945'teki son ziyaretlerine kadar Theresienstadt'ta hüküm süren liberal koşullardan özellikle övgüyle söz ediyordu. "Çeşitli ülkelerden sürgün edilmiş yaklaşık 40.000 Yahudi'nin bulunduğu bu kamp, nispeten ayrıcalıklı bir gettoydu" (Cilt III, s. 75). Rapora göre, "Komite delegeleri, yalnızca Yahudilere ayrılmış ve özel koşullarla yönetilen Theresienstadt'taki (Terezin) kampı ziyaret edebildiler... Komite tarafından toplanan bilgilere göre, bu kamp Reich'ın bazı liderleri tarafından bir deney olarak başlatılmıştı... Bu adamlar, Yahudilere kendi yönetimleri altında ve neredeyse tam özerkliğe sahip bir kasabada komünal bir yaşam kurma olanağı sağlamak istiyorlardı... İki delege 6 Nisan 1945'te kampı ziyaret edebildi. İlk ziyarette edinilen olumlu izlenimi doğruladılar" (Cilt I, s. 642).

Kızılhaç ayrıca, Sovyet işgaline kadar 183.000 Rumen Yahudisine özel yardım ulaştırabildiği Faşist Romanya'nın Ion Antonescu rejimini de övdü. Daha sonra yardım kesildi ve Kızılhaç, "Rusya'ya hiçbir şey gönderemediğinden" yakındı (Cilt II, s. 62). Aynı durum, Ruslar tarafından "kurtarıldıktan" sonra birçok Alman kampı için de geçerliydi. Kızılhaç, Sovyet işgali dönemine kadar Auschwitz'den yoğun bir posta akışı aldı ve bu dönemde tutukluların çoğu batıya tahliye edildi. Ancak Kızılhaç'ın Sovyet kontrolü altında Auschwitz'de kalan tutuklulara yardım gönderme çabaları sonuçsuz kaldı. Bununla birlikte, Buchenwald ve Oranienburg gibi batıdaki kamplara nakledilen eski Auschwitz tutuklularına gıda paketleri gönderilmeye devam edildi.

GAZ ODALARINDAN BAHSETMEYİN

Kızılhaç Raporu'nun en önemli yönlerinden biri, savaşın sonlarına doğru kamplarda şüphesiz meydana gelen ölümlerin gerçek nedenini açıklığa kavuşturmasıdır. Raporda şöyle deniyor: "Savaşın son aylarında, işgalin ardından Almanya'nın içinde bulunduğu kaotik ortamda, kamplara hiç yiyecek sağlanamamış ve açlık giderek artan sayıda can kaybına yol açmıştır. Bu durumdan endişe duyan Alman Hükümeti, sonunda 1 Şubat 1945'te Kızılhaç'ı bilgilendirmiştir... Mart 1945'te Kızılhaç Başkanı ile SS Kaltenbrunner Generali arasındaki görüşmeler daha da kesin sonuçlar vermiştir. Bundan sonra Kızılhaç tarafından yardım dağıtılabilir ve her kampta bir delegenin kalmasına izin verilmiştir" (Cilt III, s. 83).

Alman yetkililerin, vahim durumu ellerinden geldiğince hafifletmek için çaba sarf ettikleri açıktır. Kızılhaç, Müttefiklerin Alman ulaşım araçlarını bombalaması nedeniyle gıda tedarikinin bu dönemde durduğunu açıkça belirtmiş ve mülteci Yahudilerin çıkarları doğrultusunda 15 Mart 1944'te "Müttefiklerin barbarca hava saldırılarına" karşı protesto düzenlemişlerdir *(Inter Armet Caritns,* s. 78). 2 Ekim 1944'te Kızılhaç, Alman Dışişleri Bakanlığı'na Alman ulaşım sisteminin yaklaşan çöküşünü bildirmiş ve Almanya genelindeki insanlar için açlık koşullarının kaçınılmaz hale geldiğini ilan etmiştir.

Bu kapsamlı, üç ciltlik Rapor'u ele alırken, Uluslararası Kızılhaç delegelerinin 'gaz odaları'na dair hiçbir kanıt bulamadıklarını vurgulamak önemlidir. 1946 tarihli orijinal baskıda 'imha' veya 'ölüm kampları'ndan bile bahsedilmiyordu; ancak Nürnberg duruşmalarının duygusal etkisinden sonra Kızılhaç, genişletilmiş 1948 Raporu'na 'ölüm kampları' (Cilt 1, s. 641) ve 'imha kampları' (Cilt 1, s. 645) ifadelerine çok yüzeysel birkaç atıf eklemek zorunda hissetti.

Ancak, herhangi bir 'imha' yöntemi belirtilmemiştir. Üç ciltlik Rapor, 1.600 sayfalık toplamında 'gaz odası' diye bir şeyden bile bahsetmemektedir. Yahudilerin, diğer birçok savaş milleti gibi, zorluklar ve yoksunluklar yaşadığını kabul etse de, 'gazlama' konusundaki mutlak sessizliği, 'Holokost' efsanesini açıkça çürütmektedir.

HEPSİ DAHİL EDİLMEMİŞTİ

Kızılhaç Raporu'nun III. Cildi , 3. Bölüm (I. Yahudi Sivil Nüfusu), "özgür nüfusun Yahudi kesimine verilen yardım" konusunu ele alıyor ve bu bölüm, Avrupa Yahudilerinin tamamının toplama kamplarına yerleştirilmediğini, belirli kısıtlamalara tabi olarak özgür sivil nüfusun bir parçası olarak kaldıklarını açıkça ortaya koyuyor. Bu durum, sözde "imha programının" "kapsamlılığı" ve sahte Hoess anılarında Eichmann'ın "ellerine geçirebildiği her Yahudi'yi" yakalamaya takıntılı olduğu iddiasıyla doğrudan çelişiyor.

Örneğin, Eichmann'ın yardımcısı Dieter Wisliceny'nin sorumlu olduğu Slovakya'da, Raporda "Yahudi azınlığın büyük bir kısmının ülkede kalma izni vardı ve belirli dönemlerde Slovakya, özellikle Polonya'dan gelen Yahudiler için nispeten bir sığınak limanı olarak

görülüyordu. Slovakya'da kalanlar, Alman kuvvetlerine karşı bir ayaklanmanın gerçekleştiği Ağustos 1944 sonuna kadar nispeten güvenli görünüyor. 15 Mayıs 1942 tarihli yasanın birkaç bin Yahudi'nin tutuklanmasına yol açtığı doğru olsa da, bu insanlar yiyecek ve barınma koşullarının katlanılabilir olduğu ve neredeyse Altı Milyon Gerçekten Öldü mü ?'ye eşit ücretle ücretli iş yapmalarına izin verilen kamplarda tutuldular.

“serbest işgücü piyasasınınkiler” (Cilt I, s. 646).

Yaklaşık üç milyon Avrupalı Yahudinin büyük bir kısmı tamamen sürgünden kaçınmakla kalmadı, aynı zamanda Yahudilerin göçü savaş boyunca, genellikle Macaristan, Romanya ve Türkiye üzerinden devam etti. İronik bir şekilde, savaş sonrası dönemde Alman işgali altındaki topraklardan Yahudi göçü de, işgalden önce Fransa'ya kaçan Polonyalı Yahudiler örneğinde olduğu gibi, Reich tarafından kolaylaştırıldı. "Fransa'dayken Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş izni almış olan Polonyalı Yahudiler, Alman işgal makamları tarafından Amerikan vatandaşı olarak kabul edildi ve ayrıca Güney Amerika ülkelerinin konsoloslukları tarafından Yahudilere verilen yaklaşık üç bin pasaportun geçerliliğini tanımayı kabul ettiler" (Cilt 1, s. 645).

Gelecekte ABD vatandaşı olacak bu Yahudiler, Güney Fransa'daki Amerikalı göçmenler için kurulan Vittel kampında tutuluyordu. Özellikle Avrupa Yahudilerinin Macaristan'dan göçü, savaş sırasında Alman makamları tarafından engellenmeden devam etti. Kızılhaç Raporu'nda, "Mart 1944'e kadar, Filistin vizesi ayrıcalığına sahip Yahudiler Macaristan'ı terk etmekte özgürdü" deniyor (Cilt 1, s. 648). Horthy Hükümeti'nin 1944'te (Sovyetler Birliği ile ateşkes girişiminin ardından) Alman otoritesine daha bağımlı bir hükümetle değiştirilmesinden sonra bile, Yahudi göçü devam etti.

Komite, hem İngiltere'nin hem de ABD'nin "Macaristan'dan Yahudilerin göçüne her türlü desteği verme" sözünü aldı ve ABD Hükümeti'nden Kızılhaç, "ABD Hükümeti... şimdi, mevcut koşullar altında göç etmesine izin verilen tüm Yahudilerin bakımı için gerekli düzenlemeleri yapacağına dair güvencesini özellikle tekrarlıyor" (Cilt 1, s. 649) ifadesini içeren bir mesaj aldı.

BÖLÜM X–SON GERÇEK: PAUL RASSINIER'İN ÇALIŞMASI

İmha sorununun gerçekçi bir şekilde incelenmesine en önemli katkı, kuşkusuz Fransız akademisyen Paul Rassinier'in çalışması olmuştur. Bu çalışmanın en önemli değeri, öncelikle Rassinier'in Alman toplama kamplarında yaşamı gerçekten deneyimlemiş olması ve ayrıca bir Sosyalist entelektüel ve Nazi karşıtı olarak, hiç kimsenin Hitler'i ve Nasyonal Sosyalizmi savunmaktan daha az istekli olamayacağı gerçeğinde yatmaktadır. Yine de, adalet ve tarihsel gerçek uğruna, Rassinier, 1966'daki ölümüne kadar savaş sonrası yıllarının geri kalanını Altı Milyon Efsanesi'ni ve Nazi şeytanlığı efsanesini tamamen çürüten araştırmalar yaparak geçirdi.

Rassinier, 1933'ten 1943'e kadar Belfort'taki College d'Enseignement General, Academie de Besancon'da tarih öğretmenliği yaptı. Savaş sırasında, 30 Ekim 1943'te Gestapo tarafından tutuklanana kadar direniş faaliyetlerinde bulundu ve bu nedenle 1945'e kadar Buchenwald ve Dora'daki Alman toplama kamplarında tutuldu. Savaşın sonlarına doğru Buchenwald'da tifüse yakalandı ve bu hastalık sağlığına o kadar zarar verdi ki öğretmenliğe devam edemedi. Savaştan sonra Rassinier, Direniş Madalyası ve Fransız Keşif Nişanı ile ödüllendirildi ve Fransız Temsilciler Meclisi'ne seçildi, ancak Kasım 1946'da Komünistler tarafından görevden alındı.

Rassinier daha sonra, özellikle Yahudilerin sözde "imhası" olmak üzere, iddia edilen Alman savaş vahşetlerinin sistematik bir analizi olan büyük eserine başladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yazıları pek bilinmemektedir; Fransızcadan nadiren çevrilmiştir, ancak bazı yazıları 1978'de İngilizceye çevrilmiştir. En önemli eserleri şunlardır: *Le Mensonge d' Ulysse* (Ulysses'in Yalanları, Paris, 1949), toplama kampı koşullarını kendi deneyimlerine dayanarak incelediği bir eser; ve propagandacıların Alman toplama kampları hakkındaki sahtekârlıklarını daha da çürüten bir devam kitabı olan *Ulysse trahi par les Siens (1960).*

Le Veritable Proces Eichmann (1962) ve *Le Drame des Juifs Europeen (1964) adlı* iki son ciltle tamamladı . Son eser ayrıca, imha efsanesinin siyasi ve mali önemini ve İsrail ile Komünist güçler tarafından nasıl istismar edildiğini de inceliyor.

Rassinier'in çalışmalarının sayısız erdeminden biri, benzersiz Alman "kötülüğü" mitini yerle bir etmesi ve tarihi gerçeğin, partizan propagandasının aşılmaz sisi altında nasıl yok edildiğini yıkıcı bir güçle ortaya koymasıdır. Araştırmaları, İkinci Dünya Savaşı sırasında

Yahudilerin kaderinin, çarpıtılmadan kurtarılıp uygun şekilde yorumlandığında, çok övülen "korkunçluğunu" yitirdiğini ve daha büyük ve çok daha geniş bir trajedinin yalnızca bir perdesi olarak görüldüğünü kesin olarak ortaya koymaktadır. 1960 baharında Batı Almanya'da yaptığı kapsamlı bir konferans turunda Rassinier, Alman dinleyicilerine, imha efsanesiyle ilgili gerçeğin yeniden doğuşunun tam zamanı olduğunu ve iddianın dünyanın gözünde Almanya üzerinde tamamen haksız bir leke olarak kaldığı için, Almanların bunu başlatması gerektiğini vurguladı.

'GAZ ODALARI' DOLANDIRICILIĞI

Rassinier, gezginlerin her zaman masallarla geri dönmelerini anmak için ilk kitabına Ulysses'in Yalanları adını verdi ve ölümüne kadar tüm imha edebiyatı hikayelerini araştırdı ve yazarlarını bulmaya çalıştı. David Rousset'nin The Other Kingdom (New York, 1947) adlı eserinde, Buchenwald'daki gaz odaları hakkındaki abartılı iddiaları kısa bir şekilde ele aldı; kendisi de Buchenwald sakini olan Rassinier, orada böyle şeylerin hiç var olmadığını kanıtladı (Le Mensonge d'Ullysse, s. 11).

Rassinier ayrıca Rahip Jean-Paul Renard'ı da buldu ve ona, Chaines et Lumieres adlı kitabında Buchenwald'da gaz odalarının faaliyette olduğuna dair nasıl tanıklık edebildiğini sordu. Renard, başkalarının kendisine gaz odalarının varlığından bahsettiğini ve bu nedenle hiç görmediği şeylere tanıklık etmeye gönüllü olduğunu söyledi (ibid, s. 209 vd.).

Rassinier ayrıca Denise Dufoumier'in *Ravensbruck: The Women's Camp of Death* (Londra, 1948) adlı eserini de inceledi ve yazarın, Charlotte Bormann'ın komünist siyasi tutuklular tarafından kasıtlı olarak yayıldığını belirttiği belirsiz "söylentiler" dışında gaz odalarına dair başka bir kanıtı olmadığını buldu. Philip Friedman'ın *This was Auschwitz: The Story of a Murder Camp* (New York, 1946) ve Eugen Kogon'un *The Theory and Practice of Hell* (New York, 1950) gibi kitaplar üzerinde de benzer incelemeler yapıldı ve bu yazarların hiçbirinin Auschwitz'deki bir gaz odasına dair gerçek bir görgü tanığı sunamadığı ve kendilerinin de böyle bir şeyi gerçekten görmediği sonucuna vardı.

Rassinier, Kogon'un, ölen eski bir mahkûm olan Janda Weiss'ın Auschwitz'de gaz odalarına tanık olduğunu yalnızca Kogon'a söylediği iddiasından bahseder; ancak elbette, bu kişi izlenemediği için Rassinier iddiayı araştıramamıştır. Auschwitz'de milyonlarca Yahudi'nin yok edildiğini iddia eden *Teufel und Verdammte* ('Devii ve Lanetliler') kitabının yazarı Benedikt Kautsky ile görüşebilmiştir. Ancak Kautsky, Rassinier'e yalnızca kitabındaki itirafı, yani hiçbir zaman gaz odası görmediğini ve bilgilerini başkalarının "kendisine söylediklerine" dayandırdığını doğrulamıştır.

İmha edebiyatı dalındaki en iyi ödül, Rassinier tarafından Miklos Nyiszli'nin *Auschwitz: Bir Doktorun Görgü Tanığı Anlatımı adlı eserine verilir.* Bu eserde, gerçeklerin çarpıtılması, apaçık çelişkiler ve utanmazca yalanlar, yazarın hiç görmediği yerlerden bahsettiğini göstermektedir *(Te Drame des Juifs europeen,* s. 52). Rassinier bu tuhaf "görgü tanığının" kimliğini bulmaya çalıştığında, kendisine "kitabın yayımlanmasından bir süre önce öldüğü" söylenmiştir. Rassinier, onun aslında efsanevi bir figür olduğuna ikna olmuştur.

Rassinier, 1967'deki ölümüne kadar, İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman toplama kamplarında gaz odası katliamlarına gerçek bir görgü tanığı olan birini bulmak için düzenli olarak Avrupa'yı dolaştı, ancak böyle birini bile bulamadı. Almanların milyonlarca Yahudiyi yok ettiğini iddia eden birçok kitabın yazarlarından hiçbirinin, bu amaçlar için inşa edilmiş bir gaz odasını, hele ki çalışırken hiç görmediğini ve bu yazarlardan hiçbirinin bunu yapmış, yaşayan ve gerçek bir tanık sunamayacağını keşfetti. Renard, Kautsky ve Kogon gibi eski tutuklular, ifadelerini gerçekte gördüklerine değil, "duyduklarına" dayandırıyorlardı ve bu kaynaklar da neredeyse her zaman ölmüş oldukları için ifadelerini doğrulayacak veya yalanlayacak durumda olmadıkları için "güvenilir" kaynaklardan geliyorlardı.

Rassinier'in çalışmalarından ortaya çıkan ve artık hiç şüphe olmayan en önemli gerçek, "gaz odaları"nın düpedüz sahtekârlığıdır. Söz konusu yerlerde yapılan incelemeler, yukarıda incelenen hayatta kalan "tanıkların" beyanlarının aksine, Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbruck, Dachau ve Dora'daki Alman kamplarında veya Ausuia'daki Mauthausen'de hiçbir gaz odasının bulunmadığını ortaya koymuştur. Daha önce ABD Savaş Bakanlığı'ndan Stephen Pinter tarafından da doğrulanan bu gerçek, Münih Çağdaş Tarih Enstitüsü tarafından resmen tanındı ve kabul edildi. Ancak Rassinier, buna rağmen "tanıkların" Eichmann davasında Bergen-

Belsen'deki tutukluların gaz odalarına doğru yola çıktıklarını gördüklerini tekrar beyan ettiklerini belirtmektedir.

Polonya'nın doğu kampları söz konusu olduğunda, Rassinier, Treblinka, Chelmno, Belzec, Maidanek ve Sobibor'daki gaz odalarının varlığına dair temel kanıtların, yukarıda bahsedilen Kurt Gerstein'ın itibarsızlaştırılmış muhtıraları olduğunu ortaya koymaktadır. Hatırlanacağı üzere, Gerstein'ın ilk iddiası, savaş sırasında 40 milyon insanın yok edildiği gibi absürt bir sayıydı; imzaladığı ilk muhtırada ise bu sayıyı 25 milyona indirmişti. İkinci muhtırasında ise daha fazla indirim yapılmıştır. Bu belgeler, biri Almanca (okullarda dağıtılan) ve ikisi Fransızca olmak üzere üç farklı versiyonda dolaşımdadır ve bunların hiçbiri birbiriyle uyuşmamaktadır. Almanca versiyonu 1961'deki Eichmann Davası'nda "kanıt" olarak sunuldu. Gerstein 'Beyanı', bu konuda bugüne kadar çıkan en bilimsel çalışma olan Dr. AR Butz'un *Yirminci Yüzyılın Aldatmacası (Brighton, 1976) adlı eserinin Ek bölümünde tam olarak yeniden üretildi.*

Son olarak Rassinier, Tel-Aviv'deki Çağdaş Yahudi Dokümantasyon Dünya Merkezi müdürü Dr. Kubovy'nin 15 Aralık 1960'ta *La Terre Retrouvee'de yaptığı önemli bir itirafa dikkat çekiyor* . Dr. Kubovy, Hitler, Himmler, Heydrich veya Goering'den tek bir imha emri gelmediğini kabul ediyor *(Te Drame des Juifs europeen,* s. 31, 39).

'ALTI MİLYON' YALAN REDDEDİLDİ

Altı Milyon'un korku propagandası rakamına gelince, Rassinier bunu çok detaylı bir istatistiksel analize dayanarak reddediyor.

Rassinier, bir yandan tüm göç ve tahliyeleri göz ardı ederek savaş öncesi Yahudi nüfusunun şişirilmesi, diğer yandan da 1945'ten sonra hayatta kalanların sayısının buna paralel olarak düşürülmesi yoluyla bu sayının yanlış hesaplandığını gösteriyor. Dünya Yahudi Kongresi de bu yöntemi kullanıyordu. Rassinier ayrıca, yukarıda alıntılanan türden "tanıkların" Altı Milyona dair verdiği yazılı veya sözlü ifadeleri de reddediyor, çünkü bunlar çelişkiler, abartılar ve yalanlarla dolu.

Dachau kayıplarını örnek göstererek, 1946'da Pastör Niemoller'in Auerbach'ın sahte "238.000" ölüm iddiasını yinelediğini, 1962'de

Münih Piskoposu Neuhgusseler'in Dachau'da yaptığı bir konuşmada yalnızca 30.000 kişinin "öldüğünü" söylediğini belirtiyor.

200,0 "Oraya hapsedilen otuz sekiz ülkeden kişiler" (Le Dramme des Juifs Europ'een, s. 12). Bugün, tahmin birkaç bin daha azaltıldı ve bu böyle devam ediyor. Rassinier ayrıca, ölüm cezasına çarptırılma veya af umuduyla karşı karşıya kalan ve gözaltındayken sık sık işkenceye maruz kalan Hoess, Hoenl, Wisliceny ve Hoellriegel gibi sanıkların Altı Milyon'u destekleyen ifadelerinin tamamen güvenilmez olduğu sonucuna varıyor.

Rassinier, Eichmann davası sırasında mahkemede Altı Milyon rakamının dile getirilmemiş olmasını çok önemli buluyor. "Kudüs davasının savcılığı, gaz odalarında imha edildiği iddia edilen altı milyon Avrupalı Yahudi'nin merkezî motifi nedeniyle önemli ölçüde zayıflamıştı. Bu, savaşın sona ermesinin ertesi günü, genel manevi ve maddi kaos ortamında kolayca mahkûmiyet kazanan bir argümandı. Bugün, Nürnberg davaları sırasında mevcut olmayan ve Yahudi uyruklular Hitler rejimi tarafından haksızlığa uğrayıp zulüm gördüyse, altı milyon kurbanın olamayacağını kanıtlayan birçok belge yayınlanmıştır" (ibid, s. 125).

Profesör Rassinier, Le Drame des Juifs Europ'een adlı eserinde, çapraz kontrol edilmiş yüz sayfalık istatistiklerden yararlanarak, İkinci Dünya Savaşı sırasında Yahudi kayıplarının sayısının 1.200.000'i geçemeyeceği sonucuna varır. Ancak Rassinier, bu rakamı azami bir sınır olarak değerlendirir.

GÖÇ: NİHAİ ÇÖZÜM

Rassinier, Alman Hükümeti'nin Yahudilerin denizaşırı ülkelere göçü dışında hiçbir politikasının olmadığını ısrarla vurguluyor. Eylül 1935'te Nürnberg Irk Yasaları'nın yürürlüğe girmesinden sonra, Almanların Balfour Deklarasyonu temelinde Alman Yahudilerinin Filistin'e nakli için İngilizlerle müzakere ettiğini gösteriyor. Bu müzakereler başarısızlıkla sonuçlanınca, diğer ülkelerden kendi

sorumluluklarını üstlenmelerini istediler, ancak onlar reddetti (ibid, s. 20).

Filistin projesi 1938'de yeniden canlandırıldı, ancak Almanya, İngiltere'nin talep ettiği gibi tazminat konusunda bir anlaşma olmadan 3.000.000 mark karşılığında Filistin'den ayrılmayı müzakere edemediği için başarısız oldu. Tüm bu zorluklara rağmen Almanya, Yahudilerin çoğunun, çoğunlukla Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmesini sağlamayı başardı. Rassinier ayrıca, 1940'ın sonlarında Fransa'nın Almanya'nın Madagaskar planını reddetmesine de değinir. "Üçüncü Reich Dışişleri Bakanlığı Devlet Sekreteri Luther, 21 Ağustos 1942 tarihli bir raporda, Fransa ile bu yönde müzakerelerin mümkün olacağına karar vermiş ve Temmuz ve Aralık 1940 arasında gerçekleşen ve Favat'ın halefi Pierre Etienne Flandin'in 13 Aralık 1940'ta Montoire ile yaptığı görüşmenin ardından kesintiye uğrayan görüşmeleri anlatmıştır. Almanlar, 1941 yılı boyunca bu müzakereleri yeniden başlatıp mutlu bir sonuca ulaştırmayı ummuşlardır" (ibid, s. 108).

Savaşın patlak vermesinden sonra, Rassinier'in de hatırlattığı gibi, 1933 gibi erken bir tarihte Almanya'ya ekonomik ve mali savaş ilan eden Yahudiler, toplama kamplarına kapatıldılar; "bu, savaş zamanında tüm dünyadaki ülkelerin düşman yabancılara muamele etme biçimidir. Onları yeniden gruplandırmaya ve Rusya'nın başarılı işgalinden sonra, 1941'in sonlarına doğru, Rusya ve Polonya arasındaki eski sınıra yakın sözde Doğu topraklarında kurulan devasa bir gettoda çalıştırmaya karar verildi; Auschwitz, Chelmno, Belzec, Maidanek, Treblinka vb. Orada, geleceklerine karar verecek uluslararası tartışmaların yeniden başlaması için savaşın sonunu bekleyeceklerdi" *(Le Veritable Proces Eichmann*, s. 20). Doğu gettosunda bu yoğunlaşmanın emri, daha önce de belirtildiği gibi, Göring tarafından Heydrich'e verilmişti ve bu, savaş bittikten sonra denizaşırı göç etmeleri anlamına gelen "istenen nihai çözüm"ün habercisi olarak görülüyordu.

BÜYÜK DOLANDIRICILIK

Rassinier için büyük bir endişe kaynağı, imha efsanesinin siyasi ve mali çıkar sağlamak için kasıtlı olarak nasıl istismar edildiğiydi

ve bu konuda İsrail ile Sovyetler Birliği'nin iş birliği içinde olduğunu gördü. 1950'den sonra, faaliyetleri o kadar uyumlu olan iki örgütün imzası altında bir yığın uydurma imha literatürünün ortaya çıktığını belirtti; bu örgütlerin ortaklaşa oluşturulmuş olduklarına inanılabilirdi. Bunlardan biri, Varşova'da Komünist himayesinde kurulan "Savaş Suçları ve Suçluları Araştırma Komitesi", diğeri ise Paris ve Tel-Aviv'deki "Çağdaş Yahudi Dokümantasyonu Dünya Merkezi"ydi.

Yayınları siyasi iklimin elverişli anlarında ortaya çıkıyor gibiydi ve Sovyetler Birliği için amaçları yalnızca kendi faaliyetlerinden dikkati başka yöne çekmek için bir manevra olarak Nazizm tehdidini sürdürmekti. İsrail'e gelince, Rassinier Altı Milyon mitinin tamamen maddi bir sorundan esinlendiğini görüyor. *Le Drame des Juifs Europeen'de* (s. 31, 39) şöyle yazıyor: "Bu, Almanya'nın savaşın bitiminden bu yana İsrail Devleti'ne her yıl ödediği muazzam sübvansiyonları, orantılı sayıda cesetle haklı çıkarma meselesidir; üstelik bu zararların kendisine ahlaki veya yasal olarak neden olduğu iddia edilemez, çünkü iddia edilen eylemlerin gerçekleştiği sırada İsrail Devleti yoktu; bu yüzden tamamen ve aşağılık bir maddi sorundur.

Belki burada, İsrail Devleti'nin ancak Mayıs 1948'de kurulduğunu ve Yahudilerin İsrail hariç tüm devletlerin vatandaşı olduklarını, herhangi bir dilde tasvir edilmesi zor bir sahtekarlığın boyutlarını vurgulamak için hatırlatmama izin verilir; bir yandan Almanya, İsrail'e altı milyon ölü üzerinden hesaplanan meblağlar ödüyor ve diğer yandan, bu altı milyonun en az beşte dördü savaşın sonunda kesinlikle hayatta olduğundan, Hitler Almanyası'nın kurbanlarına, İsrail dışındaki tüm dünyadaki ülkelerde hâlâ hayatta olanlara ve o zamandan beri ölenlerin haklı talep sahiplerine tazminat olarak önemli meblağlar ödüyor, bu da birincisi (yani altı milyon) için, veya başka bir deyişle, büyük çoğunluk için, iki katını ödediği anlamına geliyor.

ÇÖZÜM

Burada, Yahudilerin savaş zamanı kayıplarına ilişkin verileri kısaca özetleyebiliriz. Nürnberg ve Eichmann mahkemelerinde öne sürülen Alman işgali altındaki topraklardaki 9 milyondan fazla Yahudi rakamının aksine, yoğun göçün ardından yaklaşık 3 milyonunun

Sovyetler Birliği hariç olmak üzere Avrupa'da yaşadığı zaten tespit edilmiştir. Alman işgali altındaki Rusya'daki Yahudiler dahil edildiğinde bile (Rus Yahudilerinin çoğu Alman kontrolü dışına tahliye edilmiştir), toplam sayı muhtemelen dört milyonu geçmemektedir. Himmler'in istatistikçisi Dr. Richard Korherr ve Dünya Çağdaş Yahudi Dokümantasyonu Merkezi, Alman işgali altındaki toprakların en geniş olduğu dönemde bu sayıyı sırasıyla 5.550.000 ve 5.294.000 olarak belirlemiştir; ancak bu iki rakam da tahliye edilenlerin çokluğuna hiç dikkat etmeden Baltık ve Batı Rusya'daki iki milyon Yahudiyi içermektedir.

Ancak bu, en azından Avrupa ve Batı Rusya'da toplam altı milyon Yahudi'nin bile bulunmadığının ikinci örgüt tarafından kabul edilmesidir. Altı Milyon efsanesinin azalan inandırıcılığını, Eichmann davasındaki savcılığın bu rakamdan kasıtlı olarak bahsetmekten kaçınmasından daha iyi hiçbir şey gösteremez. Dahası, resmi zayiat tahminleri sessizce aşağı doğru revize ediliyor. Nüfus ve göç istatistiklerine ilişkin analizimiz ve İsviçreli Baseler Nachrichten ve Rassinier'in çalışmaları, Yahudi zayiatlarının sayısının bir buçuk milyon sınırını aşmasının imkansız olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz İkinci Dünya Savaşı sırasında çok sayıda Yahudi hayatını kaybetti, ancak bu, her iki tarafta da milyonlarca masum kurbana mal olan bir savaş bağlamında görülmelidir. Konuyu daha iyi anlamak için, örneğin Leningrad kuşatması sırasında 700.000 Rus sivilin öldüğünü ve savaştan sonra Müttefiklerin hava saldırıları ve zorla geri göndermeler sırasında toplam 2.050.000 Alman sivilin öldürüldüğünü belirtebiliriz.

İmha efsanesiyle en alakalı soru elbette şudur: Alman kontrolü altındaki 3 milyon Avrupalı Yahudi'den kaçı 1945'ten sonra hayatta kaldı? Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi, Avrupa'da hayatta kalanların sayısının yalnızca bir buçuk milyon olduğunu tahmin etmişti, ancak böyle bir rakam artık tamamen kabul edilemez. Bu durum, 1939-1945 yılları arasında yaşadıkları iddia edilen mağduriyetler nedeniyle Batı Almanya Hükümeti'nden tazminat talep eden Yahudilerin sayısının artmasıyla da kanıtlanmaktadır. 1965 yılına gelindiğinde, Batı Almanya Hükümeti'ne kayıtlı bu talep sahiplerinin sayısı on yılda üç katına çıkarak 3.375.000'e ulaşmıştır *(Aujbau*, 30 Haziran 1965).

Altı Milyon'un küstahça hayalinin bundan daha yıkıcı bir kanıtı olamaz. Bu hak iddia edenlerin çoğu Yahudi olduğundan, Nazilerin Avrupa'yı işgalini deneyimleyen 3 milyon Yahudi'nin çoğunluğunun aslında hayatta kaldığına şüphe yok. Bu, İkinci Dünya Savaşı

sırasındaki Yahudi kayıplarının 'Altı Milyon'un ancak çok küçük bir kısmı olarak tahmin edilebileceğinin güçlü bir kanıtıdır. Bu, Yahudi halkı için yeterince acı mıdır? Bunu, büyük bir Avrupa ulusunu ebedi bir utançla damgalayan ve onlardan yüklü miktarda maddi tazminat koparan büyük bir hayali katliamla daha da kötüleştirmeye kimin hakkı var?